Greek Anthology — Selections

NOVUS GRÆCORUM

Epigrammatum & Poematiῶn

DELECTUS

CUM

NOVA VERSIONE

ET

NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A. M.

In Usum Scholæ ETONENSIS.

Editio Quarta Auctior & Emendatior.

Lucian. de Gymnasiis, *P.* 283. *Edit. Græv.*

Περιῦσι ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλικοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς.

LONDINI:

Impensis GULIELMI INNYS, ad Insignia Principis in Cœmeterio D. Pauli. M DCC XII.

BRITISH MUSEUM

BENEVOLO
LECTORI.

Deficiente jam Farnabiana Epigrammatum Editione, novum procurare delectum ſatius omninò viſum eſt, quàm veterem prælo reddendum commendare: ſuam enim provinciam non ubique feliciter adminiſtraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquàm elegantibus omiſſis, plurima tamen vel ineptè ἀδόξα, vel miſerè argutula, vel puerorum denique mentibus non ſine periculo credenda aſciviſſet. Nugis igitur hujuſmodi ablegatis, alicundè reſarcienda erat jactura. Proinde inſanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi quantâ potui diligentiâ; at, ſi molem ſpectes, tenui, fateor, cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modeſta cultu, nec à noſtro propoſito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermiſſum diu queſti ſunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At ſic faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excreſceret molem. Namque aurea Pythagoræ Carmina,

mina, Moschi Fugitivum Amorem, paulò licet prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque ita concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quod si fastidiosior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minus gratos,

Discipulorum inter jubeas plorare Cathedras,

neque me pigebit, satis beatum, si, quæ Pueris scribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus adeò inservire studui, ut quæ aliàs non aspernatus forem, cautus rejecerim, & quæ vix ullo apud me loco futura essent, illorum gratiâ unâ forsan aut alterâ vice cooptaverim. Hac quoque potissimùm de causa Latinam suscepi versionem: quâ in versione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amussim responderent; ne quos errores usque huc erraverunt, porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino versionem damnant, ut ineptum puerilis-ignaviæ patrocinium, sciant velim me nullo modo posse illorum sententiæ accedere, tum quia aliter idoneis destituerentur adminiculis, qui in limine tantum Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipsi suæ alicundè negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non fieri igitur potest quin credam, multo satius esse ut quocunque modo puerorum erroribus obviam eatur, quam ut vix unquam dedisscendos imbibant errores.

Adjeci

LECTORI.

Adjeci præterea Notulas quasdam, ut novam, ubi opus est, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: & sicubi recepta usque huc lectio loco movetur, ne sine causa loco motam crederes. Vulgatis usus sum codicibus, Epigram. Editione Brodæanâ, *Callimacho* Annæ Tanaquil. Fabri filiæ, *Anacreonte* Tanaquil. Fabri, *Poetis minoribus* Cantab. *editis.*

De hâc quartâ Editione nihil ultra est quod te monitum velim, nisi me maturiori adhuc ductum consilio, & novis adjutum auxiliis, prioribus quadringentis in secundâ Editione insertis non contemnendam versuum optimorum accessionem feciſſe, ex eodem Menandro, Philemone, aliisque, quorum ope auctior olim prodiit & commendatior hic Delectus. Habes etiam adjectam Vavassoris *dissertationem de Epigrammatum collectoribus, doctam illam, & dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.*

Fave, si potes, & Vale.

FRAN-

FRANCISCUS VAVASSOR

DE

Collectoribus Epigrammatum Græcorum.

COllegerunt apud Græcos epigrammata ſuorum viri inſignes, & ipſi poetæ, primum Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, ſed longo poſt temporis intervallo, propiuſque à nobis, Maximus Planudes.

Ac meleager quidem, homo natione Syrus, & oppido Gadarenus; quem Seleuco VI. Syriæ rege ultimo, vixiſſe ferunt, incoluiſſe urbem Tyrum, in Co inſula mortem obiiſſe; ex diverſis totius antiquitatis ſex & quadraginta ſcriptoribus epigrammatum decerpſit flores, & inde coronam texuit, atque ita inſcripſit: cum ſuum cuique florem poetæ attribueret, ipſe pro parte aliquid in textum illud ſuave ac ſpecioſum conferret. Digeſtum opus, ac diſpoſitum pro ordine literarum, unde ſinguli poetæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortaſſe ſatius, pro tempore, quo quiſque vixiſſet. Sed hoc, credo quia facilius, & cujuſvis, neglectum: illud, quia varium magis, & artificii eſſe alicujus videretur, uſurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudiſſe Conſtantinus neſcio quis Cephalas, nec jam nominum aut perſonarum habuiſſe rationem, ſed res modo ſpectaſſe præcipuas, de quibus in epigrammatis ageretur, & in diverſa quædam capita diſtribuiſſe, ἤγεν ἐρωτικὰ ἰδίως, καὶ ἀναθεματικὰ, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ἐπιδεικτικά. Certe videre licet etiamnum manuſcriptos codices, in quibus iſte retineatur quadripartitus & conſervetur ordo. De patria verò Meleagri, deque habitatione non una quod dixi, facilè intelligitur cum ex præclaro epigrammate libri anthologiæ tertii, in quo ipſe de ſe loquitur, Ἀβέμας ὦ ξένε βαῖνε· tum ex altero iſto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clauſulam, atque etiam diſtinctiora.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
Ἤνθρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ἔτ' ἔβλω, καὶ δῖα δέδεγμαι ἐμὴ ἣ Κῶς,
Καμὲ θετὸν Μελέαγρον ἀεὶ ἐγεραίρουσα.

Μέσαι

Μῆσαι δ' ἐν ὀλίγοις με, τ' Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα, μελιτ∫ώοις ἠγλαΐσαν χάρισι.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit. Deinde quæ me ſacra excepit Tyros, educavit virum. Poſtquam autem ad ſenectutem perveni, divina me Cos aluit: & adoptivum Meropum civem id ætatis fovit. Ac Muſæ in paucis Meleagrum me, Eucratis filium, per mellitas exornarunt Gratias.

Sed rem, quæ hic agitur, maximè continet carmen verſuum prope ſexaginta, quod proœmii loco coronæ Meleager ſuæ affinxit, ubi & poetæ nominatim & flores appellantur, atque ut ſuus cuique aſſignatus flos eſt, inter ſe junguntur: quod ego carmen, in tam multis Meleagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam fuiſſe. Præterquam quod enim ſuavitate quadam dictionis & numerorum ubique delectet: quædam nos, quæ nuſquam alibi extent, docere poteſt; ut illud, qui viri epigrammata, quæ feminæ, primum fecerint: ut hoc quoque, ſtatim initio, Meleagrum quod Sertum legerat, Diocli amico obtuliſſe, & ſui apud illum μνημόσυνον, hoc eſt, amoris pignus & monumentum, eſſe voluiſſe.

Μῶσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάϊκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ κἠ τάξας ὑμνοθέτας ∫έφανον;
Ἄνυσε μὶν Μελέαγρ☉, ἀειζάλῳ ὄ Διοκλεῖ
Μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνησε χάριν.

Muſa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis poeta coronam texuit? Confecit Meleager, ac præclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expolivit munus:

Πολλὰ μὶν ἐμπλέξας Ἀνύτης κείνα· πολλὰ δ' Μυρτὶς
Λείρια, κἠ Σαπφὼς βαιὰ μὶν, ἀλλὰ ῥόδα.
Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδος ἔγκυον ὕμνον,
Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω.
Ἓν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν ἄνθεμον ἶριν
Νοσσίδ☉· ἧς ἁλκυτὶς κηρὸν ἔτηξεν ἔρως.
Τῇ δ' ἅμα κἠ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ῥιανοῦ
Καὶ γλυκὺν Ἡερίννης παρθενόχρωτα κρόκον.

Multa innexuit Anytes lilia: multa Myrtis lilia. Sapphus verò perpauca quidem, ſed roſas. Narciſſumque hymnum Melanippidæ choreis fertilem. Et novum œnanthes palmitem Simonidis. Ac plexuit ſimul odoratam & ſuavem irin Noſſidis, cujus blandus ceram mollivit amor. Una cum iſta ſampſuchum à ſuaviſſimo Riano, & dulcem Herinnæ crocum, puellis colore ſimilem.

Ἀλκαίᾳ τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον·
Καὶ Σαμίᾳ δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν ᾗ Λεωνίδεω θαλερὰς κισσοῖο κορύμβας,
Μνασάλκᾳ τε κόμας ὀξυπόρᾳ πίτυϑ.
Βλαισῷ τε πλατάνιστον ἀπέθεισε Παμφίλᾳ οἴνης,
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεϑ.
Τύμνεώ τ' ἀίπεταλον λάϊκλω, χλοέεσν τε σίσυμβρον
Νικίᾳ· Εὐφέμᾳ τ' ἀμμότεσφον πάραλον.

Ἐν ᾗ.] Subaud. πλέξας. ἐμπλέξας. Sic versu abhinc

sexto, & decimo sexto, vicesimo, &c.

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, & Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Præterea Leonidæ teneros hederæ corymbos, & Mnasalci comas acutæ pinus, Flexilemque platanum defregit ex Pamphili vite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis est. Et Tymnæ frondosam populum albam, & viride sisymbrium Niciæ, & Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτᾳ ἴον μέλαν· ἡδύ τε μύρσον
Καλλιμάχᾳ, συφελῆς μεσὸν ἀεὶ μέλιτϑ.
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνϑ· ὁ δ' ἐν μέσῃσιν ἀμείνων,
Ὃς Διὸς ἐκ κεφαλῆς εἶχεν ἐπωνυμίαν.
Τῇσι δ' ἅμ' Ἡγησίππᾳ ἐνέπλεκε μαινάδα βότρυν,
Πέρσᾳ τ' ἀίσσῃ χοῖνον ἀμπεδάμῳϑ.
Σοὶ δ' ἅμα κἠγλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμᾳ,
Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεϑ.

Ac Damageti violam nigram, suavemque myrtum Callimachi, plenam semper densati mellis. Et lychnidem Euphorionis. hic verò inter Musas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hegesippi implicuit racemum, qui agat in furorem, & Persei juncum odoratum excerpsit. Una cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, & punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίᾳ τε κλάδας Νικαινέτᾳ, ἠδὲ Φαέννᾳ
Τέρμινθον· βρωτοῖ τ' ἀχράδα Σιμίεω.
Ἐν ᾗ κἠ λειμῶνϑ ἀμωμήτοιο σέλινα,
Βαιὰ διαχνίζων τ' ἄνθεα Παρθενίδϑ.
Λείψανά τ' ἀκαρπόλλα μελισάκλων ἀπὸ μισσῶν,
Ξανθὰς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω σάκυας.
Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεονλείᾳ γλυκὺ κῆνο μέλισμα
Νέκταρϑ, εἰς δ' ἐλέγας ἀστοεσν, ἀνθέμιον.

Myrrhæque ramos Nicæneti, Phaennique terebinthum, & vescam achradam Simiæ. Tum ex prato fertili apia, exiguos carpens flores

Parthe-

Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Musis mel stillantibus, flavas è culmo Bacchylidis spicas. Inde Anacreontici cantionem illam dulcem nectaris, & secundam elegis, anthemium.

Ἐν ᾧ κὴ ἐκ φοβερῆς σκολιότειχ᾽ ἄνθ᾽ ἀκάνθης
Ἀρχιλόχ᾽, μικρὰς σφάγ᾽σας ἀπ᾽ ὠκεανῦ.
Τῆς δ᾽ ἅμ᾽ Ἀλεξάνδρ᾽ νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
Ἡδὲ Πολυκλείτ᾽ πορφυρέην κύανον.
Ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἀμάρακον ἧκε Πολυσφάτ᾽ ἄνθ᾽ ἀοιδᾶς.
Φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ᾽ Ἀντιπάτρ᾽.
Καὶ μὴ κὴ Ἀείαν σταχυότειχα θήκατο νάρδον,
Ὑμνοθέταν Ἑρμῆ δῶρον ἀειδόμενον.

Ἀλεξάνδρ᾽.] Ἀλεξάνδρειος forte. vel Ἀλεξάνδρέτε. Sic enim constat versus.

Atque etiam ex horribili crispaque acantho florem Archilochi parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos surculos oleæ, & Polycleti purpureum cyanum. Tum verò amaracum immisit, Polystrati florem poetæ, & phœnicium novum ligustrum ab Antipatro. Nec non Ariam spicam nardi posuit, Poetam Mercurii donum canentem.

Ἐν ᾧ Ποσείδιππόν τε κὴ Ἥδυλον ἄγει ἀρέρης,
Σικελίδεώ τ᾽ ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μὴ κὴ χρύσεον ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος
Κλῶνα τ᾽ ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄστρων τ᾽ ἰδεῖν Ἀρχέλον ὃμ᾽ βάλεν, ἐρανομάκης
Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἕλικας.
Λωτόν τ᾽ ἀχαίτῃ Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
Φαιδίμῃ, Ἀντιγόρ᾽ ἔυσσοφον ὄμμα βοός.
Τὰν τε φαλακρηΐδων Θεοδωρείδεω νεοθαλῆ
Ἕρπυλλον· κυανῶν τ᾽ ἄνθεα Φανίεω.

Posidippumque, Hidylumque, raphanos sylvestres terræ, Siceliæque anemonas. Quin & chryseum semper divini Platonis, stirpem vi sua ex omni parte fulgentem. Qui astrorum scientem Anatum eodem conjecit, & proceræ palmæ totondit cauliculos primos. qui lotum comantem Chæremonis, flammeæ admiscuit Phædimi, Antagoræ tortilem buphthalmum. ac Phalacræum Theodori recens natum serpyllum, & cyanorum flores Phaniæ.

Ἄλλων τ᾽ ἔρνεα πολλὰ νεόσφρα, τοῖς δ᾽ ἅμα Μέσης
Καὶ σφελέρης ἔτι πω πρωΐμα λάκοια.
Ἀλλὰ φίλοις μὴ ἐμοῖσι φέρω χάεω· ἔσι ᾧ μύσαις
Κοινὸς ὁ πὰρ μυσέων ἡδυεπὴς στέφανος.

Multaque aliorum germina nova addidit, ſimul & cum iis, Muſæ ſuæ, quæ citò oriuntur, leucoia. Cùm autem hoc amicis defero munus, tum poeticæ cultoribus communis hæc Muſarum ſuavis corona.

Altera eſt à Philippo Theſſalonicenſi corona contexta, eademque Camillo cuidam delata, inſtituto & exemplo Meleagri. Secutus quoque rectam ſeriem literarum Philippus, ut Meleager, ad poetas ſingulos, ſingulas vel plantas, vel flores, vel arbuſculas, explicandi & diſtinguendi cauſa, aut ornandi adjunxit. Hoc diſſimile, quod quatuordecim numero tantum poetas recenſuit, quos ejuſmodi ſuis inſtruxit inſignibus, alios aliis, quibus quiſque vellet, deſignandos floribus permiſit. Sed iſta dici quid neceſſe eſt pluribus, quæ ipſe breviter Philippus complexus eſt? Sic enim loquitur præfatione ſua, quam, ineditam quoque adhuc, non patiar amplius deſiderari.

Ἀνθεά σοι δρέψας ἑλικώνια καὶ κλυτοδένδρε
Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
Καὶ σελίδ' νεανῆς θείσας σάχιοι ἄντα ἔπλεξα
Ταῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέραν εἶδώς κλέ', ἐσθλὲ Κάμιλλε,
Γνῶθι καὶ ὁπλοτέρων ἦ ὀλιγοσιχίλιν.

Cum flores tibi excepſerim Heliconios, & inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim ſpicas; nexui quoque Meleagri ſimile quiddam coronæ. Qui vero antiquorum noſti decus, optime Camille: noſce & recentiorum in ea arte tenuitatem.

Ἀντίπατρος πρέψει στεφάνῳ σάχυς· ὡς δὲ κόρυμβος
Κεινάγορας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος.
Τύλλιος ὡς μελίλωτος· ἁμάραντος ὡς Φιλόδημος.
Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζωνᾶς κρίνα· δρῦς δὲ Βιάνωρ·
Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Διόδωρος ἴον.
Εὐλιὼν δάφνην συνεπέπλεκε. Τοὺς δὲ θείους
Εἴκασον οἷς ἐθέλοις ἄνδεσιν ἁρμόσιον.

Antipater aptabitur coronæ pro ſpica: ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus. Tullius, ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion, pro roſa Antiphanes.

phanes. Hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit. reliquos poetas confer cum floribus quibuslibet novis.

Videsne, Lector, quid sibi Philippus hic velit, quidve se profiteatur fecisse? Ait à se collectos poetas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex proemio perspicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis esse possunt antiquissimi, sed aliis etiam poetis compluribus Græcis; plurimùm autem interest ad bonitatem & præstantiam, epigrammata esse à vetustioribus profecta, quod posterius tempus priori multum scribendi laude concedat: investigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigrammatum collector, floruerit, ne sua ei novitas fraudi sit, aut minori certè in pretio & honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, esse video tria omnino, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus extiterit: quanquam aliud alio manifestius aperiat. Primùm, concinnum sine dubio & vetere Græcia dignum, est ejusmodi, quod nos è Græco libenter propter elegantiam & venustatem argumenti, ut & alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀνηνείψη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε,
Καίσαρ' ἐκ βωμῶν, κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δ' ἀδοκήτου θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. Λητοΐδην δὲ
Ἐχθήρασα, φιλεῖ Ζηνὸς Αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μήτρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μὴ τίκτων εὐδὲ λίθος δύνατο.

Phœbum alias Daphne sprevit: nunc Cæsaris ultro
Ex ara ramos protulit alma suos.
Ecce Deo inventus melior Deus. oderat olim
Latoidem: Æneadum nunc amat illa Jovem.
Saxo radicem, non terra matre, profudit.
Non potis Augusto non parere ipse lapis.

Tenemus igitur sæculum Philippi, qui sic imperatori Cæsari victorias & lauros gratuletur, ut ejus honoris causa fœcundum velit esse vel lapidem, quo nihil sit sterilius in rerum natura. Sed cùm felix hoc augurium de lauro sive

de palma, ex altari Cæsaris enata, alii prodiderint evenisse Julio Cæsari, alii Octavio Augusto: nondum satis constat, utrius sit Philippus cum ætate conjunctior. Leve discrimen, ut vides, Lector; siquidem alter alteri successit imperator deinceps. tollendum tamen; cum secundo tertiove epigrammate tolli possit. Secundum epigramma ita habet.

Ψίτταξ ὁ βεστόγηρυς, ἀφεὶς λυστάλχεα κύρτον,
Ἤλυδεν εἰς δρυμὰς ἀνθρωπεῖ σθένυγι.
Αἰεὶ δ' ἐμελέτᾳ ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν,
Οὐδ' ἀν ὄρη λήθῃ ἤγαγεν εὐνομίᾳ.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐείζων
Τίς φθῇσι δώσᾳ δαίμονι, χαῖρ', ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν ὄρεσιν· ἐς δέ σε Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀναπρέπεται.

E cavea in sylvas pictis effugerat alis,
Humano doctus psittacus ore loqui.
Sæpe salutato recolebat Cæsare voces:
Celsa nec oblitus per juga nomen erat.
Accurrere aliæ, subito didicere, volucres,
Certatimque sonant gutture: Cæsar, ave.
Flexit voce feras Orpheus in montibus. At te
Vocales, Cæsar, sponte loquuntur aves.

Tertium est illud.

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγξομάχας ἐπὶ δῆριν
Ἀρχεῖ ὁρμαίνει μυριόδους ἐλέφας.
Ἀλλὰ φόβῳ σείλας βαθυὺ αὐχένα πρὸς ζυγὸν ἔσμυξε,
Αἴσυλα διφρηλατεῖ Καίσαρι εἰρομένῳ.
Ἔγνω δ' εἰρήνης χὴ δίχα χαλκὸν ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀνδάνει πάλεσι.

Non elephas turritus adhuc junctusque catervis,
In conferta ruit prælia dente truci.
Sed juga, ceu metuens, prona cervice subivit,
Cæsareo Latium quo vehat axe ducem.
Commoda jam pacis sentit fera: projicit arma
Martia, sert juris pro quibus illa patrem.

Cui

Cui dubium nunc esse potest, quin uterque, & psittacus, & elephantus, ad Augustum Cæsarem pertineat, in eumq; unum duo hæc epigrammata cadant, frustra conferantur in alium? Est auctor Macrobius, reversum Cæsarem, quasi sublimem Actiaca victoria, salutatum à psittaco, ad id officii genus instituto, cùm garriret illud identidem, Ave, Cæsar, victor, imperator. Eundem verò Cæsarem, invectum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti subierint, etsi nulli suo loco historici scriptum reliquerunt: tamen magna mihi orta suspicio ita rem habere, vel ex eo quod decretus defuncto à senatu in circensi pompa currus elephantorum. Quid si, vivo Cæsare Augusto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid si ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatis interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid si is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poetæ: à quo tamen ipse festivo facto jocularique dicto elusus est: ut sestertia centum millia ab optimo principe, summoque ingeniorum amatore, blandissimus poeta expresserit. Quanquam nihil hic affirmo. Sed divinatio placet. Simul & admonere volui, si qui rem non nossent, adirent locum Macrobii, aut etiam si nossent.

Sequitur tertius conquisitor epigrammatum & collector Agathias, Asianus & Myrinæus, idemque scholasticus appellatus. Cui non jam visum coronam ullam plectere, aut singulos poetas comparare singulis floribus, ut superiores fecerunt duo: sed propriè & simpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ symbolam ipse contulerit. Hunc autem quingentis circiter post annis ætas tulit Justiniani. idem Constantinopoli vixit, & suum hoc opus ad Theodorum decurionem τ κοσμᾶ conscripsit. ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ serius nata sint quodammodo, & creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus & exagitat, vel ut plagiarium, si quid affert quod tolerabile nec contemptum videatur; vel si quid profert de suo, ut ineptum. Contumeliosius etiam Jolephus Scaliger, qui ineptissimum, quotquot ante fuerunt, non poetam, sed literatorem appellet. Durè ab eodem Scaligero acceptus

& Lucillius, apud quem esse jocos ait complures frigidissimos, & Græcanicas ineptias, ubi stomachum vix teneat. Gravis omnino & atrox: at justa fortasse reprehensio duorum. Sed hoc nihil est ad illud, quod in Paulo Silentiario condemnat sæculum totum, dum Paulum asserit, sui vitio sæculi, sive morbo laborare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus sententiarum confragosus, compositio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluisse binis aut ternis versibus producere: dum se fecundum atque uberem præstet, nihil, præter verborum sonitum & ampullas, attulisse.

Verumtamen quid hæc ad me censura duorum criticorum, quid ad rem nostram pertinet? Eo spectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cùm posterius illud Græcorum poetarum sæculum tantum degenerarit à prioribus; satius futurum fuisse, si ipsi à se poetæ non discerperentur, nec aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confusa essent. Sic namque fore manifestum vel ex tempore, quanti quisque faciendus poeta, quis honos cuique habendus; cùm excellentes à mediocribus secernerentur, ab utrisque deterrimi; tutam imitationem junioribus futuram, quorum rudis ætas tam facile malis nunc quidem & infructuosis, quam bonis & utilibus adhæresceat; nec voluptati non ducendum, nosse gradus & incrementa operum aut decrementa: cùm pretium indicare pauci queant, pauci, quid sibi optimum sit, eligere. Hæc porrò confusio & perturbatio duplex: altera cùm recentes poetæ admiscentur antiquis: altera, cùm epigrammata nova novis quidem intertexta, prisca priscis: sed diversorum scriptorum: non autem ponuntur continenter indivisi poetæ & indiscreti.

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuisse: quemadmodum Meleager & Philippus præposuerunt operi suo quædam, sic Agathiam suo quoque scripto & collectioni affinxisse proœmium, imò etiam proœmia; qui & iambicis præfatus est, & hexametris. In quibus utrisque jam tum agnoscas licet, pompam inanem illam, & fucatam speciem, & copiam nimiam, quæ in tempus potius, quàm in homines confertur. Hæc proœmia verò, quanquam non edita ante hanc diem; omitto tamen propter longitudinem, quam mihi statui esse vitandam. Paullulum quiddam delibare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec

nullo

nullo exemplo, septem in partes seu libros divisum: ne quis fortè primum ita divisisse Planudem existimet.

Πρῶτα ὃ συλλέξαιμι, παλαιηφάτοισιν ἐείζων,
Ὅσσαπερ ἐγεράψαντο νέης ηὐετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς πρότερόις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐώικε
Γεράμμασι θ' ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετέκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀείρῃ,
Ὅσσαπερ ἢ γεαφίδεσσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε καὶ ἀΐπτοιο ὀπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοτόνοιο πολυπτερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τετάρτιον βυβλίδα νειμάμενος ἔλαχε βίβλῳ
Ὅσσα θέμις τύμβοισι, τάπερ θεὸς ἐν μὶ ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ ὃ διώκειν.

Ac primum colligam, æmulatus antiquos, quæ scripserunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis consecrata. Etenim conveniebat veterum scriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcunque poeta stilo incidit quovis loco, sive in statuis affabre factis, sive in alterius artis laboriosæ diversis monumentis. Ac tertium spatium novi sortita sunt libri quæcunque posuimus in sepulcris, quæ quidem Apollo tum versibus persicere annuerit, tum ex vero persequi.

Ὅσσα ὃ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γεράψαμεν, ἀσαθέος τὲ τύχης σφαλερῇσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βιβλίῳ ἔνδα κριπίδα τετάρτῳ.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάεις θέλξειεν ἄεθλα,
Ὁππόθι κερτομέουσες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γεράψαμεν ἑκταίον ὃ μέλος κλέψασα κυθήρη
Εἰς ὄαρας ἐλέγοιο πάλαι τρέψειε πορείῃ
Καὶ γλυκερὰς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδόματῃ ὃ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας βακχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρας, καὶ ὄλβια δαῖτα νοήσεις.

Quæ vero & de vitæ multiplici ratione ac via scripsimus, & de inconstantis fortunæ fallacibus momentis, aspice, libri circa sedem quartam. Ac delectare potest forsan quinti venustas libri, ubi irridentes convitia & probrosum carmen scripsimus. Sextum volumen surripiens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio sive apiario gaudia Bacchi, & amicas meri choreas, & vinum, & pocula, & lenia convivia cogitabis.

Calamo

De Collectoribus Epigrammatum.

Calamo porrò notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, & indicavit Ægidius Menagius, vir in paucis doctus, & commodavit nobis: ut hoc ei, præter cetera, ſtudioſi literarum acceptum referre debeant.

Reſtat ut de Maximo Planude, collectore poſtremo epigrammatum, quod promiſi, perſolvam. Is anno ſupra milleſimum trecenteſimo octogeſimo, Romæ, Urbano VI. pontifice maximo, Conſtantinopoli Nilo patriarcha, cùm ibi floreret in cœnobio, multaque, vir Græcis & Latinis literis excultus, ſcriberet; temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac diſtribuit ille quidem librum in ſeptem volumina, ut Agathias: ſed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit: id quod ex fragmento ſuperiore illo Agathiæ ſatis adparet, ſi quis cum eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ ſic tanquam per communes locos inſcriptiones: idque ordine ſervato quodam elementorum. In quo ſe & religioſum videtur præbuiſſe honeſtique amantem, reſecandis turpibus quamplurimis; diligentem ac ſedulum, accerſendis undique & comportandis epigrammatis; & ſatis prudentem, diſponendis atque ordinandis.

INDEX

INDEX
Alphabeticus,
Secundùm Numerum
EPIGRAMMATUM
CONCINNATUS.

A.

Num.

Εἰς Ἀγάλματα τίνα — IN Statuas quaſdam, 175, &c.
Εἰς Ἀγῶνας καὶ ἀθλητάς — In Certamina 1, 2
Ἀγρόν — Agrum 226
Ἀλέξανδρον Μακεδόνα — Alexandrum Macedonem 144
Ἄμπελον — Vitem 3
Ἀνακρέοντα — Anacreontem 159
Ἀνακρέοντος Μέλη τίνα — Ex Anacreonte Carmina quædam 228, &c.
Εἰς Ἀνατήρους — In Mutilos 4
Ἀνδρας ἀγαθούς — Viros bonos 112 ad 118
Ἀνδρας ἐκ ὀπισήμους — Viros obſcuriores 128
Ἀνδρείαν καὶ ἀνδρείους — Fortitudinem & Fortes 5, 6, 118, 128, 129, 130

Εἰς

INDEX.

Εἰς Ἀνθρώπινον βίον	In Vitam humanam 21 ad 23
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem 10
Ἀπειλὴ	Minas 11
Ἀρετὴ	Virtutem 12, 198
Ἀρτέμιδος ναὸν	Templum Dianæ 58
Ἀρχίλοχον	Archilochum 155, 156
Ἀσκληπιοῦ ναὸν	Templum Æsculapii 181
Ἀστρόλογον	Astrologum 91
Ἄσωτον	Intemperantem 13
Αὐλητὴ	Citharœdum 14
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam 15 ad 20
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris 176, 177
Ἀφύλακτον	Domum Incuſtoditam 98, 99
Ἀχαρίστους	Ingratos 41, 42, 43

B.

Εἰς Βίωνα	In Bionem 240, 241
Βρέφος	Puerum 33

Γ.

Εἰς Γέροντα	In Senem 136, 137, 138, 139, 140, 141
Γῆρας	Senectutem 34
Γεωργίας	Anum 92, 93
Γραφίδα	Calamum Scriptorium 35
Γυναῖκα	Uxorem 135

Δ.

Εἰς Δένδρα	In Arbores 36, 37
Δία	Jovem 224
Διογένην	Diogenem 168
Δοῦλον	Servum 142
Δυσείδεις	Deformes 94, 95, 96
Δυσπόλῳ	Morofo 270
Δυσπραγίαν	Infelicitatem 38

Εἰς

INDEX.

E.

Εἰς Ἔαρ — In Ver 234
Ἕκτορα καὶ Αἴαντα — Hectorem & Ajacem 143
Ἐπαινοι — Laudes 39
Ἐπίκητον — Epictetum 170, 171
Ἑρμίαν — Hermiam 199
Ἑρμοκρατέαν — Hermocrateam 161, 162
Ἑρμῆ ἄγαλμα — Statuam Mercurii 178
Ἔρως φυγάς — Amor fugitivus 237
Ἔρωτα — Amorem 40, 229, 231, 232, 233, 236

Περὶ Εὐγενείας — Nobilitatem 78
Εἰς Εὐριπίδην — Euripidem 157, 242
Εὐχαὶ — Preces 44

Z.

Εἰς Ζενοφίλαν — In Zenophilam 187 ad 190

H.

Εἰς Ἡράκλειτον — In Heraclitum 167, 169
Ἥρας ἐπλαζόσης ἄγαλμα — Statuam Junonis lactantis 179
Ἡσιόδου — Heſiodi 197
Ἠχοῦς ἄγαλμα — Statuam Echûs 175

Θ.

Εἰς Θαλῆν — In Thaletem 164
Θάνατον — Mortem 46, 47, 48, 49
Θεμιστοκλέα — Themiſtoclem 119, 126, 127
Θεόγνιδός τινα — Ex Theognide quædam 200
Εἰς Θεούς — In Deos 50, 51
Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας — In eos qui ad Thermopylas occubuerunt 120 ad 125
Θουκυδίδην — Thucydidem 55

Εἰς

INDEX.

Εἰς Ἀνθρώπινον βίον	In Vitam humanam 21 ad 23
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem 10
Ἀπειλὴ	Minas 11
Ἀρετὴ	Virtutem 12, 198
Ἀρτέμιδος ναὸν	Templum Dianæ 58
Ἀρχίλοχον	Archilochum 155, 156
Ἀσκληπιοῦ ναὸν	Templum Æsculapii 181
Ἀστρόλογον	Astrologum 91
Ἄσωτον	Intemperantem 13
Αὐλητὴ	Citharœdum 14
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam 15 ad 20
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris 176, 177
Ἀφύλακτον	Domum Incustoditam 98, 99
Ἀχαείους	Ingratos 41, 42, 43

B.

Εἰς Βίωνα	In Bionem 240, 241
Βρέφος	Puerum 33

Γ.

Εἰς Γέροντα	In Senem 136, 137, 138, 139, 140, 141
Γῆρας	Senectutem 34
Γραίας	Anum 92, 93
Γραφίδα	Calamum Scriptorium 35
Γυναῖκα	Uxorem 135

Δ.

Εἰς Δένδρα	In Arbores 36, 37
Δία	Jovem 224
Διογένην	Diogenem 168
Δοῦλον	Servum 142
Δυσειδεῖς	Deformes 94, 95, 96
Δυσπόλῳ	Morosо 270
Δυσπραγίαν	Infelicitatem 38

Εἰς

INDEX.

E.

Εἰς Ἔαρ — In Ver 234
Ἔκλογα καὶ Αἴαντα — Hectorem & Ajacem 143
Ἔπαινοι — Laudes 39
Ἐπίκητον — Epictetum 170, 171
Ἑρμίαν — Hermiam 199
Ἑρμοκρατέαν — Hermocrateam 161, 162
Ἑρμοῦ ἄγαλμα — Statuam Mercurii 178
Ἔρως δραπέτης — Amor fugitivus 237
Ἔρωτα — Amorem 40, 229, 231, 232, 233, 236

Περὶ Εὐγλωσίας — Nobilitatem 78
Εἰς Εὐριπίδην — Euripidem 157, 242
Εὐχὴ — Preces 44

Z.

Εἰς Ξενοφίλαν — In Zenophilam 187 ad 190

H.

Εἰς Ἡράκλειτον — In Heraclitum 167, 169
Ἥρας θηλαζούσης ἄγαλμα — Statuam Junonis lactantis 179
Ἡσίοδον — Heſiodi 197
Ἠχοῦς ἄγαλμα — Statuam Echûs 175

Θ.

Εἰς Θαλῆν — In Thaletem 164
Θάνατον — Mortem 46, 47, 48, 49
Θεμιστοκλέα — Themiſtoclem 119, 126, 127
Θεόγνιδός τινα — Ex Theognide quædam 200
Εἰς Θεούς — In Deos 50, 51
Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας — In eos qui ad Thermopylas occubuerunt 120 ad 125
Θουκυδίδην — Thucydidem 55

Εἰς

INDEX.

I.

Εἰς Ἰξίτιων
Ἱπποκράτη

In Aucupem 146
Hippocratem 145

K.

Εἰς Καιρὸν ἄγαλμα
Κλέπτας
Κόλακας
Κρησφόντης

In Statuam temporis 182
Fures 97
Adulatores 53, 54
Cresphontes 242

Λ.

Λαΐδος ἀνάθεμα
Εἰς Λύδην

Λύραν

Laidis carmen votivum 196
In Lavacrum seu Balneum 183, 184, 185
Lyram 228

M.

Εἰς Μένανδρον

Μενέστρατον Κυνίκον
Μεσότητα
Μιλτιάδην
Μύρωνος βοῦν

In Menandrum 01, 217, 220, 227, 243
Menestratum Cynicum 111
Mediocritatem 56, 57
Miltiadem 165, 166
Myronis Bovem 173

N.

Εἰς Ναυαγήσαντας
Ναυτιλίαν
Νεμέσεως στήλην
Νιόβην
Ἀεὶ Νοσοῦντας

In Naufragos 147 ad 153
Navigationem 59, 186
Nemesis Columnam 180
Nioben 131
Semper Ægrotos 52

O.

Εἰς Οἶκον ἀφύλακτον

Ὄμηρον
Ὀρφέα

In domum incustoditam 98 99
Homerum 56
Orpheum 154

INDEX.

Π.

Εἰς τὸ Παλλάδος λουτρὸν	In Lavacrum Palladis 225
Παραμυθίαν	Solatium 63
Πατέρα ἑαυτοῦ	Patrem ſuum 160
Πατρίδα	Patriam 64
Πλουτοῦντας	Divites 61, 62
Πρόνοιαν	Providentiam 68
Πτωχὸν	Pauperem 163
Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη	Pythagoræ dicta aurea 238

Ρ.

Εἰς Ῥήτορας	In Oratores 100, 101
Ῥώμην	Romam 7

Σ.

Εἰς Σιωπὴν	In Silentium 67
Σόλωνός τινα	Solonis quædam 216
Σοφίαν	Sapientiam 69
Σοφοκλῆ	Sophoclem 158
Σοφροσύνην	Temperantiam 70

Τ.

Εἰς τόρευμα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ	In Poculum ſigillo Tantali ornatum 174
Τέττιγα	Cicadam 45, 235
Τίμωνα	Timonem 132, 133, 134
Τύχην	Fortunam 71 ad 77

Υ.

Εἰς Ὑβριστάς	In Contumelioſos 102, 103 104, 105, 172
Ὑγίειαν	Salutem 88

Φ. Εἰς

INDEX.

Φ.

Εἰς Φειδωλὲς	In Parcos	106 ad 110
Φθόνον	Invidiam	79, 80, 81
Φιλαργύρες	Avaros	82
Φιλημόνα	Philemonem	241, 244, 245
Φιλίαν	Amicitiam	83, 84, 85
Φρόνησιν	Prudentiam	86
Φροντίδας	Curas	87

X.

Εἰς Χελιδόνα	In Hirundinem	60
Χρόνον	Tempus	89, 90
Χρυσᾶ Ἔπη	Aurea Carmina	238

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς ἀγῶνας καὶ ἀγωνιστάς.

ΑΡΧΙΟΥ.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱεροί·
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλλάδος θ', Ἀρχεμόρειοι,
Ἆθλα δὲ τῶν, πίνος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Hos *Ang. Politiani* verſus, quia rem præſentem illuſtrant, adhærere paſſus ſum.

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγγελίαιαν,
Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών.
Ἰσθμιακὴν πίτυν τόρεν Ἰνοῦς Μελικέρτας,
Σύ δὲ σέλιν' ἐτίθεις, Ἀρχέμορ', ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἄλμᾳ, ποδωκείλῳ, δίσκον, ἄειρε, πάλλων.

Ἴσθμια,] Repone Ἰσθμοῖ· en conſimilem locum, Ælian. V. Hiſtor. l. 4. c. 15. ſub finem. Τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ ἦ, καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian. Vol. 2. p. 272. Edit. Græv. & pag. 277. in fine: alioqui inconcinna erit duplex ellipſis τοῦ καί, & diverſus in eàdem re loquendi modus.

Πυθοῖ.] Dativus adverbialiter poſitus. Πυθώ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

3. Εἰς Ἄμπελον.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν·
Χείλεα ὃ συφθεὶς χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις
Εἴη νειστεμφέσι ἡμιδαὲς σκύβαλον·
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος οἷα Λυκούργῳ,
Ὅστις μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
Τοῦδε γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀεὶ πόμα λυγρὸν ἢ περὶ ἀοιδὰς
Ἤλυθεν, ἢ χορτῷ κήδεος ἔρχε λύσιν.

4. Εἰς ἀναπήρους.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου.

Ἀνέρά τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

5. Εἰς Ἀνδρείαν καὶ Ἀνδρείους.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Φεῦγε Λάκαιναν ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δ' μήτηρ
Εἶπε, κἀπὶ σέθεν ὦρσ' ἀναχομένῳ·
Ζώων μὲ, σέο μᾶλλον Ἀμυκλαὶ αἶχος ἀνάπτεις,
Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια δεσμὰ λύεις·
Ἢν δ' ὀδύνης πάλαμῇσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲ ἀκέσσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένῳ.

Σωζομένῳ.] ἰῶτα subscripto, in meâ patriâ conservatâ: quod animo verè magno summum est miseriæ privatæ solatium.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

6. Ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίᾳ, ὅμοιον.

Μήτηρ ἥ λιπόντα μάχλῳ μετ' ὠτμὸν ἑταίρων
Ἔπλανεν, ὠδίνων μνῆσιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον ἅμα Δαμαίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαιναμένων, ἠ ψυχῇ βρεφέων.

7. Εἰς Ῥώμιλλαν.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἰὼ Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμύρεαν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἰὼ Γερμανίῃ Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης ὃδ' ὅσον βλάψει ἀθέσφατον, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι Δαροτηλέη.
Οὕτω γὰ ἱερὰι Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζας
Ἔχουσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

Καίσαρι.] Nempe Germanico; qui poſt amiſſam Oceano claſſem fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. 2. Sect. 25. *invictos & nullis caſibus ſuperabiles Romanos prædicabant* (Germani) *qui perditâ claſſe, amiſſis armis*, &c. *eâdem virtute----irrupiſſent*: ità omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus ſit oportet. In *Caſarem Germanicum.*

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης κὴ πόντε ἀμειφθέισαισι κελεύθους,
Ναύτιλῳ ἤπειρε, πεζοπόρῳ πελάσσας,

Ναύτιλῳ.] Xerxen intelligit, qui Athō montem perfodit, ut claſſi iter pateret, & Helleſpontum junxit, quâ exercitum tranſmitteret.

Ἐν τελαταῖς δορέων ἑκατονταέσιν ἔσεσθε Ἄρης
Σπάρτης· ἀρχωὸς δ' ἔρεα καὶ πελάγη.

9. Ἀλφείου Μιτυληναίου.

Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,
Φρούρει Ζηνὸς ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζυγα δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθὼν· ἀρκείη δ' οἶμος ἔτ' ἐς ἄβατος.

Ὑπέζ-] Elegantèr. Mare ponte jungi significat; terram ſubjugari. vim enim utramque habet.

10. Εἰς Ἀνταπόδοσιν.

Ἑτένου.

Κωΐ με φάγῃς ὅτι ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ὀπάσσειαί σοι, τράγε, δυομένῳ.

Ovid, Faſt. l. 1. v. 358.
Rode, caper, vitem; tamen huic, cum ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

11. Εἰς Ἀπελλοῦν.

Μουσικίου, οἱ δὲ Πλάτωνος.

Ἃ Κύπρις Μέσσαισι, περίσσια τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτε, ἢ τὸ Ἔσσον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μέσσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ σώμυλα ταῦτα.
Ἡμῖν δ' ὁ πέταλος τοῦτο τὸ παιδάριον.

Ἔσσον.] Ultima producitur ob ſequens aſpiratum.

12. Εἰς Ἀρετιλώ.

ΠΑΤΛΟΥ Σιλεντιαείου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κυφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γναμψῃ φερντὶς ἐλυθρείλω.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσαθέεσι βίου πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ μὲν τῇ δαιμονῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἢ δ' ἀρετὴ σαθερὸν τι καὶ ἄτρεπον· ἧς ἔπι μένης
Κύματα θαρσαλέως παντοπόρει βιότῳ.

Ἐλυθρε-] Subaudi, τὸ πλοῖον. Horatius,

Rectiùs vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque dum procellas
Cautus horrescis, nimium premendo
littus iniquum.

Πολεμ-] Rectiùs πολεμιζεσθαι, κινεῖσθαι, σείεσθαι. Sic Hom.
Ἧς ἔπι] Ut ἐπὶ νεὼς. ad allegoriam appositè.

13. Εἰς Ἄσωτον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν παλαικὸν πλοῦτον νέου ὃν Θήρων ὁ Μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν θαπάνας.
Ἀλλὰ μὲν Εὐκτήμων παλαικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καὶ μὲν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πολλὰ θεμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἦλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα τ' αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν θαπάναις·
Οὕτω μὲν Θήρωνα τοσοῦτον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιῤῥόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐθάκρυε τοσοῦτον ἐκ ἔπι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς πρηῦνα τε καὶ θάλαμον.
Ἔγνω δ' ὡς ἐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἰ μὴ σὺν ἀλλοτρίοις.

14. Εἰς Αὐλητήν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἴμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων ἀπὸ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοίβος ὅτι Γλαφύρα.
Μαρσύη, ἐφθύσω τὸν σύριγμα, τὰς γὰρ Ἀθήνης
Αὐλὰς ἐκ Φρυγίης οὐκ ἐλήϊσατο.
Εἰ δ' οὐ τοιούτοις τοῖ' ἐνέπνεες, ἐκ κεν Ὑαγνις
Τῷ ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Ἐλήϊσατο.] Ἐκτήσατο, acquisivit, potitus est: ità Hesiodus quoque alicubi.

Ὑαγνις.] Pater Marsyæ.

15. Εἰς Αὐτάρκειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· ἢν δὲ τραπέζας
Δυλιδύσω, μυσέων ἄνδια βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνευ, κηλαίνων τροφόν, ἢν δὲ παρ' ὀφρῦν
Στήσομαι· οἶδ' ἀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

Παρ' ὀφρῦν.] Nec vultum serviliter accommodabo: ità vertere visum est, quoniam παείσασθαι significat, sistere aliquid, ut quis conscendat: παείσασθαι ἵππον.

16. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίς, ἢν δὲ τύχης ἔτι μοι μέλεις, ἢν δ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν σ' ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος· ἐλευθερίη δ' οἰωνοῖς.
Ὑβρις, σὸν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

17. ΛΟΥ-

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐω' ἀλλοτρίης, ὦ 'νθρωφ', ἴζοιο τραπέζης
Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίουσι, καὶ ἐσθλυμένῳ ὄμματα,
Συγκλαίων, καὶ αὖθις συγ' γελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαύθμοιο κεχρημένος· ἔστι γέλωτος·
Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελόω Μιλίῃ.

ὦ 'νθρωφ'] ὦ ἄνθρωπε.

Συγ-] Disjungas σὺν necesse est: pertinet enim ad sequens γελῶν, sensu postulante: præcesserat συγκλαίων.

Μιλίῃ.] Uxori nempe meæ. Hic Scholiastes pessime se dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς πλουτήσομεν, πῶς σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε.
Ὡς δὲ βιωσόμεθα, φείδεο σῶν κλεάνων.
Ἐστὶ δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
Φείδεται καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφαρμόσατο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ φιλοσόφου.

Χαῖρε θεὰ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σοὶ ἀρετοὶ πέμπουσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

20. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, ἐκ δύχρημα. ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

21. Εἰς Ἄνθρώπινον Βίον.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐς' ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα Δημόκριτε τοπλέον ἢ πρίν·
Νῦν ὁ βίος πάντως ἐξὶ γελοιότερος,
Εἰς ὑμέας ὃ κ' αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μερεμνῶ
Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Πάντως.] Ità ſenſus commodior fiet: olim πάντων.

Ὑμέας.] Duarum eſt ſyllabarum per συνίζησιν.

22.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ ὃ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῆς κωμικῆς.

Ποίῳ τις βιότοιο τάμοι τείβον; εἰν ἀγορῇ μὲ,
Νείκεα κ' χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν ὃ δόμοις,
Φθονεῖσθες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν ὃ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ξεῖνος δ', ἢν μὲ ἔχῃς τι, δέος.
Ἢν δ' ἀπρῆς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; ἐκ ἀμέλεια·
Ἔσται· ἢ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πρῆσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ ψυχρὸς
Μηδέποθ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Ξείνης] Subaudi γῆς.
Ἐρημότ.] Subaudi βίου.

Πολιαὶ] τείχες.

23. Ἐκ τῦ ἐναντίυ παδαινά.

ΜΗΤΡΟΔΩ'ΡΟΥ.

Παντοίῳ βιότοιο πάποις τρίβον, εἰν ἀγορῇ μῦ,
Κήδεα, καὶ πικυταὶ παρήξιες· ἐν δ' ὁδόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγυιῆς, φύσιθ. χάρις· ἐν δ' ἁλάσῃ,
Κέρδ. ὅπι ξείνης, λῶ μῦ ἔχῃς τι κλέθ.
Ἢν δ' ἀπορῇς, μήνθ. οἶδας· ἔχεις γάμην; αἶκθ. ἄρις θ.
Ἐανταῦ· ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόνθ. ἄφροντις ἅπας βίθ. αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῆδ διαιτῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκέως
Μηδέπω', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰ ἐσθλὰ βίυ.

24. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητοὶ τοὶ τ' ἀνηβῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβαν γυμνός, γυμνὸς δ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλθ.

26. Τῦ αὐτῦ.

Σκιὴ πᾶς ὁ βίθ., καὶ παίγνιον· ἢ μάλα παίζειν,
Τὴν ἀσθενῆ μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδυνάς.

27. Ἀδη-

28. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

28. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἡδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἄσχετα μέσσῳ,
Εὐχος, ἑταιρείας κρυπτὰ δόμισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας. ἐκ δ' γάμων, οἶκος ὁμοφρονέει·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφρουτις ἀεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Παῖδες, τέκος· ψεῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέῃ νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν δαίρος ἔχαν, ζῶε, φύτευε κύος.

Πολιὴ] Sub. θείξ. fic, *cani*, latine ſine Subſtantivo *capilli*.

ζῶε.] Videtur eſſe potius ſecunda perſona imperativi à ζώω, quod à ζάω: tum verò iuterpretare, *vive porrò*.

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνδρ' ἀθανάτῳ σε φύγοι βίε; μυρία γάρ σοι
Λυσσᾷ· καὶ ἔστε φυγεῖν σύμαρες, ἔστε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σε τὰ φύσει καλά, γᾶα, θάλασσα,
Ἄστρα, σελήνης κύκλα καὶ ἠελίου·
Τἄλλα δ' πάντα, φόβος τε καὶ ἄλγεα· κλαῦ τι πάθῃ τις
Ἐθλὸν, ἀμοιβαίῳ ἐκδέχεται Νέμεσιν.

30. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἅπαντα τὰ ζῶ' ἐστὶ μακαριώτερα
Καὶ νῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι ὡρῶντα τιτθιόν.

Μακαριωτέρα.] Ità emendavi pro *μακαριώτατα*. poſtulante ſenſu. Grotius.

Οὗτος.

Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
Τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν ἐδὲν γίνεται,
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν ἀνθρώπῳ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δ' ἑαυτοῖς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα περιστρίζομεν.
Λυπούμεθ' ἂν παίσῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

31. Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γινόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν οὖν πεφάτισιν πᾶς ὁ βίος βραχὺς ἐστι,
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

33. Εἰς Βρέφος.

ΑΡΧΙΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ὅπ' ἀρημένῃ παΐς ἔρπων,
Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.
Ἣ δὲ μελῳδήσασα, ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τὸ λιμῷ λύτρον καὶ θανάτου.

Ἀστυ-] Astyanax Hectoris filius, quem Danai præcipitem è turre dederunt.

34. Εἰς

34. Εἰς Γῆρας.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲ ἀπῇ, πᾶς δύχεται· ἰὼ δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται. ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

35. Εἰς Γεαφίδα.

Ἤμελλω ἀχρεῖον κάλαμον φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμείο
Οὐ σῦκ', ἢ μῆλον φύεται, ἢ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησε Ἑλικανίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥῆν ὀχετὸν διάμεσον·
Ἐκ τοῦ, εὖτι πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεν οἶα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

Ἤμελλω ἀχρεῖον.] Autoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, nisi & hoc Tzetzis sit, uti prius distichon à Suidâ eidem Autori ascribitur.

Ἑλικω-] Heliconi sacram, & Musarum assecla: Adjectivum est unius terminationis & feminini generis; qualia sexcenta, congruit cum μὲ, nempe γεαφίδα.

Ἐκ τοῦ.] κρόνου.

Ἀφθέγκ-] Active sumitur. pro eo, *quod non loquitur*. licet passivæ sit originis. sic post λιθοβλήτου.

36. Εἰς Δένδρα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίλιω καρύλλω με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παιδὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐσεβέος·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀζοδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.

Δέν-

Δένδρεσιν εὐκάρποις ὀδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμοὶ ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Πάντας.] Subaud. καλὰ. | Δέν-] V. Ovidii Nucem.

37. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπόρροι παναπῆς δρυός, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλαξομβρίοις.
Εὐπέταλοι, κεράμων σεμνότεροι, οἰκία φωτῶν,
Οἰκία τετριγώς, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Καὶ μὲ τὸ ὑμετέρησιν ἐποκλινθέντα κόμησι
Ῥύσασθ', ἀκτίνων πελίην φυγάδα.

Φωτῶν.] Merito sane displicuit amico meo istud φωτῶν, adeoque mutari debere ratus φωλεῶν conjeci, ζωιζή- | σῃ non infrequenti, ut verò *nidus* Latinè pro ipsis avibus, cur non & φωλεός?

38. Εἰς Δυσπραγίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πλῆθος Ἀρισείδῃ δάμαλις μία, ἣ τεχόμαλλος
Ἦν οἷς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὸν λύκος ἔκτανεν, ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βυκόλιον.
Πενθέτω δ' ὅγ' ἰμάντι καθ' ἁυχένος ἄμμα λυγώσας
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε παρ καλύβῃ.

39. Ἔπαινοι.

Ἀδήλων.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν. αἰσχρὰ δὲ δεινόν
Κᾶν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Εσθ. πάν] Nota duplicem accusativum post λέγειν. | ὧν.] Atticè pro ἅ.

40. Εἰς

40. Εἰς Ἔρωτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γλυκύ, ἀλλ' ἀνολαίοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐσθ' ὁ ἔρως τερφασις.

41. Εἰς Ἀχαρίστους.

Τὸ αὐτό.

Ὠκείαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἰὼ ὦ βεβαιώτη,
Πᾶσα χάρις κενή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει πικρὸς ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' οὐκ ἐμὸς κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ὀστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἅπασας
Ἀνθρώπων τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας,

44. Εἰς Εὐχίδην.

Ἄδηλον.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἑαυτὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνοίκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δ' ἕτερα καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

45. Εἰς Τέττιγα.

Ἄδηλον.

Τίωτι με τ̓ φιλέρημον ἀναγδεῖ ποιμένες ἄγρη
Τέττιγα δενδρέων ἕλκετ̓ ἀπ̓ ἀκρεμόνων;
Τίν νυμφῶν παρθενίπην ἀηδόνα; καὶ ματὶ μέσῳ
Ὄρεσι καὶ σκιεραῖς ξυθὰ λαλοῦντα νάπαις;
Ἠνὶ ἢ καὶ κίχλιν καὶ κόσσυφον. ἰὼ ἢ πάντοις
Ψᾶρας ἀρπεραίης ἅρπαγας ἐμπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν θέμις· ὄλλυτ̓ ἐκεῖνος.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἔστι δένδρων;

Ξυθὰ] Subaud. μέλη, vel λαλήματα.

46. Εἰς Θάνατον.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τ̓ ἄπυχίης γλυκερῆα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδυνάς;
Μοῦνος ἅπασ̓ ἀνθρώποις ἀμαγὴς ἐγένετο, οὐδέ ποτ̓ αὐτὸν
Εἶδέν τις ἀνθρώπῳ δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ ἢ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ̓ ἐπ̓ ἄλλον
Ἐρχόμεναι ἀνθρώπους, καὶ μεταβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ̓ ἐπ̓ ἄλλον.] Ut vim hujus locutionis assequaris, sciendum est verba geminari oportere. ἄλλοτ̓ ἐπ̓ ἄλλον, ἄλλοτ̓ ἐπ̓ ἄλλον. Oratio elliptica est. ita in Amore Fugitivo. ἄλλοτ̓ ἐπ̓ ἄλλης ἀνέρχεται ἡδονῆς. & passim.

47. Ἄδηλον

47. Ἄδηλον

Χαίρει τὶς Θεόδωρος ἐπεὶ θανον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἄδηλον.

Εἰς ἀΐδλω ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, εἴτε νέκυς νεισεαι ἐκ Μεσσήνης,
Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἰς ὁ φέρων εἰς ἀΐδλω ἄνεμος.

49. Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλά μλύω σε· μλυεῖς δέ τε κἠ σὺ τὶν ἄλλον;
Πάντας ὁμῶς θνητὲς εἰς ἀΐδης δέχεται.

Μενεῖς.] Sic Supra. χαιρήσι. malè olim μλύεις.
Δέχεθ.] Alludit ad παντοδοχεῖον. omnes communi tanquam hospitio excipit Orcus.

50. Εἰς Θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἄνθρωπος μ' ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις ἢ θεὸς, οὐδὲ λογιζόμλως.

Λογιζόμλως.] Ἀποπόντι ποιεῖν, vel λανθάνειν. Lucian. Edit. Græv. Vol. I. p. 731.
Ἄνθρωπος μ' ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον, θεὸν ἢ διαλανθάνειν ἀδύνατον.

51. Ἄδη-

51. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δὲ ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. Εἰς τὰς ἀεὶ Νοσοῦντας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὰς καλαλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἐπὶ θρηνῶ,
Τὰς δ' ὅτι φροντίδι ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

53. Εἰς Κόλακας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὴν ψυχοδομῶν φιλίαν·
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν φροφυλαττόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Πλείονα.] Καὶ πλείονα περάσματα.

54. Ἄδηλον.

Πλαστὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα· φόβῳ ὃ φιλεῖς τὸ ἀνάγκη,
Τοῦ ὃ φιλεῖν ὕστως οὐδὲν ὀπισθότερον.

55. Εἰς Θεωδίδην.

Ἄδηλον.

Ὦ φίλθ', εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆϊς ἔφυς μυσέων, ῥίψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' ἐ πάντεσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θεωδίδην Ὀλόρυ, Κεκροπίδην τὸ γρύθ'.

Μυσέων.] Duarum est syllabarum. | Γένθ'.] Καλὰ.

56. Εἰς Μετριότητα.

Ἄδηλον.

Πᾶν τὸ θέλειν τὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγθ' ἔξι παλαιός,
Ὡς καὶ τῦ μέλιτθ' τὸ πλέον ἔξι χολή.

57. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἴκθ' καὶ πάτρη βιότυ χάρις· αἱ δ' ὑπὸ θέλεσαι
Φερντίδες, ἀνθρώπις ἐ βίθ', ἀλλὰ πόνθ'.

58. Εἰς Ἀρτέμιδθ' ναόν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κεφαλᾶς Βαβυλῶνος ὑπὸ θρόμον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τ' ἐπ' Ἀλφειῷ Ζηνὸς καπυσσομένιο,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσόν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,

Ζηνὸς.] Jovis templum.

Μνᾶμα

Μνᾶμά τι Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδ Θ. νεφέων ἄχρι θέοντα δόμων,
Κεῖνα μὲ ἠμαύρωτό τε, κἠν ἴδε νόσφιν Ὀλύμπου
Ἄλι Θ., ἐδέν πω τοῖον ἐπαυχήσαιτο.

Ἐπαν-] Forte. ἐπιυχήσατο, sic supra versu abhinc sexto.

59. Εἰς Ναυτιλίαν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, σὺ γὰρ δρόμον ἤνυσας ὄντως,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,
Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷς ἐνῆκας
Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδ Θ. ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μεροπῶν χρυσέον γλύθ Θ., εἶγ' ἀπὸ χέρσου
Τηλόθεν, ὡς αἰδὼς πόντ Θ. ἀπεβλέπετο.

Χέρσου.] Γῆς.

60. Εἰς Χελιδόνα.

Ἄδηλον.

Ἀτὰρ ἠέρα, μελίφρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
Τέτλιγ', ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα· τί σύμφορον ἁ πτερόεσσα·
Τὸν ξένον ἁ ξεῖνα· ἀεινὸν ἠερινά·
Οὐχὶ τάχ Θ. ῥίψεις; ὃ γὰρ θέμις ἐστὶ δίκαιον
Ὅλλυθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

Τέτλιγ', ἀπτάνοις.] Olim τέτλισα, πτανοῖς. malè. ἄπτηνΘ., implumis, ab α privativa & πτηνὸς, Doricè πτανός

Quo enim pullis jam alatis escam afferret?

Τάχ Θ.] Καλὰ.

61. Εἰς Πλουτῶντα.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην οὐκ εἶδεν ἔχοντα·
Νῦν δ' ὅτε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἔστιν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν ὄντως πολυκτέανον κοὐ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
Κλῄζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις καταθήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος.
Οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

63. Εἰς Παραμυθίαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Περσεφόνην θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
Τοῦτο γὰρ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸ ἀπιχθόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δύτερόν ἐστι πάθος.

64. Εἰς

64. Εἰς Πατρίδα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μέλ' ἄεθλα, μέλ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τόν ἔδας ἰκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτιν, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μῦνον.
Σοὶ γὰρ ἔρως καπέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτός,
Ὡς ἐδὲν γλυκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

65. Εἰς Ὅμηρον.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔπι θριῶν ἀκόμην, εἰσέτι Τροίῃ
Δερκόμενος· ἐκ βάθρων πᾶς ἐρειπομένῃ,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πολήος,
Ἢ ὅ τ' ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδαο λόφῳ μᾶλ'· ὃν ἐ μία πατρὶς ἀοιδὴν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

Μαιονίδαο.] Lege Μαιονίδεω. Ζωίζησις enim in hoc solennis est, at in illo nullibi mihi quærenti occurrit.

66. Εἰς Μένανδρον.

Ἄδηλον.

Αὐταί σοι σομφόπεπλον ἀνηρείψαντο μέλιασαι,
Ποικίλα μυσίων ἄνθεα δρεψάμεναι.

Αὐταὶ τὴ χάριτές σοι ἐδώρήσαντο Μένανδρε,
Στωμύλον δυσχίλω δεάμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα· τὸ γὰ κλέος ἔξιν Ἀθήναις
Τ' ἐκ σέθεν ἐρανίων ἀπόμεμψον πεδάτων.

Τ' ἐκ.] Τὸ γὰ κλέος τὸ ἐκ σὲ ἔξιν Ἀθήναις ἔξιν ἀπόμεμψον, i. e. ἄπλεται ἐραν. περ.

67. Εἰς Σιωπλῶ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρενιμώτατός ἐξι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

68. Εἰς Πρόνοιαν.

ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Ὅστις γὰ θνητῶν μέμφεται τὰ θεῖ, ὅτι
Οὐκ εὖ, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, μετέρχεται
Τὰς μὴ δικαίως, πρόφασιν εἰσαιρούμενος.
Εἰ γὰρ πρόμυθίαν ἦσαν αἱ τιμωρίαι.
Πολὺς ἂν φόβος, κ' ἐ δι' εὐσεβῆ τρόπον
Θεὸς ἂν εὖ ἔζαλο· νῦν γὰ τ' τιμωρίας
Ἄπωθεν ἔσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί.
Ὅταν γὰ φορτωθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ,
Τίνυσι ποιναὶς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις.

Πολύς.] Ità reposui pro πολλοὶ ob id quod sequitur ἔξατο. Grotius. videtur fuisse Glossema τὸ πολύς.

69. Εἰς

69. Εἰς Σοφίαν.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ φρένων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλῆστον ἔχειν ἐθέλω τ' ἐπάρκιον. ἢ ὃ θείαι
Θυμὸν ἀεὶ καλέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίῃ τηλέτυ, καὶ θάνατον βιότυ.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

70. Εἰς Σωφροσύνην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσ' ἀμφότεροι.
Φαίδρῃ μὲν κλείνεν πυρὸς πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππολύτου δ' ἁγνὴ σῶφρε σαοφροσύνη.

71. Εἰς Τύχην.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὴν λιμένα δ' εὗρον
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Τοὺς.] Ἐρχομένους.

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγεὶς Ἀχαμηνίδης ἠρώμην ποτὲ, νῦν δ' Μενίππου·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρης βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πολ' ᾤετο. κ' πάλιν αὖτις
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως ἀδενὸς, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἀδήλου.

Τὰ μεγάλα δῶρα τ' τύχης ἔχει φόβον·
Καὶ τὸ παίνυ λαμπρὸν ἐκ ἀκινδύνων πυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὑψος ἐν ἀνητῷ γένει,
Ὃ μὴ ἐτρεψεν, ἢ χρόνος τις, ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἔπ' ἄκρον τις τὸ καλῶς πεφάτθειν δεάμη.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλες ἕρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τ' τύχης
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐπερικάλυπτον ἔχει τ' δυπεραξίαν.
Ὄγκου δὲ μεγάλου πῶμα γίνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
Σφάλλει δ' ἐκεῖνος, ὃς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Τῷ.] Mihi videtur omnino legendum τὸ, & cum φέρεσθαι jungendum.

74. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Γειτὼν τις μαγέσκεν ἔπ' ἰχθύσι, τὴν δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκλέανος κέρη δυμὸν ἔκαμνε πόθῳ.

Καὶ

Καὶ μιν θῆκε σιωπῶσαν. ὁ δ' ὐκ βιότοιο πενιχρῆ
Δέξατο παντοίης ὄγκην ἀγλαοείης.
Ἡ ὃ τύχη γανόωσα πρείσατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ τεός ἔσσ' ἀγών, ἀλλ' ἐμός ἔξιν, ἔφη.

75. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιλύης ὁ Γελῷος ἐπῷος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὁ' ἦν ἤδη νύμφιος εἰς ἀΐδλων.
Παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε σιωπὴν
Ἠλακάτῳ ἕλκειν κτῆμα πένητι βίῳ·
Ἢν δ' ἴκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαϊδος ἤθεα μητρὸς
Χρησὶ φύλασσε πόσει πρόφρα βεβαιοτάτῳ.

Νάμφιος.] Νεόμφιος.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δυνάται, κἂν ᾖ φθονερὸν δίξα.
Τὲς μικρὲς ἀνάγει, τὲς μεγάλες καταγει.
Καὶ σῦ τ' ὀφρὺν καὶ τ' τῦφον καταπαύσει,
Κἂν ποταμὸς χρυσῦ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ δρύον, ὐ μαλάχην ἄνεμός ποτε, τὰς ὃ μεγίσας
Ἢ δρυὰς ἢ πλατανὲς οἶδε χαμαὶ καταγειν.

77. Τῦ αὐτῦ.

Μὴ παίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καὶ σὸν ῥηϊδίως ἔκλυον δύξαμβον.
Ἂν παίσῃς, ὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἔχθεα, τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. Περὶ

78. Περὶ Εὐγλωσσίας.

ΕΠΙΚΑΡΜΟΥ.

Ἀπολεῖ με τὸ γλῶθ', μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμὲ.
Μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γένθ'. οἷς ἂν τῇ φύσει
Ἄλαλόν τι πάρχει μηδὲν οἰκεῖον πεφυκὸς,
Ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα,
Καὶ τὸ γένθ', ἀθυμοῦσίν τε τοῖς πάπποις, ὅσοι.
Οὐκ ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν, οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσι πάπποι. πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε
Οἳ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τοῦτο, μόνα τινα
Τόπου μεταβολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγλωττότεροι;
Ὅς ἂν σὺ γεγονὼς ἢ τῇ φύσει πεφὸς τἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ᾖ, Μῆτερ, ἔσται εὔγλωσσος.

Ὅσοι.] Subaud. εἰσὶ.

79. Εἰς Φθόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνθ' οἰκτρὸς, κἀπὶ Πινδάρου, ἔστιν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τὸν δ' ἐλεεινὸν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴπῃ
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔργατα δ' ὕβριν ἔχει.

80. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνθ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσι δαμάζει.

81. Ἄδηλον

81. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κεφαλάς.

82. Εἰς Φιλαργύρους.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ δύρων ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν, ἐκ δύρων, ἧψεν ὃν εὗρε, βρόχον.

83. Εἰς φιλίαν.

Ἄδηλον.

Θησαυρὸς μέγας ἐσ' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ πρῆσαι τοῦτον ὀπισαμένῳ.

84. Ἄδηλον.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, δίκτη χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσον μισεῖς, ὅσσον ἐγώ σε φιλῶ.

Not. Hoc epigramma Franciſcus Vavaſor in quarto ſuorum Epigrammatum libro primus edidit.

85. ΔΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ,
Ἀρχὼ τοῦ βλάπτειν τὴ φιλίῃ σθένος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ χρείσσονα φημὶ
Τιὼ φανερὰν ἔχθραν τὴ δολερῆς φιλίης.

Φασὶ

Φασὶ ᾧ κὴ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείως
Τὰς ὑφάλυς πέτρας ἠδὲ φανερῶν σπιλάδων.

86. Εἰς Φρόνησιν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βυλὴ μέγ' ἀμείνων. ἢ ᾧ ταχεῖα
Αἰεν ἐφελκομένῳ τ' μετάνοιαν ἔχει.

87. Εἰς Φρονίδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Τῳ σαυτῦ φρένα τέρπε δυσπλεγέων ᾧ πολιτῶν
Ἄλλος τις σὲ κακῶς, ἄλλ' ἄμεινον ἐρεῖ.

88. Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια πρεσβίσσα Μακάρων,
Μετά σῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμβυον βιοτᾶς.
Σὺ δέ μοι πρόφρων σωῤοιχθεὶς εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλύτῳ χάρις ἢ τεκέων,
Τᾶς δύδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθαν,
Οὓς χρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θηρεύομβι,

Πρεσβίσσα.] Ita p. 117. in Stobæi excerptis. Πρεσβυτάτας τε θεῶν Ὑγιείας, μελιχοδώρου.

Εὐδαίμονος.] Alit. ἰσοδαίμονος. recte. Reges enim Διὶ ἰσοτάλαντοι audiunt.

Μακ-] Subaud. θεῶν.

Ἡ

Ἦ εἶτις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποις τέρψις,
Ἦ πόνων ἀμπνοὰ φέφανται·
Μετὰ σεῖο, μάκαιρα Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν γὰρ χωρὶς, οὐδεὶς δύναιμων τέλει.

Πέφανται.] Solenne verbum Homero ubi insperata salus se offert.

89. Εἰς Χρόνον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος· οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

90. Ἄδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον. ἢν γὰρ παρέλθῃ,
Ζητῶν οὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. Εἰς Ἀστρόλογον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ παλαί μοι τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόβιον
Πάντες ἐμαντεύσαντ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος.
Ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε θανούμενον,
Εἶπε δ' ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκφερόμενον.

92. Εἰς Γελᾶν.

Τὲ αὐτῦ.

Τὰς τείχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγυσιν.
Ἃς σὺ μελαγνοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐτρέφω.

93. Τὲ αὐτῦ.

Τῷ κεφαλῷ βάπτεις, γῆρας ὃ σὸν ὅπυτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις,
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττε.
Ὥστε προσωπεῖον κἀγὼ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἔστι· τί μαίνεαι; ὅπυτε φύκΘ.
Καὶ ψίμυθΘ τύξει τ' Ἐκάβης, Ἑλένης.

Ὥστε.] Ita legendum proculdubio. olim ὡς τό.

94. Εἰς Δυσείδεις.

Τὲ αὐτῦ.

ΡύσχΘ ἔχων τοῖστον Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρημνῶν
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἀναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτυ.

Ἐν ὄρῃ.] Brodæus ἐνόρῃ, pro ἐνόρᾳ legendum censet. tu nihil muta. mons enim imprimis cavendus erat Olympico, ne inde se præcipitem daret.

95. Τῦ αὐτῦ.

Ψυδὲς ἔσοπλον ἔχει Δημοδενὶς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, ἐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠρέασας πλοκάμυς, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας.
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠρέασας.

97. Εἰς Κλέπλας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πλωὸν Ἑρμῆ, τὴ θεῶν ταμίᾳ,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὴ βοηλάτᾳ,
Ἑστῶτα πρὸ τῦ γυμνασίων ὄπισθεν,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βασάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

98. Εἰς Ἀφύλακτον οἶκον.

Τῦ αὐτῦ.

Κερδαλέυς δίζεσθε δόμυς λῃϊστορες ἄλλυς·
Τοῖς γὰρ ὃς φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

99. Τῦ αὐτῦ.

Βυκόλε, τὴ ἀγέλλω πόρρω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης ἀυταῖς βυσὶ συνεξελάσῃ.

100. Εἰς

100. Εἰς Ῥήτορα.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν ὠφέλιμα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελέτην.
Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό, τε σίζει
Καὶ κελάρυζε, λέγεις, δ' ὐδὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῦν χρὴ κοινοτέραν, ὡς τε νοεῖν ἃ λέγεις.

Κάρκαιρε, κοναβεῖ, Ζίζει, κελάρυζε, verba ſunt materialiter ſumpta.

101. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἴπερ τ' ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο
Ἕκαστος ἡμῶν, καὶ σωφρονίσαντο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶ) τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, καὶ σωέπεσθ' ἂν ἀλλήλοις πικρῶς·
Οὐκ ἂν ὀπτπλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἤυξετο
Τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ ὠδαπρέμψοι
Καὶ τυγχάνοντες ἧς ἔδει τιμωρίας,
Ἥτοι σωάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν, ἢ πεπαυμένοι.

Σωπσω-] Lege Ζωπσωνίζετο ut verſus conſtet. quod & præcedens ἠμύνετο, & quod continuò ſequitur Ζωέπεσθον, utrumque temporis imperfecti, apertiſſimè demonſtrant. *Bentleius.*

102. Εἰς Ὑγείας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πολλὰ λαλεῖς, Ἄνθρωπε, χαμαὶ ὃ τίθη μὴ μικρόν.
Σίγα, καὶ μελετᾷ ζῶν ἐπὶ τ' ἀθάνατον.

103. Τὸ

103. Τῦ αὐτῦ.

Ἥλιϑ. ἀνθρώποις ἀυγῆς Θεός· ἀ ὃ χὴ αὐτὸς
Ὑϐριζεν φαίνων, ἐδὲ τὸ φῶς ἐπύθετο.

104. Τῦ αὐτῦ.

Αἰνίζειν μ̂ ἄριστον· ὁ ὃ ψόγϑ., ἔχθεϑ. ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν, Ἀτθικὴν ὃς μέλι.

Καλῶς εἰπεῖν.] Luſus non invenuſtus in ambiguo ſenſu τῦ καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, & barbarè loqui. Bene de aliis loqui, id demum eſt ſermonis vera elegantia, id eſt, Atticum mel.

105. Τῦ αὐτῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάσχω; τί με μισεῖς ἐκ ἀδικοῦντα·
Παῖσμα τόδ' ὃς τύχης, ἐκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Εἰς Φειδωλέα.

Ἄδηλον.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι·
Χρῆσις γὰρ πλούτϑ μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῆς σύ, σὰ γίγνεται· ἂν ὃ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

Ἀπὸ νῦν.] Ἀπὸ τῦ νῦν κείνϑ.

107. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Τῦ γάρ τις ἄλλε, πρὸς θεῶν πέρ, ἕνεκα
Εὔξατο πλυτεῖν, δύπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τῦ δωάσθαι πρᾶβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν χάριτος ἡδίστης θεῶν.
Τῦ μὲ πιεῖν γὰ κὴ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· ἐκ τοῖς λαμπροῖσι γὰ
Δείπνοις τὸ πεινῆν πανέλαι.

108. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλῦτον μὲ πλυτῦντος ἔχεις, ψυχὴ ὃ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλέσιε, σοὶ ὃ πένης.

109. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μωῦ Ἀσκληπάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καὶ, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε, φησὶ, φοβηθῆς.
Οὐχὶ τροφῆς πρᾶ σοὶ χρήζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἄδηλον.

Εἰ μὲ ζῆς ἐλάφυ παναὸν χρόνον, ἢ ἡρώνης,
Συγγνώμη πολεῖσον πλῦτον ἀγειρομένῳ.
Εἰ δέ τις ἐστὶ βροτὸς, ὃς αὐτίκα γῆρας ἀάπτει,
Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲ ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσῃς,
Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδλως.

111. Εἰς Μενέκρατον Κωμικόν.

Τῷ αὐτῷ.

Εἶναί μ' ὁ κωμικὸν σε Μενέκρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ μισῶν, ἐδεὶς ἀντιλέγει κατὰ δόλω·
Ἂν δ' ὡς ἁρπάζης ἄρτους ἢ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι Κύνα.

112. Εἰς Ἄνδρας ἀγαθός.

ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παρὼν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα·
Οὐδὲν ἔχω θρηνῶν ἄξιον ὧδε θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιᾶς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συζύγου· τελοῦσιν ἑβδομάδες γάμου,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας ἐ νόσον, ἢ θάνατον.
Οἵ με καταπλήξαντες ἀπήμονα, τ' ἡλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθαι χώρῳ πέμψαν ἐν εὐσεβέων.

113. Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐὼν, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου·
Οὐδὲν γὰρ βιότου πιστὸν ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἥδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

114. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἀΐδῃ, ὄφρα πύθηαι
Ἤπιος ἦε ψυχῆς, ἢ κάλι πῶς ἔσεται.
Δίζεαι φυλῆς Πτολεμαΐδος· ἡέα πατρὸς
Παυσανίεω δ' ἧεις δ' ἀυτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ἀΐδῃ.] Sub. δόμῳ.
Δίζεαι.] Subintel. χρὴ vel δεῖ.
Εὐσεβέων.] Subaud. χώρᾳ, quod ſupra expreſſum habes verſu abhinc nono.

115. Τοῦ αὐτοῦ.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος· Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Καμάτᾳ δνήσκειν μὴ λέγε τὸς ἀγαθούς.

116. Τοῦ αὐτοῦ.

Τῶν αὐτοῦ τις ἔκας· ἀπολυμβύων ἀνιᾶται,
Νικόδικον ὦ φίλοι κῆ πόλις ἥδε κλαίει.

Τῶν.] Ἕνεκα.

117. Τοῦ αὐτοῦ.

Σαύτορος· ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ κῆ τάφος· ἢ μακρὰ λέξω.
Θῆες, Ἄεις αἴε, Κρὴς, τὼ ἐμοὶ δολιχόν.

Μακρὰ.] Ῥῆμα scil.
Δολιχόν.] Supple νικήσας, inquit Fabri filia: potius χρόνον δολιχὸς χεύνος alibi.

Sententia hæc eſt: ille quidem brevis eſt, at longo tempore ſub me jacebit. Tumulus loquitur.

118. Εἰ

118. Εἰς Ἀνδρέας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καρπερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ὃς τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' ἐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο δὲς Ἑλλάδα, δὲς δ' ὅπι τοιύτας
Δέξατο, βαρβαρικῆς σύμβολα ναυφθορέας·
Καὶ τύμβῳ κρηπίδα τείχεσφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξιν. τόσσος δόσπε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἁ Σαλαμὶς ὅπκείσεται, ἔργα λέγουσα
Τἀμά. τί με σμικροῖς τ' μέγαν ἐντίθετε;

Τύμβῳ.] Lege fine ἰῶτα subscripto. Doricè pro τύμβῳ
Σμικροῖς.] Τάφοις.

120. Εἰς τὲς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι τί ὃ τοῦτο; παῖρὶς δέ μοι· ἐς τί ὃ τοῦτο;
Κλεινὸς δ' εἰμὶ γλῶς. εἰ γὸ ἀφαυροπάτις;

Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νικῶ. τίς, τινὶ ταῦτα λέγεις;

122. Ἄδηλον.

Ζωλὼ συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοιὰ κ' αὐτὸς ὄναρ τάφῳ.

123. Ἄδηλον.

Κλαῦ με καλακρύπτης ὡς ἐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἦλθες ἔλυσας, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν οὖρος,
Καὶ Διδύμους· ἀφανὴς ἔπι γὰρ ἡ νῆσος.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲ ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τῶδ', ὅτι τῶν κείνων υἱὸν ἔχω Κεντίαν.

125. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων ποθ' ἁνὸν τὸν ἀοιδίμων Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πρωΐης ἦδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλάμαλος Ἄρης
Ἡνάρισε συγερῆς ἐν ταραφάλιγγι μάχης.

126. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Τῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠέλιον ἔσατο Μάγνης
Λαός, ὅτ' ἐκ Μήδων παλεὶς ῥυσάμην ταλός,

Κένον.] Non hic idem valet, quod κενοτάφιον, Themistocles enim hic situs erat: at φαῦλος, vilis, nec respondens meritis tanti viri.

Ὀθνείῳ

Ὀθνείῳ τάφῳ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν ὅστις
Ὁ φθόνος· αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχυσι γέρας.

Μεῖον.] Lege Μεῖζον. sensus postulat. Nisi malignius | etiam cum virtutibus quam cum corpore egit livor.

127. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμοὶ θανόντι, γαῖα μιχθήτω πυρί.
Οὐδὲν μέλει μοι· πάμφ' γὰρ καλῶς ἔχει.

128. Εἰς Ἄνδρας ὑπὸ ὄπιδος.

Ἄδηλον.

Γαῖα φίλη, τὴ τρέσθω Ἀμύντιχον ἔνδοθι κόλπους,
Πολλῶν μνησαμένη σῆς ὅτι σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ τρέμοντα σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ βορέου κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
Καὶ Δηὼς ἔπλησε, καὶ ὕδατι αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲ δυλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ τρηχεῖα κατ' ἠρεπέος πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

129. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κακ' εἰπὼν
Ἄνθρωπος, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' οὐ οἶδε τ̓ αὔριον, ἤνίκα χὴ σὲ,
Χάρμι, τ̓ ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐδαίσμομεν; ὧδ' ἐν ἐκείνῳ
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

Ὀφθαλ-] Scio quidèm hæc verba ſic capi, Charmida nempe vivum & valentem verſatum fuiſſe coram oculis noſtris: nequeo tamen non putare & hoc ſignificari, eum charum quoque fuiſſe & oculorum noſtrorum delicias.

Ἑτέρῃ.] Ἡμέρᾳ.

131. Νιόβη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μέναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξω με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντα λίδας.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὺν σκάφος· εἰσίδε χέρας
Καὶ κέρας, Φοίβω σκῦλα χὴ Ἀρτέμιδι.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ παρελθὲ,
Οἰμώζειν ἔπας πολλά, παρελθὲ μόνον.

133. Εἰς τ̓ αὐτόν.

ΧΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Τίμων (ὃ γὰρ ἔτ' ἐστὶ) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

Ὑμέων.] Diſſyllabum.

134.

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, ἐγὼ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

135. Εἰς Γυναῖκα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι κὴ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
Δωρῦμαι, σορκὸς λείψανον εἰς ἀΐδλου,
Δάκρυα δυσδάκρυτα. πολυκλαύτῳ δ' ὅτι τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰ, οἰκτρὰ φίλαν σε κὴ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἶ, αἶ, πῦ τὸ πυθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
Ἥρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνδος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γυνῦμαι, Γᾶ πάνδορφε, τὰν πανόδυρτον
Ἠρέμα σοῖς κόλποις μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

Δάκρυα.] Haud dubie Meleager omnium epigrammatariorum vetuſtiſſimus, hoc epitaphium in ſuam ipſius uxorem compoſuit. Vincentius.

136. Εἰς Γέροντα.

Ἀδέσποτον.

Ἐξηκοντάετης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἴθε γὰρ μηδ' ὁ πατήρ.

Πατήρ.] Subaud. ἔγημεν ἄν.

137. Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου.

Αὐτὴν Θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε γὰρ τέχνης
Ἥμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτήν.] Ita Epigr. 182. αὐτὴν κατρικὴν, veram, vivam: non picturam, at revera ipsam: pendet autem hic accusativus à verbo ἐζωγράφει subaudito.

138. Σαπφοῦς.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ περὶ γάμοιο θανοῦσᾳ,
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος.
Ἃς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγεῖ χαλκῷ
Ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Κόμαν.] *Nec dubium de morte ratæ, Cadmeida palmis*
Deplanxere domum, scissæ cum veste capillos.
Ov. Met. l. 4.

139. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Καστίης τὸ σόφρονος,
Εἰ καὶ τέθνηκε· τῆς ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τὸ σῶμα.

140.

140. ΚΑΛΛΙΜΑ΄ΧΟΥ.

Κρηθίδα τ' πολύμυθον, ὑπισαμβύλῳ καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσαν σιωπηθὲν, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀπιθείζει
Ἐνθάδε τ' πάσας ὕπνον ὀφειλόμβιον.

Καλὰ.] Παίγμαλα.
Ἡδίσαν.] Lege ἡδίστω.

Hoc enim Epigramma non Doricè ſcribitur.

141. ΗΡΑΚΛΕΙ΄ΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρετημιὰς εἰμὶ· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
Ἐς λέχος, ὠδίνων ἐκ ἄμβροτος ῥυόμιν.
Διναὶ δ' ὁμῶ τίκτουσα, τὸ μὲ λίπον ἀνδρὶ ποθῆνον
Γήρως· ὃ δ' ἀπάγω, μνημόσυνον πόσις.

Ξεῖν'.] Hoc Epigramma deſumptum eſt ex tertio Epigrammatum libro *p.* 340. non quidem integrum; quatuor enim priores verſus, utpote frigidiores amputavi.
Διναὶ.] Subaud. τέκνα.

142. Εἰς Δῆλον.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙ΄ΔΟΥ.

Δῆλος ἔγω, ναὶ δῆλος, ἐλευθερίῳ δὲ μὲ τύμβῳ,
Δεσπότα Τιμάνθη, τ' σὸν ἔθρεψε τροφέα.
Εὐαίων', ἀσινῆ τείνοις βίον· ἴσθι δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μάλης, σὸς ἔγω, δεσπότα, κἢν αἰδῆ.

143. Εἰς

143. Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκλυε δ' Αἴας
Ζωσῆρ· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

144. Εἰς Ἀλέξανδρον τὸ Μακεδόνα.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ἔμπορε μὴ Τρίπι συγκάτθανεν, ὀδ' ἔπι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν πάσιν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. παῖδες ἄρα
Ἀνδράσιν, ὃ πάλαις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

145. Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῶος γλύφος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς,
Πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλῷ τῷ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Τέχνῃ.] Nota priorem syllabam corripi. ita in τέκνον, σαθμὸς, ὕπνος, σέφω: hæc autem enumeró, ne forte lectori imperito injiciant scrupulum.

146. Εἰς Ἰξοδυτήν.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἰξῷ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλοδυτείῃ.

Οὔπω

Οὔποτε δ' ὀθνείῳ ἔκωσεν χέρα γαστρὸς ἔκητι.
Τοῦτο τρυφλὼ κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνῃσι,
Τεὶς ὃ τελικοσὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παρὰ λιπὼν ἰξον, καὶ πέρδικα, καὶ καλάμους.

147. Εἰς Ναυαγήσαντας.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγὸς πάφλος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον, ὄφρα γεωργῶ.
Ὡς ἀλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὑπεξ' αἴδης.

148. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγλύοντο δοαὶ νῆες. ἃ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδεω Σώπολιν ἐσένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Νῆες.] Legendum νέες, aut per σωίζησιν contrahendum est; alioqui labat versus.

194. Τοῦ αὐτοῦ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναυσὶ ἅμα καὶ ψυχλὼ εἶδεν ἀπολυμβίλῳ,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. τὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νέκυες· ἐγὼ δ' ἄλλως ὄνομα τύμβος ἔχων
Κηρύσσω παναλήθες ἔπος τόδε, φεῦγε θαλάσσῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομβίων.

Ὑγρῇ. Θαλάσσῃ. | Ἐρίφων.] Nimbosi enim Hædi.

150. ΔΑΚΑΙΟΥ.

Στυλνὸς ἐὼν ἀρκτύρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βαρείης
Λαίλαπος, Ἀσταχίῳ πικρὸν ἔτυξε μόχθον,

Οὗ

Οὖ σείχεις πρὸς τύμβον ὁδοιπόρε. σῶμα ὃ πόντος
Ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μέρος· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Πλεῖσα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

151. Ἄδηλον.

Ναύτιλε, μὴ πρόθυμος ἴσθι. ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμί,
Ἀλλ' ὠκὺς πόντου τύχανε χρησοτέρου,

152. Εἰς Νέους.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δωδεκέτη τὸ πρὶν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὸ πολλὼ ἐλπίδα, Νικοτέλου.

153. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦρος Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἡνίκα δὴ
Δυομένου Βασιλῆος κατθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί· ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη· δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν
Παῖδες Ἀρισίπποιο· κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸ σὐτέκνων πρὶν ἰδοῦσα δόμον.

Εὐτέκνων.] Conjecit amicus meus ἔυτεκνον, & concinnius longe est. quæ enim modo domus orba, fuit olim liberis felix.

154. Εἰς Ορφέα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐκ ἔπι θελγομένοις, Ὀρφεῦ, δρυάς, οὐκ ἔπι πέτρας
Ἄξεις, ὃ θηρῶν αὐλιζομένους ἀγέλας·

Οὐκ

Οὐκ ἔπι κριμάσεις ἀνέμων βρόμον, ἠχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμάς, ἠ παλαγῶν ἅλα.
Ὤλεο γάρ. σὲ ὃ πολλὰ κατωδύσαντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις σοναχοῦμεν ἐφ' ἡμῖν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων αἴδεω ἠδὲ θεοῖς δυνάμις;

155. Εἰς Ἀρχίλοχον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου, ὅς ποτε πικρῇ
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ τρῶτο ἔβαψε χόλῳ,
Αἰμάξας Ἐλικῶνα τὴ ἡμέτερον· οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενο τελετῶν ἄμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ τοῦ βαίνειν ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβου σφῆκας ἐφεζομένους.

156. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀρχίλοχον, κὴ τοῦτο, κὴ εἰσέτι τὴ πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῆς Ἰάμβου, ἓ τὸ μυρίον κλέος.
Δίηλυθε κηπὶ νύκτα, κὴ τοὺς ἀῶ.
Ἦ ῥα μὲν αἱ Μοῦσαι κὴ ὁ Δάλιος ἠγάπησεν Ἀπόλλων.
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγλυτο κηπιδέξιος.
Ἐπεά τε ποιεῖν, τοὺς λύρην τ' ἀείδειν.

157. Εἰς Εὐριπίδην.

ΙΩΝΟΣ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἐς, Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε·
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται

158.

158. Εἰς Σοφοκλέα.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡρέμ' ὕπαφ' τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα πιανὲ
Ἕρπύζοις, χλοερὲς ἐκπεφυκότων πλοκάμως
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδον, ἥτε φιλορρώξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χυαμύῃ,
Εἵνεκεν ὐμαθίης πυκτόφρονος· ἦν ὁ μελίχρως
Ἥσκησεν Μυσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Σιδωνίου.

Θαλλοὶ πλεκόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ πιοῦσι,
Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
Εὐώδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ·
Ὄφρά κέ τοι σοφίη τε καὶ ὀξέα τέρψιν ἄρηται·
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται ὐφροσύνη.

160. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ Πατέρα.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὅς τις ἐμὸν πρὸς σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴδῃ Κυρηναίου παιδά τε καὶ γλυφέα,
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε παῖρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασιλίης.

Οὐ

Οὐ νέμεσις· μῆσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας,
Ἄχει βίᾳ πολίους ἐκ ἀπέθεντο φίλους.

161. Εἰς Ἑρμοκρατέαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴκοσιν Ἑρμοκρατέα κὴ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα
Οὐδ' ἑνός, ὅτε μὴς ὑπασάμην θανάτῳ.
Οὐ γὰρ ἀπωίσατο ἐμὲς ὑπὰς Ἀπόλλων,
Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἶλε κόρας.
Ἔμπαλι δ' ἃ μ' ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολοῦσα,
Φοῖβός τε δ' εἰς ἥβαν ἄρσενας ἠγάγετο
Ἀκλαβέας νέοισιν. ἴδ' ὡς νίκημι δικαίως
Παισί τε κὴ γλώσσῃ σώφρονι Ταντολίδα.

Ἑρμο-] Lego Ἑρμοκράτεια. | na enim vocatur & Εἰλείθυια, quæ parturientibus adest. eadem vis participio μολοῦσα.
Βαρυπ-] Forte βαρυπενθήτες.
Μολοῦσα.] Eleganter. Dia-

162. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ καμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόναξι,
Ἐνδιάει, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὕδει.
Φρυκεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκχον Ἔρως.
Ἆ, νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὴν λυκοθάρση
Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κῶμα χρύσῃ ὁ Ἔρως.

163. Εἰς Πτωχόν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτέ τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν ἐξένα, Γαῖα φίλη,

Μίκυλ☉· εἴπ᾽ ὠνηςὴν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κύφη
Γίγνεο, μήτ᾽ ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ᾽ ἔχετε.

Εἰς Πενίαν.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐξὶ πράγματα,
Καὶ πάντας αὑτῷ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
Ὁ γὰρ μετρίως πράττων ἀθυμότερον
Ἅπαντα ταὐτιαρὰ, λαμπρία, φέρει.

Καταφρ-] Hoc plane est, quod Terentius dicit, *Ad contumeliam omnia accipiunt magis.*

Πεθυμότ-] *Molestius, aegrius, gravius* significare multis probat Gatakerus noſtras ad Antoninum.

164. Εἰς τὴν Θαλλῶ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦρ᾽ ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ ☉ κλέ☉. θεανόμικος
Τῇ πολυφροτίςῳ τῇδε Θαλλῇ☉. ὄρη.

165. Εἰς Μιλτιάδην.

Ἄδηλον.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρίϊα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι καὶ Μαραθὼν, σῆς ἀρετῆς Τέμλο☉.

Ταλαρ-] Forte τὰ σ᾽ ἀρίϊα.

166. Ἀδέσποτον.

Υἱὸν πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ᾽ ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
Ἦν ☉ δικαιοσύνης ὁ φθόν☉. ὀξύτερ☉.

Υἱὸν πατ.] Epigramma vetus Latinum:

Quod decuit natam patri praestare sepulto,
Hoc contra natae praestitit ipse pater.

Subauditur autem ἔθηκε post πατήρ.

167. Εἰς

167. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Λαερτίυ.

Ἡράκλειτ☉. ἐγὼ· τί μ☉ ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμυσοι;
Οὐχ' ὑμῖν ἐπόνευ, τοῖς δέ μ' ὄπιθαμβύοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπ☉, τερσμύρνοι, οἱ δ' ἀναρίθμοι,
Οὐδείς. ταῦτ' ἀυδῶ κὴ ὧδε Φερσεφόνῃ.

168. Εἰς τ Διογ̣ένη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βάκτρον, κὴ πήρη, κὴ διπλόον οἶμα σοφοῖο
Διογ̣ένους, βιότυ φόρτ☉. ὁ. κυφότατ☉.

169. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τὸν μῦθον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἦγαγ̣ε· ἐμνήσθην δ' ὁσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμ̣ε. ἀλλά σύ μ̣ού πω,
Πῆν' Ἁλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σωδιή.
Αἱ ἰὼ παὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἥσιν ὁ πάντων
Ἅρπακτὴς Ἅιδης ἐκ ὀπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. Εἰς Ἐπίκλητον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δῦλος Ἐπίκλητος ηλυόμλιν, ἀλλ' σῶμ ἀνάπηρος·
Καὶ πενίλιν Ἶρος, ἀλλ' φίλος ἀθανάτοις.

Φίλος.] Εὐδαίμων, felix. Vid. Grævii not. in Heſiodum. Solus es quem diligunt Dii. Terent.

171. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ μβραχιώτης,
Ἤλατ' ἀφ' ὑψηλῦ τείχος εἰς ἀΐδλιν.
Ἄξιον ἐδὲν ἰδὼν θανάτυ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γεάμμ' ἀναλεξάμλυος.

Εἰς ἀΐδλιν.] Ex verbis Ciceronis l. 1. Tuſcul. Quæſt. Satis conſtat pro ἀΐδλιν, legendum eſſe ἄλαδε. Vincent.

172. Εἰς Ὑβρισάδην.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν ἐκ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγλε.

Ἔπ'.] Ἐπὶ pro ἔπεσι.

173. Εἰς τὸν Μύρωνος βῦν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Βυκόλε, πῖ περιδῖσαν με βιάζεαι; ἴαλλο νύσσων·
Οὐ γὰρ μοι τέχνη τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. Εἰς

174. Εἰς τόρυμα Ταναγρικὸν ἐν πετρίᾳ.

ΓΑΛΛΟΥ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι σιωπὴς θεός, οὐδὲ ὁ νηδὺς
Πολλάκις νεκταρέῳ πλησάμενος στόμαθος,
Νῦν λιθάδος ἀπτῆνος ἰμαίρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλους δεῖται ταπεινοτέρης.
Πῖνε, λέγει τὸ τόρυμα, καὶ ὀργιάσθητε σιωπῇ.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμενοι.

Ταῦτα.] Subaud. κολάσματα.

175. Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ τοῦ ἐξ Ἀρκίου.

Ἔχω πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρῳ,
Ἀντίτυπον φθόγγῳ ἔμπαλιν ἀσωμφύλῳ,
Παντοίων σωμάτων λάλον εἰκόνα, πειμένην ἠδὺ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἀπιθι.

Πανὸς ἑταίρῳ.] Polyænus l. 1. c. 2. de hac locutione appositè — Ἀντήχησαν ὃ αἱ πέτραι. καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης ἦχον πολλῷ μείζονα τῆς ἀνθρωπείας ἐποίησεν. οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφυγον· τὸ δὲ Πανὸς τὸ σφέτερον τίμιον τιμῶντες, τῇ Ἠχοῖ τῇ ΠΑΝΙ ΦΙΛΗΝ, ἀνόμασαν.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τῆς πρὶν καλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τῆς μορφῆς φέρτερον ὃδ' ἔχων.

177. Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις ὅπως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον ἄρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

Ἀπαλ'.] Γέλασμαν.

178. Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τὶς ἐπεύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἔρρυσεν καλὰ μύθων. οὕτως πόρε πολλάκι κέρδος.

179. Εἰς ἄγαλμα Ἥρας ἐπλαζούσης Ἡρακλέα.

Αὐτῇ μητρυιὴ τεχνήσατο· τοὔνεκα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάστης ἐπεσείσατο γάλα.

180. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις φορλέγει τῷ πτηχεῖ, τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἀμελεῖν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς ναὸν Ἀσκληπιοῦ.

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
Ἐμφαίνειν. Ἁγνεῖα δ' ἔξι φορνεῖν ὅσια.

182. Εἰς

182. Εἰς ἄγαλμα τῦ Καρῦ.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σίκυμβρός Θ. ἔνομα δὴ τί;
Λύσιππος. σὺ δ', τίς; καγὼ ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τί δ' ταρσὲς
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵππαμ' ὑπωλένιΘ.
Χειρὶ δ' δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδρὸς ἀΐσσω
Ὃς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερΘ. τελέθω.
Ἦ δ' κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντί λαβέσθαι.
Νὴ Δία πὰξόπιθεν πῶς τί φαλακρὸς πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πλωτῖσι θοὸν παρέξαντά με ποσσὶν,
Οὔ τις ἔτ' ἰμείρων δρασσάμενος ἀνέσχεθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης μὲ διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, κὴ ὀψιγόνοις πᾶσι διδασκαλίΘ.

Τὰξόπ-] Subaud. μέρη.

183. Εἰς λυχνόν.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἦ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοῖον ἔτυξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λευκαμύκη.

184. Εἰς ἔπεον λυχνὸν μικρόν.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μὴ νεμέσα βαρέσι. χάρις βαρέσιν ὀπάζει.
Βαρὺς κὴ Παφίης ἔπλετο κῦρΘ. Ἔρως.

185. ΚΥΡΟΥ.

Κύπρις σὺ χαίπνοισι ϗ ὑέϊ χρυσοβελέμνῳ
Ἐνθάδε λυσαμβύῃ, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. Ἀπὸ Ναυηγῶν.

ΑΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκῳ, ϗ Νηρεῖ, ϗ Ἰνοῖ, ϗ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, ϗ Σαμοθρῃξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

187. Εἰς Ζωοφίλαν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἡδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τ' Ἀρκάδα πικτίδι μέλπεις,
Ζωοφίλα λίγεια, ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με πρὸς εἰχυσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα
Ἢ χαρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Πόθον.] Olim πόθεν, nullo ſenſu.

Ἢ τί λέγω.] Grotius punctum interrogationis poſt πάντα ponit, & ſic interpretatur. Omnia quid verbis perſequor? ignis ego.

188.

188. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν ᾠδίγεσψον Ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πεῖσθες; ἵν' ἢ λύσῃς τ' ὠδὸν ἢ κεράσῃς.

Tibullus *Lib.* 4. *Eleg.* 5. appositè
Neu tu sis injusta Venus; vel serviat æquè
Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva.

189. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον Πεισίκλη, γηρᾴσκομεν; ὃ τί φερεφώνει,
Ἤξουσιν ταχέως αἱ Ἀμαλυσίφιλοι;
Νωῖ ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς πρεσβύτερας οὐκ ἔτ' ἔχον χαρίτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ γλαυκούων
Λίσπαι; ὡς ὄμφαν, νωῖ σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθὶς ὤπτης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ φλέξει σε· τὸ δ' ὅκ πίνω, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

191. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡράσθης πλουτοῦσ' Σωσικράτες· ἀλλὰ πένης ὤν
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷ· λιμὸς φάρμακον οἷς ἔχει;

Ἡ

Ἦ ῥά σε καλὸν μέσον κὴ τερπνὸν Ἀδώνιν
Μιλτοφίλα, νιῶ τοι τὸ νόμα τὠνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόλι τοι πόλις; ἢ μάλις ἔγνως.
Τοῦτ' ἔπος, ὡς εὖ εἰς εὖ ἐν ἔχοντι φίλος.

192. Τὸ αὐτό.

Πέμπω σοι, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐσὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερὴ τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, κὴ κυανανγὲς ἴον.
Ταῦτα συναμφύσας, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀνθεῖς, κὴ λήγεις, κὴ σύ, κὴ ὁ στέφανος.

193. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
Ἔξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλως.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τὲς ἐν ἔρωτι
Ὅρκος μὴ δύνειν ἔστ' ἐς ἀθανάτων.
Νῶν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. τὸ δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεσσαρέων) ὁ λόγος ἐσ' ἀριθμός.

Ἄλλης.] Κόρης.

194. Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων ποθ' εἷλον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
Καὶ τῷ πτερῶν κατάρχων,
Ἐβάπτισ' εἰς τὸ οἶνον.

Λαβὼν

Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτὸν·
Καὶ νιφὶ ἔσω μελῶν με
Πτερῶσι γαργαλίζει.

195. Ῥάφῳ Δομεστίκῳ.

Πάντα σέθεν φιλέω. μοῦνον δ' σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, συγγενῆς ἀνδρὸς ἁπτόμενον.

196. Τὸ τῆς Λαΐδος ἀνάθεμα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδα, ἢ τὰ ἐρώντων
Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαΐς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μὲ ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, ἃ δύναμαι.

Καθοπ-] Subaud. Ἀνατίθημι.

197. ΗΣΙΟΔΟΥ.

Οὗτος μὲ πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Μήτ' ἄλλου ἀκούων.] Ex verſione Latinâ & interpretibus Græcis hujus loci ſenſum nemo eruat. Quid enim eſt? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notiſſimus Helleniſmus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλλη. eſt ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλλη. *neq; alii parere vel auſcultare in animum inducat.* Grævius.

198. Εἰς

198. Εἰς Ἀρετώ.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθεὶς Ἡρακλέης.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλὸν ἀπέδωκεν ἀμοιβὸν
Σὰς γλυκερῆς, Ἥρακλες· ἐπεὶ πόνος ἄσσετον οὐχὶ
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπείρονα κύκλον
ἀέθλων.

199. Εἰς Ἑρμείαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Ἀρετὰ πολύμοχθε,
Γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλιστον βίῳ.
Σᾶς σοὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὰς τ' ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
Καρπὸν ἀθάνατον,

Ἀρετά.] Olim legebatur uno tenore

Ἀρετὰ πολύμοχθε γλυκὺ βροτείῳ.

Menagius ad Laertium ex uno duos constituit versus, quem sequor. Sic Athenæus lib. 15.

Βίῳ.] Pro βίᾳ Doricè. olim βίῳ malè.

Ἑλλάδι.] Apud Stobæum & Grotium ἐν præponitur Ἑλλάδι.

Καὶ πόνους.] Variè legitur hic versus apud Athenæum,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὰς ἀκάμαντας, τοῖον

apud Scaligerum, dicto loco,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὰς ἀκάμαντας, τοῖον.

Χρυζῦ τε κρείσσονα καὶ γενέων,
Μαλακωτυγητοῖο δ' ὕπνου.
Σοῦ δ' ἕνεκ' ὀκ Διὸς Ἡρακλέης
Λήδας τε κοῦροι
Πολλ' ἀνέτλαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορδίοντες δυώμην.
Σοῖς ὑπ' ὠδῖσι Ἀχιλλεύς,
Αἴας τ' αἴδαο δόμους ἤλυθον·
Σας δ' ἕνεκεν φιλίης μορφᾶς
Ἀταρνέως ἔνδοθι
Ἀελίου κήρωσεν αὐγάς.
Τοίγαρ ἀοιδιμοὶ ἔργοις.
Ἀθάνατοί τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μνημοσυνίδες θύγατρες,
Διὸς ξενίου πέδας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Κρείσσονα.] Κρέσσων. Athenæus.

Μαλακωτυγητοῖο.] Pro μαλακαυχητοῦ quod pro μαλακαλγητοῦ à μαλάσσω lenio & ἄλγος dolor.

Σοῦ δ' ἕνεκ'.] Athenæus σεῦθ' ἕνεκεν ὁ δῖος Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορδίοντες] Conjunctim legitur ἀναγορδίοντες. & ἀγορδίοντες.

Δόμους.] Grotius φύλας. nullâ auctoritate nixus.

Ἀταρνέως.] Ἀταρνεὺς τὸ τῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. regia Hermiæ Tyranni. Strabo.

Ἔνδοθι.] Alii ἔνδοφιν. malè.

Κήρωσεν.] Viduavit lumen Solis. Eleganter. quasi Sol ipsum amisisset, non ille Solem.

Αὐγάς.] Sic Athenæus. non αὐγὰς.

Πολλ' ἀνέτλασαν.] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίγαρ.] Al. ποῖ γ'. malè.

Ἀοίδιμοι.] Subaud. ὄντι.

Αὔξουσαι.] Quidvis malo, quia præstat αὐξήσουσι. αὐδῶσαι. vel ἄδουσαι.

Βεβαίου.] Athenæus βεβαίας. apud Stobæum & Grotium non comparet hic versus.

200. Θεόγνιδ. πνά.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἐς ὄφελ. κεῖν. ἀνὴρ φίλ. ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔ τέκνων ἐθλὸν ἔχων, τῶ μεταδῶν ἐθέλει.
Δειλὸς δ' οὐ ἔρδοντι μαλαστάτῃ χάρις ὀπίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
Οὔτε κακὸς σὺ δρῶν, σῦ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπλητον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἐν ἁμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παλόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ὀπίσω.
Μήποτε τὸ κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμόν.
Πολλαί τοι πόσι. καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν ᾧ πανδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Ἐν.] Ἀμάρτημα. | Ποιεῖ-] Subaud. χρῆ.

201.

Βέλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος,
Ἐν ᾧ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δικαι. ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Βέλεο.] Frequens est ἔλλειψις τοῦ μᾶλλον ante hoc verbum.

Ἔγειν,

Ἄγχειν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
Οὗ μέλλει χώρλω μηδεμίαν θήμλοαι.
Τίκλει τοι κόρΘ. ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβΘ. ἔπηται
Ἀνθρώπῳ, ϗ ὅτῳ μὴ νόΘ. ἄρπΘ. ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίλω θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθείς,
Μηδ' ἀχρημοσύνλω, Κύρνε, κακλὼ πελόφερε;
Σοὺς γάρ τοι τὸ πάλαντον ὑπερρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲ πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' ὀδὸν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀλοιφᾷ ἔπος μέλα· οἶδε γὰ θνητὸς
Ἄνθρωπον, ὅ, τι νὺξ ϗ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Ἀγορ-] Δῆ.

202.

Κερδὸς μὲ ϗ ὄνυς διζήμεθα, Κύρνε, ϗ ἵππυς
Εὐηλμέας, καί τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεθαι· ζημαι δ' κακλὼ κακῆ ὃ μελεδάνει
Ἔθλὸς ἀνὴρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
Οὐδεμία κακῆ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἰ) ἄκλιπις
Πλησίν, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται ἀντ' ἀγαθῆ.
Χρήματα μὲ τιμῶσι· ϗ ὃκ κακῆ ἔθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῆ· πλῆτΘ. ἔμιξε γλύΘ.

Ἀφν-] Nota primam corripi. nisi malis συνίζησιν in ultimâ syllabâ.

203.

Χρήματα δ' ᾧ διόθεν ϗ σὺν δίκη ἀνδρὶ γλήται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ ϗ μάνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκας πᾶλ καρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
Κτήσεται, εἶθ' ὅρκῳ, πὰρ τὸ δίκαιον ἕλών,

Αὐτίκα

Αὐτίκα μὴν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς ὃ πελάτιν
Αὖθις ἔγκυτο κακόν. θεῶν δ' ὑπερέχε νόος.

Θεῶν.] Unius est syllabæ.

204.

Πλάτυς δ' ἐδὲν πέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰρ νεῶν ἡμῶν πλεῖσον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον ἀποδιδοῦσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοί, ὑ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγάασιν,
Ἀλλ' ἀνδρεάσι κακοῖς σωθέμμοι φιλίλλω,
Ἔργά τε δείλ' ἔμαθον, κὴ ἔπη δύσφημα, κὴ ὕβριν,
Ἐλπόμμοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δ' πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις ὑ μεμψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τ' πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲ ἔμπεδον αἰεί·
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲ ἀνὴρ γνώμλω ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κειμλος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δ' δ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον κὴ πλοῦτον ὀπάσει,
Ἀφράνων κακίλω ὑ δύναται κατέχειν.

207.

Μηδὲν ἄγαν ϖοῦδειν· καιρὸς δ' ὅπι πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὄντινα δαίμων
Περόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην ϖροάγει.
Καί οἱ ἔδωκε δοκεῖν, ἃ μὴ ἦ κακά, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Σπεύδειν.] Subaud. δεῖ.

208.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μ' ἐῶις ϖερολιποῦσα ϖαρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί ἔτι δή μ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυσήνιον τῶνδε βίου μέτεχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, ϖεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀϖείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυϖοῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθεὶς ὀξαϖίνης, ϖολὺν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀϖώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεϖὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ ϖαρῇ.

211.

Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· ϖρῶτ μὲν γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει ϖολλῶν, καὶ χάρις ἐδεμία.

212.

Μήποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφῶς,
Ὀργῇ, καὶ ῥυθμῷ, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
Κρύπτουσ', ἐν δ' ἔμπροσθεν θυμὸν ἐφημέριον·
Τῶν δ' ἀκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐντὸς ἔβαν·
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρίν σε κατ' πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅδ', ἑκὰς διέχω.

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργῇ ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα καταπρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ὑλομανὴς πενίη.

214.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν.
Ἄλλοι δ' ἔλυμπόν δ', ὀπτερολιπόντες, ἔβαν.
Ὤιχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὤιχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γλῶν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' ἐκ ἔτι πίσοι ἐν ἀνθρώποισι δίκαροι,
Οὐδὲ θεοὺς ἐδεῖς ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γλυκὺ ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γινώσκουσ', οὐδὲ μὲ δυσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων ὦδε θεὸς, Ἐλπίδα πρεσμυέτω·

θεὸς.] Unius est syllabæ, ut & mox θεῶν,

Εὐχέσθω

Εὐχέσθω ᾧ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φεαζέτω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἵ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις πλεόνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Θεός.] Unius est syllabæ, ut & mox θεῶν.

215.

Οὔτις ἄποινα δίδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ὄπι πρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δόλοις βυλόμενος περφύγοι.

216. Πόλεως πίνα.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι ᾧ γλυκὺ τῶδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν· ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντων ὕστερον ἦλθε Δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
Ἔμπεδον ἐκ νεότητος πρυμνὸν εἰς ἀκρωρίην.
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος, ἐς κτίσιν κόσμου,
Ἁρπαγᾷ, ἀλλ' ἀδίκοις ἕρμασι πειθόμενον,

Οὐκ ἐνθέλων ἔπεσα, ταχέως δ' ἀναμίσγεσα ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρός.
Φλαύρη μὲ τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δ' ὕστερον ἔργα πέλει.

217. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Μὴ πίῃ Ἀθηναῖν, μακάριον ἡ χρηστότης
Πρὸς πάντα, καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεί δ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλατόμεθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
Νῶν δ' ὃ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ πίνει τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μή, πρόσεσται.
Τί οὖν πλέον ποιεῖμεν; ἐνθένδ' ἡ λύπη δ'
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Τί οὖν.] Equidem hos Versus sic corrigendos credo.

Τί οὖν πλέον ἔχομεν; ἐνθένδ' ἡ λύπη δ' ἔχει,
Ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἱ τὰ δάκρυα.

Ἔχομεν apud Plutarchum reponimus, pro ποιεῖμεν: Græci enim πλέον ἔχειν proficere dicunt, non πλέον ποιεῖν. Cætera per se patent.

219. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ γὰρ ἐμέλου σύ, Τέρφιμε, τῶν πάντων μέλον
Ὅτ' ἔπιπτεν ἡ μήτηρ σε, ἐφ' ᾧ γε Ἀχαπελῆν

Περάσων

Περάσων ἃ βυλει, καὶ διδυτυχεῖν ἀεί,
Καὶ τοῦτο πρὸς θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγαναχτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐφυσμιῶ,
Ἀτοπόν τε πεποίηκ'· εἰ δ' ἔτι τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσασας τ' ἀέρα
Τὸν κοινόν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον·
Τὸ γὰρ κεφάλαιον πρὸς λόγων. Ἀνθρωπε ἦ,
Οὐ μεταβολὴν θᾶττον ποεῖς ὕψε καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ἐδὲν λαμβάνει·
Καὶ μᾶλα δικαίως. ἀδενέστερον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
Ὅταν πέσῃ γε, πλεῖστα σιωπείβει καλά.
Σὺ δ' ἔδ' ὑπερβάλλοντα, Τέφιμ', ἀπώλεσας
Ἄλαθά, τὰ νῦν δ' ἔστι μέτρια καὶ τά σοι κακά.
Ὡς ἀνὰ μέσον πω καὶ τὸ νῦν λυπεῖν φέρε.

Διδυτυχεῖν.] Ità rectè Grotius, non δίδυτυχῶν. ut apud Plutarchum. licet enim περάσων pendeat ex διατελεῖν, non tamen ideo alterum dixeris. ipsum enim διδυτυχεῖν idem est, ac διαζελεῖν δύτυχῶν. ea vis est τῦ διὰ in compositis.

Ἔστι γάρ σ'.] Hoc σ' addidimus ob versum. Grotius.

Ἄλαθά.] Hæc quoque interpolata sunt à viro magno; tu lege,

Ἄλαθά, τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτεια σοι κακά.

Ὡς τἀναμέσον πω καὶ τὸ λοιπὸν ἓυ φέρε.

Ut intermedium quondam *tulisti*, etiam reliquum bene feras. Ut τὸ ἀναμέσον, ita & τὸ λοιπὸν. Ita prorsus editio Aldina: nisi quod pro νῦν versus gratia νυνὶ, pro φέρε reposuimus ἓυ φέρε.

Bentleius.

Λυπεῖν.] Sic Grotius. olim τὸ νῶ λοιπὸν, vel τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

220. Ἐν Δυσκόλῳ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβέβαίᾳ πρᾶγμα ⟨ῷ.
Εἰ μὴ γὰρ οἶδα ταῦτα σοι διαμυθεῖται σοι
Εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδόν. αὐτὸς ὢν ὁ κύριος.
Εἰ δ' ἐδόθη αὐτῷ, τῆς τύχης ὁ πάντ' ἔχεις,
Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
Αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
Παρελομένη σε πάντα πορεύσει πάλιν.
Διόπερ ἐγώ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γιγνώσκω, πάτερ,
Αὐτὸν ὑπακούειν πᾶσιν, εὐπόρως ποιεῖν,
Ὡς ἂν δύνῃ πλείστους ἀφ' αὑτοῦ. τοῦτο γὰρ
Ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτὲ πάσας τύχης,
Ἐκεῖθεν ἔσαι τ' αὐτὸ τοῦτό σοι πάλιν.

Πάντα.] Apud Stobæum eſt πάντα τὸν χρόνον, quod verſus gratia ſic interpolavit Grotius, Εἰς πάντα τὸν χρόνον; atqui hoc neque elegans, neque ſatis Græcum eſt. Nos Ἄπαντα legimus: Sic enim caſu accuſativo abſolute ponunt, pro *omni tempore perpetuo*. Verſus quartus in Stobæo ſic legitur,

Εἰ ὁ μηδ' ἑαυτῷ, σ' τύχης ὁ πάντ' ἔχεις:

Unde Grotius, ut verſui conſuleret, ejecit illud ὁ: perperam omnino, cum in redditione ſententiæ poſt εἰ μὴ, neceſſarium ſit, εἰ ὁ. Ità Clar. Bentleius optime. loco autem μηδ', ἐδόθη legit.

221. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγοντα τῆμ δεονῶν μηδὲ ἓν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δὶς εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,

Μηδ'

Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλά, χὐ πολλὼ χρόνον,
Τεκμήριον ὃ τῶδε τὴ Ὄμηρον λάβε·
Οὗτος γὸ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' ὐδὲ εἷς Ὄμηρον εἴρηκεν μακρόν.

222. ΣΙΜΥΛΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ,
Περὸς ὐδὲν ὄφελος τῶδράπαν ὐδενί.
Οὔτ' αὖτε τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν σωτηρίων
Εἰς ταυτόν, ἔτι δεῖ τροσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρόν, δύφυῆ χρόνον
Κριτήν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον σωαρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὸ ἂν τούτων τὶς ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ' ὄπι τὸ τέρμα τῦ τροκειμένυ.
Φύσις, θέλησις, ὄπιμέλεια, δύταξία,
Σοφὸς τίθησι, καὶγαθὸς, ἐπῷ δέτοι
Ἀριθμὸς ὐδὲν ἄλλο τωλὼ χῆρας ποιεῖ.

223. ΕΥΤΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲ ἔθος τοῖ τωντὸς ὁμοίως,
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, ὐκέτι τοῦτ' ὂν ἔθει.
Καὶ τροὸς μὲ τούτυς ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ τωλαιός,
Σοὶ μὲ ταῦτα δοκοῦντ' ὄξιν, ἐμοὶ ὃ τάδε.
Τὸς ξυνετὸς δ' ἂν τις τείσειε τύχισα λέγων ἓυ.
Οἵπερ χὐ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. Εἰς Δία.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὕσαλα τῦ πρώτυ ὕμνυ ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε. δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. πεῖ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γὰρ ἔτ', οὐκ ἔσαν· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, Χαῖρ' αὖθι· δίδυ δ' ἀρετὴν τ' ἀφενός τε
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ὑπέρβιος ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδυ δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

225. Εἰς Εἰς Λυτρὰ τῆς Παλλάδος.

Ἐξ Ὕμνυ.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθηναίᾳ χείματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε· μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τιμᾶς.
Οὐδ' ὅκα ταν Ἴδαν φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς Ὀρειχαλκον μεγάλα θεός, ἐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς Σκαφαγνόμφαν·
Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις δ' Ἀφαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κάμαν.

Ἴδαν.] Nullum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo fit actio, ponitur sine præpositi. in accusativo; adeoque Ἴδας legendum censeo. litem in Idâ judicatam. Doctissimus Bentleius legit Ἴδᾳ.

226. Εἰς

226. Εἰς ἀγρόν.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Δικαιότατον κλῆμ' ἔξιν ἀνθρώποις ἀγρός.
Ὧν ἡ φύσις δ' εἰταῦ γ', ὅπη μελῶς φέρει,
Πυρούς, ἔλαιον, οἶνον, ἰχάδας, μέλι.
Τάδ' ἀργυρώματ' ἔξιν, ἢ τε πορφύρα,
Εἰς τοὺς τραγῳδοὺς οὐδέτ', οὐκ εἰς ἓν βίον.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ' ἀργύριον ἦ, μιερώτιον, σοι φαίνεται
Οὐ πρὸς ἀναλήμματα καθ' ἡμέραν μόνον
Τιμιώτερα χεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων,
Ὄξους, ἐλαίου, μείζον' δ' ἄλλου τινός·
Ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν σωτηρίας
Τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα,
Ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα καταλείψεις τισίν.
Τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
Πίστευε τούτῳ, μήτε τῷ πλουτεῖν πάλιν
Ἡμῶν καταφρόνει, τοῦδ' δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
Παρέχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ Μέλη τίνα.

228. Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δ' Κάδμον ᾄδειν·

Ἁ βάρ-

Ἁ βάρβιτος ἢ χορδαῖς
Ἔρωτα μῶνυν ἠχεῖ.
Ἡμεῖψα νεῦρα τρώλω,
Καὶ τᾶ λύρᾳ ἅπαᾳ,
Κἀγὼ μὰ ἦδον ἄθλως
Ἡράκλεες· λύρη ἢ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίρητε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἁ λύρη γὰ
Μόνως ἔρωτας ᾄδει.

229. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρεφεταᾳ ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τᾶ βοώτα,
Μεσόπαν ἢ φῦλα πάντα
Κέαταᾳ κἀπῳ θαμίζοντα,
Τότ' Ἔρως ὀπισθεὶς μεῦ
Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας·
Τίς, ἔφαν, θύρας ἀείρει;
Κατὰ μεῦ χάσεις ὀνείρως.
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησί,
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαᾳ.
Βρέχομαᾳ ἢ, κἀσέλινον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαᾳ.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, κἠ βρέφος μὰ

Ἔσορῶ

Ἐσορῶ φέρον τὸ τόξον,
Πτέρυγάς τε, καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἐσίλλω καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας ἀμφὶ
Ἀνέθαλπον, ὁκ ἂν χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύθ' μεθῆκε
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, εἴ τι μοι νεῦ
Βλάβεται βεβαχεῖσα νοτερή.
Τανύει ἂν, καί με τύπτει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἴστρος.
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι,
Κέρας ἀβλαβές μὲν ἔστι,
Σὺ δ' ἂν καρδίην πονήσεις.

Φέρον-] Nota mutationem generis. βέρθος enim eſt neutrius. ſed perſonæ habetur ratio, non generis.

230. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄνδρες
Κόμας μὲ ἐκέτ' ἔσας,
Φιλόν δέ σοὶ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα; τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

Πρέπει

Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Ὅσῳ.] Subaudi. μᾶλλον. ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβυλον, ἐκ ἐπείθλιν.
Ὁ δ' αὐτὸ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέῳ φαρέτρῳ,
Μάχῃ με προκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δοῦρα κ' βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφυγον.
Ὡς δ' ἐκέτ' εἶχ' ὅτι δρᾷς.
Ἤχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσθ. Ὦ καρδίης μοῦ
Ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Βαλώμεθ'.] Ἀντὶ τοῦ περιβαλώμεθα, βοείην nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς

232. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι; μένει δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

233. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένῳ μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον ὃ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν ὃ, καὶ πεταθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἃ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον

Πονεῖ,

Πονεῖ τὸ τᾶς μελίτας,
Πόσον, δοκεῖς, πονεῖν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

234. Εἰς τὸν Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρ. φανέντ.
Χάρμτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλωίεται γαλώνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέραν. ὀδύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βεβλῶν δ' ἔλαμψεν ἔρια.
Καρποῖσι γᾶια πεφυκύπει.
Καρπὸς ἐλαίας πεφυκύπει.

Ἔαρ.] Per συνίζησιν duarum est syllabarum, & Spondæum conficit, quem pedem hic locus admittit.

Χάρμτες.] Χάρμτας magis placeret, ultima in ῥόδα producitur ob duas sequentes consonantes.

Ἴδε πῶς κῦμα.] Lege, ἴδε κῦμα πῶς. ita lex metri postulat. Sic paulo post, ἴδε νῆσα πῶς, restituendum.

Ἀπαλ-] Lege ὁμαλώ. sternitur, æquum redditur.

Γέραν.] Vox γέραν tanquam dissyllaba profertur, ac si esset γέρν. Baxter. ultima verò producitur ob sequentem aspiratam, ut fieri solet.

Καρποῖσι.] Lege, γᾶια καρποῖσιν πεφυκύπει. γᾶια καρ — anapæstus. prior enim in γᾶια corripitur. ut prior in οἷ. Homer. τοῖ ἔλω οἷ ἔτις, &c. & sexcenta hujusmodi. proximus versus natus est ex priori, ideoq; expungendus. sonus utrisq; par, at sensus præcedentis longè vividior.

Βεβμία

Βερμίν στέφεϊαι νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κ᾽ κλῶνα
Καθελὼν ἰῶθησε καρπὸς.

Βερμίν.] Lege Βερμίν τ᾽ ἔσεπλο νᾶμα.
Καλὰ κλῶνα.] Lege κάδ- | δε. pro καλά σε.
Καθελών.] Deprimens ramos ſuo pondere.

235. Εἰς Τέτιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ᾽ ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γὰρ δῆτα κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ δ᾽ φιλία γεωργῶν. Faber legit φίλος ἐσ.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων
Σὺ δ᾽ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι.
Φιλεῖ δ᾽ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὸν δ᾽ ἔδωκεν οἶμον.
Τὸ δ᾽ γῆρας ὃ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναμάρτητε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονεῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

234. Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρ. φανέντ.
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλωίεται γαλώνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονεῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γᾶα πεπύκνωται.
Καρπὸς ἐλαίας πεπύκνωται.

Ἔαρ.] Per ζωίζησιν duarum est syllabarum, & Spondæum conficit, quem pedem hic locus admittit.

Χάριτες.] Χάριτας magis placeret, ultima in ῥόδα producitur ob duas sequentes consonantes.

Ἴδε πῶς κῦμα.] Lege, ἴδε κῦμα πῶς. ita lex metri postulat. Sic paulo post, ἴδε νῆσα πῶς, restituendum.

Ἀπαλ-] Lege ὁμαλώιεται. sternitur, æquum redditur.

Γέρανος.] Vox γέρανος tanquam dissyllaba profertur, ac si esset γέρνος. Baxter. ultima verò producitur ob sequentem aspiratam, ut fieri solet.

Καρποῖσι.] Lege, γᾶα καρποῖσιν πεπύκνωται. γᾶα καρ— anapæstus. prior enim in γᾶα corripitur. ut prior in οἷος. Homer. τοῖος ἔλιν οἷος ἔστις, &c. & sexcenta hujusmodi. proximus versus natus est ex priori, ideoq; expungendus. sonus utrisq; par, at sensus præcedentis longè vividior.

Βεσμὶς

Βεμίκι σέφελαι νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, χ᾽ κλῶνα
Καθελὼν ἰῶθησε καρπὸς.

Βεμίκι.] Lege Βεμίκι τ᾽ ἔσεπλο νᾶμα.
Καλὰ κλῶνα.] Lege κάδε. pro καλά σε.
Καθελών.] Deprimens ramos suo pondere.

235. Εἰς Τέτιγα.

Μακαρίζομαί σε, τέτιξ,
Ὅτι δενδρέων ἔτω᾽ ἄκρων
Ὀλίγῳ δρόσον πεπωκώς,
Βασιλεύς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ὅσσα κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ ϕιλία γεωργῶν. Faber legit ϕίλος ἐ.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων
Σὺ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς παρῆτης.
Φιλέουσί μαί σε Μῶσαι.
Φιλέει δ᾽ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὸν δ᾽ ἔδωκεν οἶμον.
Τὸ δ᾽ γῆρας ὃ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὲς, ἀναμάρπτε,
Σχεδόν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

236. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν ὃ καὶ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον ὃ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γέν. ἐδὲν εἰς ἔρωτα.
Σοφίη, τρόπ. παλεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρώτ. αὐτός,
Ὁ τ' ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον ἐκ ἀδελφός,
Διὰ τοῦτον ὁ τοκῆες.
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δ' χεῖρον, ὀλλύμεθα.
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

237. Ἔρως Δραπέτης.

ΜΟΣΧΟΥ.

Ἁ Κύπρις τ' Ἔρωτα τ' ἰέα μακρὰν ἐβόατρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα.
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἔξει.
Ἔστι δ' ὁ παῖς φαεινός· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν ὁ λευκός, πυρὶ δ' εἰκελος· ὄμματα δ' αὖτε,
Δολερὰ καὶ φλογόεντα, κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·

Οὗ

Οὐ γὰρ ἴσον νοέει κὴ φθέγξεται. ὡς μέλι, φωνά.
Ἦν ὃ χολᾷ, νόθ. ἔξιν ἀνάμερθ., ἠπεροπεύτας,
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφθ., ἄγελα παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.

Μικκύλα μὲ πίνω τὰ χερύδρια, μακρὰ ὃ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, κὴ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνός μὲ τὸ γε σῶμα, νόθ. ὃ οἱ ἐμπεπύκασι·
Καὶ πτερύεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας· ὅτι σκολάζνοις ὃ κάπηλος·
Τόξον ἔχει μάλα βαθύν, ὑπὲρ τύξῳ ὃ βέλεμνον.
Τηλοῦ δὲ ἑοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχει φορεῖται·
Καὶ χρύσεον ὤμοι νῶτα φαρέτρεον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι καμὲ τίρωσκει.
Πάντα μὲ ἄγελα, πάντα· πολὺ πλέον ὃ οἱ αὐτῷ
Βαθὺ λαμπὰς ἐοῖσα τ' ἄλιον αὐτὸν ἀναλθεῖ.
Ἦν τό γ' ἕλης πίνων, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κὴν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε σκλανήσῃ.
Κὴν γελάσα, τύ νιν ἕλκε· κὴ λὺς ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί·
Ἦν ὃ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι δίγῃς· σκλάνα δῶρα· τὰ γὰρ περὶ πάντα βέβαπται.

238. Χρυσῦ Ἔπη.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειτ' ἥρωας ἀγαυούς·
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων,
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄλλης ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ πιεῦ φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πρᾴοις δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδα, εἴνεκα μικρῆς.
Ταῦτα μὲν ὅττως ἴσθι. κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, καὶ λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ· πρῆξίς τε κακὴ μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ, πάντων δὲ μάλιστ' αἰδοῦ σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνῃσι ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδενὶ θάλλε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶται φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέθρῳ.
Ὅσά τε δαιμονίοισι τύχαις βροτοὶ ἄλγεα ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πέφυκε, καθύσον δύνῃ. ὧδε δὲ φάζου.
Οὐ πάντ' ἐσθλὰ βροτοῖς τέτυπται, πολὺ μοῖραν δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοίτε καὶ ἐσθλοὶ
Πεφοιτήκασι· μὴ σὲ βιαζέτω, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργασθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ὅσσ' ἂν λέγηται,
Πρᾴως ἴσχε. σὺ δέ τοι ἔρεο, σκόπει παντὶ τρόπῳ·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Διάκειται.] Legitur διάκεινται. Βελτίω

Βελδύε ὦ περὶ ἔργε, ὅπως μὴ μοχθὰ πέλησαι.
Λειλᾶ τι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνάπτα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνίσῃ.
Πρῆσσε ὦ μηδὲν τῆδε μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών· κ' ἐρπνότατον βίον ὧδε βιώξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τ' ἔστι σέθεν μ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτῆ τε μέτρον κ' αὖτε γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον ὃ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνίσῃ.
Εἰλίζε ὦ διαιταν ἔχειν καθαίρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾷν ἔτι περὶ καιρόν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ὅτι πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε ὦ ταῦτ' ἃ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι ὦ περὶ ἔργε.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῆδ' ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· κ' μετέπειτα
Δειλὰ μὲ ἐκπρήξας, ὕπνῳ πλήσεο· χρησὰ ὦ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐμελέτα· τούτων χρὴ ἐράν σε·
Ταῦτά σε τ' ἀθάνατης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

239. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐκ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος κ' κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅστις ταῦτα πάντα θαυμάζει μόνον,

Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ' ἐ δοκεῖν ἐθέλει.

240. Βίωνος.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἐπ' ὠνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τ' Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγουσα,
Ἐς χθόνα νοσφίζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βέτα λαβὼν τ' Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, κ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολιασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τ' Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἄδυς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πάθυς, κὴ ματέρος ἔργα.
Κ'ΗΓΩΝ ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τ' Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

241. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιῦσι πολλοί, δεσπότα,
Αὐτοὶ δι' αὑτούς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον, τέθνηκεν υἱός, ἢ μήτηρ τινί,
Ἢ νὴ Δι' ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις,
Εἰ μὲ λαβὴ τοῦτ', ἀπέθανε, ἀνθρωπος γὰρ ἦν.
Τοσοῦτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν.

Εἰ μὲ λάβῃ.] Lege sine dubio, Εἰ μὲ λαλῇ τῶθ', ἀπέθανε, *Si hoc loquatur, mortuus est.* Quid enim huc facit λάβῃ?

Proximo versu scribe τοσοῦτο, non enim secundus locus dactylum admittit.

Ἐὰν

Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, ἔκ ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖς οὐκ ἔστερα συλλέγει κακά.
Ὁ δ' τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δ' λαμβάνει.

Ἀπόλω.] Hunc & ſequentem ſic corrige.

Ἀπόλωλεν. ἐν ἑαυτῷ τοιοῦτος ἂν σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα. *Bentleius.*

242. Εὐριπίδου.

ΚΡΗΣΦΩΝΤΗΣ.

Εἰρήνη βαθύπλουτε
Καὶ καλλίστα μακάρων θεῶν,
Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
Δέδοικα δ' μὴ, πρὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας,
Πρὶν σὰν χαρίεσσαν πρεσβεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοσεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι πότνια πόλιν τάνδε,
Ἔχθεὰν στάσιν εἴργ' ἀπ' οἴκων,
Τὰν μαινομένων τ' ἔριν
Θηκτῷ πρπομένων σιδήρῳ.

Πόνοις.] Polybius πόνοις omittit.

Πείν.] Verſus videtur poſtulare, ut ab hoc loco amoveatur, & verſui præcedenti adjungatur.

243.

ΜΕΝΆΝΔΡΟΥ.

——— τοῦτον δ' ὑτυχέσ[τ]ατον λέγω
Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμενίων,
Τὰ σεμνὰ παντ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
Τὸν ἥλιον τε κοινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ· τ' αὐτὰ κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσεται,
Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτὸς σφόδ' ὀλίγος
Σεμνότερα τούτων ἄτερα ἐκ ὄψει ποτέ.
Πανήγυριν νόμισόν πιν' εἶναι τὸ χρόνον,
Ὃν φημὶ, τοῦτον, τὴν ὑπόδημίαν ἄνω,
Ὄχλον, ἀγορὰς, κλέπτας, κυβείας, ἀφατρίβας,
Ἂν ὡρῶτο ἐξέλθῃς, καταλύσεις βέλτιον.
Ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθροὺς εὑρήσει,
Ὁ περιδιατρίβων ὃ κοπάσας ἀπέλασε.
Κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεὴς τῆς γενέσεως,
Ῥεμβόμενος ἐχθρὸς εὗρ', ἐπεβουλεύθη τόδε.
Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Ἄσρ'.] Olim ἀσέρ' lectum, & ad Solem relatum. Male.
Ταῦτα κἂν.] Apud Stobæum sic extat.
Ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται, unde Cla. Bentleius τοῦτ', ἔτη σε κἂν ἑκ. βιῶν' ἔδει, ἄτερα.] Olim ἕτερα male.
Τὴν ὑπόδη.] Olim κἀπιδημίαν βεβῶν, & ἀνθρώπου.

244.

ΦΙΛΗΜΌΝΟΣ.

Ὦ κλεὼν, πᾶσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μανθάνειν
Ἀνεπικέρητον σαυτῷ τὸν βίον λήσῃ ποιῶν.

Οὔπω

Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.
Οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτὸν, ὅτ' ἀνὴρ πένης γεγώς,
Μὴ δὲ πίχνιλα μανθὼν, δυάγοτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν
βίον.
Ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ἡμῖν. ἄγε τάχιστ' ἀπόλυται.
Κτήματ', Οἰκία. Τύχης ὦ μεταβολὰς ὡς ἀγνοεῖς,
Ὅτι τὸν εὔπορον πένητι πᾶσι ῥᾷστον εἰς τὸ ἄμεινον.
Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τέχνης,
Ἐβάλετ' ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.
Ἂν δ' ἀπαίδευτος μεταχθῇ σωθύμαλος φορέμενος,
Τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας ὡς ἔχει σωτηρίαν.
Ἀλλ' ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ σωσήθεις, νὴ Δία,
Ἔρανον εἰσοίσουσιν. οὔχ μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.
Εἰ δὲ μὴ, γνώσεις ἂν αὐτὸς ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν.

V. 9. Τέχνας.] Bentleij docta emendatio. Olim τύχας. Post ἀπαίδευτος loco ἀπαιδεύτου legit, & veterem lectionem in ultimo restituendam censet, quam tibi dabo: γνώσῃ σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκιάν: Scies te meram umbram esse, & plane periisse.

245.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ὦμεν, Σωσία,
Ἐγωγε θᾶττον τὸν πένητα ζῆν μόνον
Ὀδυνωμένους. τὸν πλουσίων δὲ τὸν βίον
Ἱλαρὸν πιεῖν, καὶ φέρειν δύθυμίαν.
Νῦν δ' αὐτοῖς ἀμφέρονται τοῖς καθ' ἡμέραν
Δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁρῶ μόνον,
Λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας.

ΤΕΛΟΣ.

EPIGRAMMATA.

1. *In Certamina.*

ARCHIÆ.

QUatuor ſunt Certamina per Græciam, quatuor ſacra,
Duo quidem mortalium, duo verò immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori,
Præmia verò illorum oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt Oleaſtrum,
Poma verò Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Iſthmiacam autem Pinum præbuit Inôus Melicerta,
Tu verò Apium propoſuiſti, Archemore, in Nemeâ.

2. SIMONIDIS.

Iſthmia & Pythia Diophon Philonis *filius* vicit.
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, luctâ.

3. *In Vitem.*

Incerti.

Quis tandem immiſericorditèr vini-nutricem immaturamuvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit ?
Conſtrictus verò labia humi abjecit, ut viatóribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ ?

Sit

Sit illi Bacchus implacabilis, qualitèr Lycurgo,
Quoniam ipsius crescentem extinxit Lætitiam.
Hoc enim fortè quispiàm potu vel ad cantus
Evasisset, vel luctuosæ curæ invenisset solutionem.

4. *In Mutilos.*

PLATONIS *Junioris.*

Virum quidam mancum supra dorsum oculis-captus
Portavit, pedibus mutuò-datis, oculis mutuò-acceptis.

5. *In Fortitudinem & Fortes.*

PALLADÆ.

Fugiebat Lacon olim pugnam; obviam verò facta mater
Dixit, in pectus ense sublato,
Vivus quidem tuæ matri usque dedecus injungis,
Et strenuæ Spartæ patrias leges solvis,
Si verò occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, sed in meâ patriâ conservatâ.

6. *Ex Præfectis Egypti.*

JULIANI.

Mater filium desertorem pugnæ post mortem sociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aspernata,
Legitimum etenim sanguinem discernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

7. *In Romam.*

CRINAGORÆ.

Ne quidem si Oceanus omnes æstus concitaverit,
Neque si Germania Rhenum omnem ebiberit,

Romæ

Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utiq; manſerit
Dextra ad imperandum Cæſari intrepida.
Sic & ſacræ Jovis Quercus firmitèr radicibus
Stant, folia verò arida diffundunt venti.

8. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inverſis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus haſtarum centuriis ſuſtinuit Mars
Spartæ: Erubeſcite montes & pelage.

9. ALPHEI *Mitylenæi.*

Claude Deus magni portas labare neſcias Olympi;
Præſidio firma Jupiter ſacroſanctum Ætheris Acropolin.
Jam enim & Pontus ſubjugata ſunt haſtâ Romæ,
Et terra: cœleſtis autem via reſtat inacceſſa.

10. *In Retributionem.*

EVENI.

Licet me ederis ad radicem uſque, tamen porrò fructum feram,
Quantum infundatur tibi, Hirce, inter immolandum.

11. *In Minas.*

MUSICII, *ſive* PLATONIS.

Venus Muſis, puellæ Venerem
Colite, ſin minus Amorem in vos armabo.
Et Muſæ contra Veneri, Marti hæc procacia dicito.
In nos autem non ales eſt miſellus iſte puer.

12. *In Virtutem.*

PAULI *Silentiarii.*

Neque prædivitis fortunæ levis tollare impetu,
Neque tua deflexerit ſolicita cautio liberiorem *curſum.*
Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus,
Hâc & illâc crebro dum in vices attrahitur.
Virtus verò ſtabile quiddam & immutatum, in quâ ſolâ
Fluctus fidenter naviga vitæ.

13. *In Intemperantem.*

LUCIANI.

Paternas opes juvenis adhuc Theron Menippi *filius*
Turpiter in prodigos effuderat ſumptus,
At illum Euctemon paternus amicus ut advertit
Jam aridâ atteri paupertate,
Et illum lachrymas fundens ad ſe recepit, & maritum illum
Fecit ſuæ filiæ, multis inſuper *muneribus* dotalibus datis.
At poſtquam Theroni præter ſpes evenere divitiæ,
Continuò illos ipſos paſcebatur inter ſumptus.
Ita quidèm Therona rurſus circumtexit
Pernicioſæ Paupertatis unda reflua.
Euctemon verò deflevit rurſus non jam iſtum,
Sed ſuæ filiæ dotemque & thalamum.
Senſit verò non fas eſſe homini malè uſo
Propriis *bonis* eſſe fido in alienis.

14. *In Citharœdum.*

PHILIPPI.

Amabile cum ceciniſſet multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus ſuper Glaphyra,
Marſya, ementitus es inventum tuum, Minervæ enim
Tibias è Phrygia hic nactus eſt.

At

At ſi tu tales illo tempore inſtaſſes, non Hyagnis
Luxiſſet infœlix tibiarum certamen ad Mæandrum.

15. *In Sufficientiam.*

PARMENIONIS *Macedonis.*

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque menſis
Serviam, Muſarum flores depaſtus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neque ſupercilium
Serviliter accommodabo; novi parvarum epularum libertatem.

16. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ ſunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *ſanè* vir, at libertati contubernalis ſum,
Inſolentes erga paupertatem opes averſor.

17. LUCILII.

Ne tu ad alienam, O homo, aſſideas menſam
Fruſtum probroſum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, & mœſto lumen
Adflens, & mox contra ridenti arridens,
Neque tu utique ploratu cum opus habeas neque riſu.
Et fleo cum Milia, & rideo cum Milia.

18. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus tuis bonis fruere,
Tanquam autem victurus, parce tuis poſſeſſionibus.
Eſt autem Vir ille ſapiens, qui his utriſque animadverſis
Parcimoniæ & ſumptui modum adaptavit.

19. CRATETIS *Philoſophi.*

Salve Dea domina, virorum bonorum amor,
Frugalitas, inclytæ proles Temperantiæ:
Tuam virtutem colunt, quotquot juſta exercent.

20. THEOGNIDIS.

Non volo diteſcere, non precor; atqui ſit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

21. *In Vitam Humanam.*

Incerti.

Vitam, Heraclite, multò magis, quam cum vivebas,
Deſle; nunc eſt miſerabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc Vita omnino eſt riſu dignior.
Ad vos verò & ipſe aſpiciens, interim anxiè cogito,
Quî tecum ſimul poſſim flere, quî tecum ridere.

22. POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia & moleſtæ lites. domi verò
Curæ: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrinâ vero, ſiquid habeas, timor;
Si verò inops ſis, importunum eſt: habes matrimonium?
haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eò magis in ſolitudine:
Liberi, labores: mutilatio, vita ſine liberis: juventus
Imprudens: cani verò è contra inefficaces.
Erat igitur ex duobus unum optabile, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim à partu.

23. *Ex adverſo Probabilia.*

METRODORI.

Quemvis vitæ ſecueris callem; in foro quidem,
Laudes, & prudentes actiones: domi verò
Quies: rure autem, naturæ gratia. in mari verò
Lucrum: in peregrinâ, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus nôſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis; vivis eò liberiús.
Liberi amabiles. ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani verò contra religioſi.
Non igitur è duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia enim vitæ bona *ſunt*.

24. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, & omnia prætereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa prætérimus.

25. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo:
Et quid fruſtrà laboro, nudum videns finem.

26. Ejuſdem.

Scena omnis Vita, & luſus; aut diſce ludere
Studio ſepoſito, aut perfer dolores.

27. Incerti.

Multa ſunt inter calicem & labrum ſummum.

28. JU-

28. JULIANI.

Dulces omnes *ſuas* ſemitas ſortita eſt vita. Urbe mediâ
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi moleſtiæ.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitias. ex nuptiis autem, domus eſt unanimis:
Innuptis verò ſecura uſq; vita. munimentum paratum eſt
Patri, proles. evanidus ſterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere:
Quare, fiduciam ſumens, vive, procrea *tuum* genus.

29. Incerti.

Quo quis *pacto* abſque morte te ſugiat, Vita? innumera enim tui
Triſtia: & nec fugere in manu *eſt*, nec ferre.
Jucunda enim tui naturâ quidem pulchra, terra, mare,
Aſtra, Lunæ orbes & Solis:
Cætera autem omnia, formidineſq; & dolores. & ſi quid nactus fuerit quis
Boni, alternâ id excipitur Nemeſi.

30. MENANDRI.

Omnia animantia ſunt beatiora
Et mente prædita magis Homine multó.
Aſinum ſpectes licet principio iſtum *mihi*.
Is infelix eſt extra controverſiam:
At ipſî malum ſuâ culpâ nullum accidit;
Quæ verò Natura tribuit ei, ea habet.
Nos autem præter neceſſaria mala,
Ipſi noſtrâ ſponte alia ſuper accerſimus.
Dolemus ubi quis ſternuerit: ſi dixerit malè,
Iraſcimur. Si viderit quis ſomnium, valdè
Formidamus. Si noctua ululaverit, metuimus.
Affectuum æſtus, opiniones, ambitus, leges,
Omnia hæc adſcita Naturæ *ſunt* mala.

31. Incerti.

31. Incerti.

Omnia riſus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quæ ſunt, ex ratione carentibus facta ſunt.

32. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur omnis Vita brevis eſt:
Quibus verò male, una nox immenſum eſt tempus.

33. *In Puerum.*

ARCHIÆ.

Lyſippes nuper natus in præcipitio filius ſerpens
Aſtyanactei initium faciebat fati.
Illa verò ad ſe rectâ revocavit viâ, è ſinu proferens
Mammam, à fame redemptricem atque morte.

34. *In Senectutem.*

MENECRATIS.

Senectus dum quidem abſit, quiſque optat; ſi quando veniat verò,
Culpat. eſt autem ſemper potius quod debetur.

35. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis Calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me Vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliiſſet
Labra, & anguſtum fluxum atramenti derivâſſet.
Abhinc verò, quoties bibero nigrum potum, tanquam deo plena
Omne verbum muto hocce loquor ore.

36. *In Arbores.*

ANTIPATRI, *alii* PLATONIS.

Júxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus deſtinandis ludicrum peritiæ:
Omnes verò ramoſque & florentes ſurculos
Fracta ſum, crebris ſaxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *eſſe*, nihil prodeſt: certe enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

37. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami ſublime penſiles patulæ quercûs, felix umbræ altitudo
Viris merum æſtum defendentibus,
Frondoſi, tegulis opertiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Tuemini, radiis Solis profugum.

38. *In Infœlicitatem.*

ANTIPATRI.

Opes Ariſtidæ juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit verò utriſque: ovem lupus occidit, partûs dolor
Juvencam, paupertatis ita periit armentum.
Quo-pera-ſtringitur is à loro circa collum nodum cum nexuerat
Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tugurium.

39. *Laudes.*

Incerti.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia verò grave
Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

40. *In Amorem.*

LUCIANI.

Non Amor injuriâ afficit humanum genus: ſed intemperantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

41. *In Ingratos.*

Ejuſdem.

Celeres gratiæ, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana; neque dicatur gratia.

42. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis verò factus à me, in me contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

43. LUCIANI.

Nequàm vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias incaſſum effuderis.

44. *In Preces.*

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non orantibus
Nobis da, noxia verò etiam à precantibus avertas.

45. *In Cicadam.*

Incerti.

Quare me ſolitudinis amantem improbâ, paſtores, capturâ
Cicadam roſcidis abducitis à ramis?
Nympharum juxta-viam luſciniam? medios per æſtus
Montibus & umbroſis celeriter canentem ſaltibus.
Ecce autem & turdum & merulam, en verò tot
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Frugum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum & herbidi quædam eſt invidia roris?

46. *In Mortem.*

AGATHIÆ.

Mortem quid formidatis, quietis genetricem?
Sedantem Morbos, & paupertatis dolores?
Sola ſemel mortalibus adeſt, nec unquam illam
Vidit quiſpiam hominum ſecundò venientem.
Morbi verò multi & varii, modò in hunc modò illum
Venientes mortalium, & tranſeuntes.

47. Incerti.

Gaudet *neſcio* quis Theodorus, quia mortuus ſum; alius ſuper iſto
Gaudebit: morti omnes *nos* debemur.

48. Incerti.

Ad orcum rectus deſcenſus, ſive ab Athenis
Procedis, ſive mortuus vadis ex Meroe.
Ne te doleat utique à patria procul occidiſſe.
Undecunque unus *eſt* ferens ad orcum ventus.

49. Incerti.

49. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te ; manebis autem & tu quempiam alium.
Omnes ſimilitèr mortales unus orcus hoſpitatur.

50. *In Deos:*

LUCIANI.

Homines quidem forte latebis, ſi improbum quid feceris:
Non latebis verò deos, ne quidèm meditans.

51. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledæ, Europæ, Antiopæ, Danaes.

52. *In ſemper Ægrotos.*

LUCILII.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro,
Qui vero in expectatione vivunt ſemper mortis.

53. *In Adulatores.*

LUCIANI.

Nihil inter homines natura nocentiùs invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hoſtem cavemus, ſed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

54. Incerti.

Fictum habes amorem : metu verò amas & neceſſitate?
Hoc ipſo autem amore nihil infidelius.

55. *In Thucydidem.*

Incerti.

O amice, ſi ſapis, ſume me in manus; ſiquidem verò omnino
Imperitus a-natura-es Muſarum, abjice quæ non intelligis.
Sum verò ſane non omnibus adeundus, pauci autem ſuſpexerunt
Thucydidem Olori *filium* Cecropidem genere.

56. *In Mediocritatem.*

Incerti.

Omne ſupervacuum *eſt* intempeſtivum: dictum nempe eſt vetus
Quod & mellis nimium eſt fel.

57. JULIANI.

Domus & patria vitæ *ſunt* gratia; ulteriores verò
Curæ, hominibus non vita, ſed labor.

58. *In Templum Dianæ.*

ANTIPATRI.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem ſpectavi,
Hortoſque penſiles, & Solis coloſſum,
Et ingentem celſarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mauſoli immane; ſed ubi inſpexi
Dianæ nubes ad uſque excurrentem Ædem,
Et illa ſanè obſcurata ſunt, & ſi proſpiceret excepto Olympo
Sol, nihil ullibi tale radiis illuſtrari.

59. ANTIPHILI *Byzantii.*

Audacia, navium princeps Dux, tu enim curſum inveniſti ponti,
Et animas hominum lucro irritaſti,
Cum tale fabricata es doloſum lignum, cum talem injeciſti
Mortalibus lucri ſpem morte quæ coarguitur.
Eſſet revera hominum aureum genus, ſi utique à terra
Procul, ut Orcus, Pontus proſpiceretur.

60. *In Hirundinem.*

Incerti.

Attica Puella, melle nutrita, loquax loquacem raptam
Cicadam implumibus eſcam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes? non enim jus nec æquum
Perire ſacris-operato-cantibus ore ſacris operato cantibus.

Att.] Procne filia Pandionis, Athenienſis.

61. *In Divites.*

Incerti.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum.
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque,
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui,
Nunc autem, cum uti non poſſum, jam habeo.

62. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ ſolæ ſunt veræ;
Alia nempe habet ille potiora poſſeſſionibus.
Illum autem multa-poſſidentem & divitem æquum eſt
Vocare, qui uti bonis poteſt.

Siquis verò in calculis contabeſcit, alias ſuper alias
Acervare ſemper opes feſtinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

63. *In Solatium.*

PALLADÆ.

Expectatio mortis luctuoſus eſt dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato functus.
Ne itaque defleveris diſcedentem vitâ,
Nihil enim poſt mortem eſt patiendum.

64. *Quæ dixerit verba* Ulyſſes *regreſſus in Ithacam.*

Salve Ithaca; poſt certamina, poſt moleſtias amaras maris,
Lubenter tuum ſolum accedo, ut aſpiciam
Laerten, uxoremque, & inſignem filium unicum.
Tuus enim amor demulſit meum animum: novi & ipſe
Nil utique dulcius eſſe ſuâ cuique patriâ, & parentibus.

65. *In Homerum.*

ALPHEI *Mitylenæi.*

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditùs totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis ſub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Muſam; quo non una patria vate
Ornatur, ſed terræ utriuſque climata.

66. *In Menandrum.*

Incerti.

Ipſæ tibi ad os *ſe* affixerunt apes
Variis Muſarum floribus delibatis.
Ipſæ etiam Gratiæ tibi donavere, Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inſerere.
Vivis autem in æternum. Gloria vero, Athenis
Quæ ex te *oritur*, cœleſtes attingit fines.

67. *In Silentium.*

PALLADÆ.

Omnis ferè indoctus ſapientiſſimus eſt, dum tacet,
Sermonem celans ut morbum turpiſſimum.

68. *De Providentia.*

THEODECTÆ.

Quicunque jam mortalium incuſat deos, quòd
Non protinùs, ſed ex intervallo temporis vindicant
Injuſtos, cauſam accipiat.
Si enim extemplo aderant Pœnæ,
Plerique metu *ſolo*, non autèm pio affectu
Deos orarent: Nunc verò pœnâ
Longè ſitâ, *ſuo* ingenio utuntur mortales.
Cum verò deprehenſi fuerint, comperti mali
Pendunt pœnas ſeris temporibus.

69. *In Sapientiam.*

PAULI *Silentiar.*

Vivere non habet vim à natura placendi, ſed abjeciſſe
Curas è pectoribus canas-tempora.

Divitias

Divitias habere volo quæ ſufficiant, ſupervacuum autem
Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro ſtudium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, & mortem vitâ.
Hæc tu cognoſcens, cordis dirige vias,
Ad unicam ſpectans ſpem, ſapientiam.

70. *In Temperantiam.*

Incerti.

Caſtitas & Amor obvio ſibi invicem
Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidèm occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum verò pudica interfecit Caſtitas.

71. *In Fortunam.*

Incerti.

Spes & tu Fortuna prorſus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiſcum, ludite poſt me venturos.

72. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio tranſibo ad alium.
Nam & ille olim *ſe* tenere me credebat, & rurſus hic
Arbitratur; ſum autem omnino nullius, niſi Fortunæ.

73. Incerti.

Ampla dona fortunæ habent metum:
Et eximius ſplendor non expers pericli eſt.
Nullaque ſecura labendi omnino ſublimitas apud humanum genus,
Quam evertere ſolet vel aliquod temporis ſpatium, vel livor,

Simul

Simul ad ſummum quis felicis vitæ excucurrerit.
Mediocritas verò in omnibus tutior,
Quod, neque nimis in humili fortunæ
Parte feratur, nec in excelſa *nimis* contrá.
Si enim ceciderit quis de minore ſpatio
Facilè obtegendam ſortitus eſt calamitatem;
Molis autèm magnæ lapſus fit magnus.
Ad res enim ſplendidas Invidia perrumpit,
Subvertit autèm illos, quos evexerit Fortuna.

74. AGATHIÆ.

Piſcator quidam laborabat captandis piſcibus, illum autem intuita
Prædives virgo animum ægrotabat amore:
Et ipſum fecit tori conſortem. at ille ex vitâ pauperi
Accepit omnigenæ tumorem magnificentiæ.
Fortuna autem ridens aſtitit, & Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus eſt, dixit.

Virtus firmiſſima dos.

75. ANTIPATRI.

Antigenes Gelous verba olim hæc natæ
Dixit, cum jam eſſet iturus ad Orcum.
Virgo pulcra genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, ſupellectilem auxiliarem pauperi vitæ.
Si autem veneris ad Hymenæum, Achaidis mores matris
Probos ſerva, marito dotem firmiſſimam.

76. LUCIANI.

Multa Fortuna poteſt, fiat licet incredibilia,
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi ſupercilium & faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas verò
Vel quercus vel platanos novit humi proſternere.

77. Ejuſdem.

77. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facile auſcultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at ſimul cuncta Inimica, fortunæque cum momentis unà mutantia.

78. *De Nobilitate.*

EPICHARMI.

Enecat me iſtud Genus, ne commemora, ſi me amas, Mater, identidem Genus. *nam* quibus naturâ
Bonum contingit nullum proprium adeſſe,
Huc confugiunt, ad monumenta,
Et Genus, numerantque avos, quot *ſint*.
Enimvero neminem videris, neque dixeris, cui
Non ſunt avi: quî enim extitiſſent unquam?
Qui verò non percenſere valent hoc *genus*, ob aliquam Migrationem, vel amicorum penuriam,
Quid percenſentibus ſunt ignobiliores?
Quicunque benè comparatus erit à naturâ ad bona
Quatumvis Æthiops ſit, Mater, eſt nobilis.

79. *In Invidiam.*

PALLADÆ.

Invidia miſericordiâ, ſecundùm Pindarum, eſt melior; Illis, quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infelices miſeramur, at Ille ſim Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt; quoniam ſumma quidem ſuapte-naturâ ſolent
Pericula importare, infima verò contemptum habent.

80. Incerti.

80. Incerti.

Invidia ipſa ipſam ſuis telis domat.

81. Incerti.

Invidia eſt peſſimum, habet tamen aliquid boni in ſe;
Tabeſacit enim invidorum oculos & cor.

82. *In Avaros.*

STATYLLII FLACCI.

Auro vir invento reliquit reſtim; at alter aurum
Relictum cùm non invenit, nexuit, quem invenit, reſtim.

83. *In Amicitiam.*

Ejuſdem.

Theſaurus ingens eſt fidus amicus, Heliodore,
Illî *nempe*, qui & ſervare illum novit.

84. Incertum.

Si me amantem amas, duplex gratia: ſi vero mè odiſti,
Non tantum *me* odiſti, quantum ego te amo.

85. LUCILLII.

Si me amas, re me ama, & ne me injuriâ afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam dolosâ amicitiâ.
Dicunt autem & navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare-latentes petras apertis Scopulis.

86. *In*

86. *In Prudentiam.*

LUCIANI.

Tardipes Consilium longè præstantius; pernix autem
Semper adhærentem Pœnitentiam habet.

87. *In Curas.*

THEOGNIDIS.

Tuum ipsius animum oblecta; molestorum verò civium
Alius de te malè, alius meliùs dicet.

88. *In Salutem.*

ARIPHRONIS *Sicyónii.*

Salus antiquissima Beatorum,
Tecum habitem
Quod restat ævi:
Tu verò mihi lubens tori-consors sis,
Si qua enim vel opum gratia, vel liberorum,
Beatique *habiti* mortalibus
Regalis imperii, aut cupidinum,
Quas furtivis Veneris cassibus captamus,
Vel siqua alia divinitùs mortalibus oblectatio,
Vel laborum lenimen affulsit,
Tecum, Beata Salus,
Floruêre omnia, & nitet Gratiarum ver:
Te verò sine, nemo felix existit.

89. *In Tempus.*

PLATONIS.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, & formam, & naturam, atque fortunam.

90. Incerti.

Roſa viget brevi tempore, ſi verò præterierit,
Quærens, invenies non roſam, ſed rubum.

Præteri-] Nempe, *breve illud tempus.*

91. *In Aſtrologum.*

LUCILLII.

Patri meo fratrem Aſtrologi vivacem *fore*
Omnes vaticinati ſunt ut ab uno ore:
At Hermoclides ipſum ſolus dixit præmaturè moriturum,
Dixit autem, cum illum intùs mortuum plangeremus.

92. *In Anum.*

Ejuſdem.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emiſti.

93. Ejuſdem.

Caput tingis, ſenectutem verò tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis.
Ne itaq; faciem totam ceruſſâ confinge,
Ita ut perſonam & non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet. quid inſanis? nunquam fucus
Et ceruſſa reddet Hecubam Helenam.

94. *In Deformes.*

Ejuſdem.

Roſtrum habens tale, Olympice, neq; ad fontem
Venias, neq; inſpicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam & tu, ut Narciſſus, conſpicatus faciem manifeſtam
Continuò morieris, odio habens teipſum ad mortem uſq;

95. Ejuſdem.

95. Ejuſdem.

Fallax ſpeculum habet Demoſthenis; ſi enim verum
Videret, non omnino vellet ipſum inſpicere.

96. PALLADÆ.

Emiſti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem ſumptu perſonam emiſſes.

97. *In Fures.*

LUCILLII.

Alatum illum Hermen, deorum miniſtrum,
Arcadum regem, bonum abactorem,
Stantem hujuſce gymnaſii Præſidem
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi Diſcipuli præſtantiores magiſtris.

98. *In Domum incuſtoditam.*

Lucroſas quærite domos, prædones, alias,
Hiſce etenim eſt cuſtos firma Paupertas.

99. LUCILLII.

Bubulce, armentum procul paſce, ne te Pericles
Fur cum ipſis bobus ſimul abigat.

100. *In Rhetorem.*

CEREALII.

Non dicere inſignia & Attica verba quinque
Feliciter eſt & prudenter declamare.
Neque enim ſi κάρκαιρε, & ſi κονάβει, & illud σίζει
Et κελάρυζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mentem ſubeſſe oportet ſcriptis, & dictionem eorum
Eſſe magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

101. MENANDRI.

Siquidem injuriæ-autorem lubentèr ultus eſſet
Quiſque noſtrûm, & ſociâſſet ſtudia,
Ex æquo putans ſuam eſſe alterî factam
Injuriam, & operam præſtitiſſent *homines* mutuam acritèr;
Non ulteriùs improbitas in nos creviſſet
Iſta malorum, ſed cum obſervarentur,
Et nanciſcerentur, quam par erat, pœnam,
Vel pauci certè admodum fuiſſent, vel aboliti.

102. *In Contumelioſos.*

PALLADÆ.

Multa loqueris, ô homo, humi verò ponaris brevi,
Tace, & meditarè vivus adhuc mortem.

103. Ejuſdem.

Sol mortalibus lucis Deus: ſin & ipſe
Inſoleſceret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

104. Ejuſdem.

Laudare quidem optimum; vituperium *v.* odii principium
At benè loqui, Atticum eſt Mel.

105. *In Inſolentem.*

Ejuſdem.

Si pauper ſum; quid feci? quid me odiſti non injuſtè agentem?
Clades hæc eſt fortunæ, non injuſtitia morum.

106. *In Partos.*

Incerti.

Te divitem esse dicunt omnes, ego verò te dico indigum
Usus enim opum testis *est*, Apollophanes. (esse,
Si particeps sis tuorum ipse, tua sunt; si vero custodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

107. ANTIPHANIS.

Quamnam quis aliam, per Deos quæso, ob *causam*
Optaret ditescere, copiáq; nummorum abundare,
Quàm posse opitulari amicis,
Et serere semen Gratiæ dulcissimæ Dearum.
Nam bibendi quidèm & edendi voluptates
Habemus pares. non splendidis enim
Conviviis fames sedatur *melius*.

108. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam verò pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

109. LUCILLII.

Murem Asclepiades argenti-amans vidit domi *suæ*,
Et, quid vis, dicit amicissime mus, apud me? (ris.
Dulce autem mus ridens, ne omnino amice, inquit, verea-
Non cibum apud te quæro, tantum mansionem.

110. Incerti.

Si quidem vivis cervi spatiosam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti *danda erat*:
Si verò unus es mortalium, quos continuò senectus lædit,
Ne te utique immensarum ceperit insana sitis opum.
Ne tu quidèm intolerandas inter miserias animam perdide-
Fruiti fuerint autèm alii tuis bonis largitér. (ris,

111. *In Meneſtratum Cynicum.*

Ejuſdem.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, & pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si verò præripias panes & fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, & te dicunt Canem.

112. *In Viros Bonos.*

CARPHYLIDÆ.

Ne quæſtu proſequaris præteriens monumentum meum, viator;
Nihil habeo lamentis dignum ne quidem mortuus:
Liberorum liberos reliqui; unâ fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſæpe natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

113. Incerti.

Ne tu utique mortalis cum ſis, ut immortalis quicquam puta:
Nihil enim in vitâ fidum nobis in diem-viventibus.
Siquidem & huncce Caſandrum tenet hic loculus mortuum,
Virum naturâ dignum immortali.

114. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut perconteris,
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit.
Quæras licet ex tribu Ptolemaide, filium patris
Pauſaniæ: invenies vero illum in piorum *regione*.

115. Ejuſdem.

Hîc Saon *filius* Diconis Acanthius ſacrum ſomnum
Dormit: mori ne dixeris bonos.

116. Ejuſdem.

Suos *amicos* quiſque ferè morientes dolet,
Nicodicum verò amici & civitas hæcce *omnis* deflet.

117. *In Therin.*

Ejuſdem.

Curtus erat hoſpes, ut & tumulus. non longa dicam.
Theris, Ariſtæi *filius*, Cretenſis, ſub me in longùm.

118. *In Fortes.*

ANACREONTIS.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

119. *In Themiſtoclem.*

GERMANICI.

Pro ſepulchro vili ſtatue Græciam, ſtatue vero ſuper hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis-navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna verò ipſa Salamis ſuperſtet, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

120. *In eos qui ad Thermopylas moriebantur.*

O hoſpes, nuncia Lacedæmoniis, quod hîc
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

121. Incerti.

Nomen mihi! quid autem hoc? patria vero mihi, quapropter & hoc?
Clari verò ſum generis: quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram gloriosè reliqui vitam, quid ſi ingloriè?
Jaceo autem hîc jam. Quis, cui hæc dicis?

122. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis
Non ſepelis. tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

123. Incerti.

Licet me occultes quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit omnia quæ fiunt.

124. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſanè dices verbum, verumtamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam.

125. *In Agathona.*

ANACREONTIS.

Pro Abderis mortuum infelicem-robore Agathona
Univerſa ad rogum hæc inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum Sanguine-gaudens Mars
Occidit inviſæ in turbine pugnæ.

126. *In Themiſtoclem.*

GERMANICI.

Hunc Themiſtocli vilem tumulum poſuit Magnes
Populus, cum, patriâ à Medis liberatâ,
Alienam ſubiit terram & lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

127. Incerti, *hi verò*, NERONIS.

Me mortuo, terra miſta ſit mari,
Nihil curo: mea enim bene ſe habent.

128. *In Viros haud inſignes.*

Incerti.

Tellus alma, ſenem Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, ſuper te, laborum.
Etenim aſſiduè tibi ſtirpem depegit Olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit.
Et Cerere implevit, & aquæ ſulcos decens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit & pomiferam.
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Face, & vernas floribus orna herbas.

129. SIMONIDIS.

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

130. CALLIMACHI.

Fatum verò quis bene novit craſtinum, quando & te,
Charmi, illum oculis heri in noſtris,
Proximâ *die* deploratum ſepelivimus; nullum illâ
Vidit Pater Diophon rem luctuoſiorem.

131. *In Nioben.*

ANTIPATRI.

Solam cum liberis mortuorum-portitor excipe me
Loquacem. Sufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium, intuere pueros
Et puellas, Phœbi ſpolia & Dianæ.

132. *In Timonem.*

CALLIMACHI.

Timon hominum-oſor hîc incolo, quin præteri.
Plorare cum jufferis multa, præteri modó.

133. *In Eundem.*

Timon, (non enim amplius es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ: veſtrûm enim plures in Orco.

134. LUCIANI.

Puerum me quinquennem, curarum expers pectus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum:
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, & paucorum vitæ malorum.

135. *In Uxorem.*

MELEAGRI.

Lacrymas tibi etiam infra ſub terrâ, Heliodora,
Dono, pietatis reliquias ad Orcum,
Lacrymas infelices. multûm deflendum autem in tumulum
Libo monumentum deſiderii, monumentum caritatis.
Miſerabile enim, miſerabile meam te & inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.

Heu, heu, ubi deſiderabile mihi germen? rapuit Orcus,
Rapuit: vigentem vero florem pulvis fœdavit.
At te ſupplex precor, Tellus alma, illam omnino lugendam
Leniter tuo ſinu, ô Mater, amplectere.

136. *In Senem.*

Incerti.

Sexagenarius Dionyſius hîc jaceo,
Tarſenſis, qui uxorem non duxi; utinam verò neq; pater.

137. JULIANI *Ægyptii.*

Ipſam Thiodoten pictor. utinam autem ab arte
Aberrâſſet, & oblivionem dediſſet flentibus.

138. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortuam
Excepit Proſerpinæ niger thalamus:
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto ferro
Æquales amabilem capitis depoſuere comam.

139. Incerti.

Vides Imaginem Caſſiæ illius prudentis,
Licet mortua ſit; virtutibus innoteſcit,
Animæ forma potius, quam corporis.

140. CALLIMACHI.

Crethida fœcundo ore, doctam pulchrè ludere,
Requirunt Samiorum ſæpe filiæ,
Dulciſſimam lanificii ſociam, ſemper loquacem: illa v. dormit.
Hîc omnibus ſomnum debitum.

Fœcundo.] Anna Tanaq. Fabri vertendum jubet πολύμυθον, claram, celebrem.

141. He-

141. HERACLIDÆ.

Hoſpes, Aretemias ſum: Patria Cnidus: Euphronis veni
In lectum, partûs dolorum non expers fui.
Duos autem ſimul pariens, hunc quidem reliqui viro ducem
Senectutis; illum verò abduco, monimentum mariti.

Duos.] *Liberos*, ſubaud.

142. *In Servum.*

DIOSCORIDIS.

Servus ego, ſane Servus, liberali autem me in tumulo,
Here Timanthe, tuum poſuiſti nutritorem.
Felicem, innoxiam producas vitam. ſin præ ſenectute
Ad me veneris, tuus ego, Here, & in orco.

143. *In Hectorem & Ajacem.*

LEONTII.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori verò Ajax
Balteum: utriuſque gratia fatalis *fuit.*

144. *In Alexandrum Macedonem.*

ARCHIÆ.

Cum Hectore quidem Troja ſimul occidit, nec amplius manus
Sublatas oppoſuit Danais irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit, patriæ itaque
Viris, non patriis viri inſignimur.

145. *In Hippocratem.*

Incerti.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet,
Phœbi à ſtirpe immortalis genitus,
Plurima tropæa morborum qui erexit armis ſalutis,
Famam nactus magnam, non forte, ſed arte.

146. *In*

146. *In Aucupem.*

ISIDORI.

Viſco & calamis ab aëre ipſum *ſe* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate: (tiâ.
Nunquam vero alienam oſculatus eſt manum ventris gra-
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem triceſimum cum vixiſſet *ad* annum, hic dormit,
Liberis poſtquam reliquiſſet viſcum,& pinnas,& calamos.

147. *In Naufragos.*

PLATONIS.

(colæ:
Naufragi ſepulcrum ſum, quod verò è regione eſt, Agri-
Adeo mari & terræ communis ſubeſt Orcus.

148. CALLIMACHI.

Utinam ne extitiſſent quidem celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin gemibundi plorâſſemus.
Nunc verò ille quidem in mari alicubi fertur mortuus,
loco autem illius
Nomen & inane monumentum præterimus.

149. Ejuſdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in ponto
Navem ſimul & animam vidit pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat: & ille ſanè in mari
Mortuus; ego verò fruſtra nomen tumulus habens
Pronuncio veriſſimum hocce verbum, Fuge cum mari
Rem habere Hœdis, navita, occidentibus.

150. ALCÆI.

Inviſa ſub Arcturo nautis navigatio: per gravem vero
Procellam Aſpaſio acerbam molita eſt mortem.
Cujus vadis præter tumulum, Viator, corpus autem pontus
Cooperuit, Ægæo quod perſunditur mari.
Juvenum deflenda omnis mors; in mari verò
Plurimi lacrymoſæ luctus navigationis.

151. Incerti.

Navita, ne ſciſcitare cujus hîc tumulus ſum,
At *tu* ipſe pontum ſortire benigniorem.

152. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater depoſuit Philippus
Hîc, magnam ſpem, Nicotelem.

153. Ejuſdem.

Matutini Melanippum ſepeliebamus, ſole autem
Occidente Baſilo mortua eſt virgo
Suâ manu; vivere enim, fratrem in ignem ubi poſuerat,
Non ſuſtinuit. duplex vero domus conſpexit malum
Patris Ariſtippi: mœſto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole-felicium orbam conſpicata domum.

154. *In Orphea.*

ANTIPATRI.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius ſaxa
Duces, non ferarum liberos greges;
Non amplius ſopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non ſtrepens mare.
Periiſti enim: te autem multùm defleverunt filiæ
Mnemoſynes, mater verò præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis orcum ne quidem diis poteſtas.

155. *In*

155. *In Archilocham.*

JULIANI.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Musam viperino primus tinxit felle,
Sanguine-fœdato Helicone illo miti: novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacitè agè præteri viator, ne forte hujus
Commôris in tumulo crabrones nidulantes.

156. *In Eundem.*

THEOCRITI.

Archilochum, & siste, & intuere veterem Poëtam
Illum Iambicum, cujus infinita Gloria
Penetravit, & ad Hesperum, & ad Auroram.
Certè quidèm illum Musæ & Delius amabant Apollo;
Adeo numerosusque erat & dexter
Carminibusque componendis, ad lyramque cantandis.

157. *In Euripidem.*

IONIS.

Non hoc tuum est monumentum, Euripide; at tu hujus;
Tuâ enim gloria monumentum hoc ornatur.

158. *In Sophoclem.*

SIMONIDIS.

Placidè super tumulum Sophoclis, placidè hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undiq; floreat rosæ, atq; amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens,
Ob doctrinam sapientem: quam mellitus ille
Elaboravit Musas inter & Gratias.

159. *In*

159. *In Anacreontem.*

ANTIPATRI *Sidonii.*

Floreat quatuor corymbis ornata, Anacreon, circum te hedera,
Molliaque pratorum purpureorum folia;
Fontes autem candidi ſursùm exprimantur lactis;
Suave-olenſque è terrâ dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi ciniſque & oſſa voluptatem percipiant;
Si quidem ulla ad mortuos accedit lætitia.

160. *In ſuum Patrem.*

CALLIMACHI.

Quicunque meum præter tumulum ſers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque & genitorem.
Nôris autem ambos utique: hic quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille verò cecinit majora invidiâ.
Nec invidia: Muſæ enim quoſcunque viderunt lumine pueros,
Uſque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

161. *In Hermocratem.*

ANTIPATRI.

Viginti *ego* Hermocratea & novem liberos nixa
Nec unius *filii*, nec unius *filiæ* vidi mortem.
Non enim telis percuſſit meos natos Apollo.
Non graviter deflendas Diana ſuſtulit virgines,
Contrà autem illa quidem ſolvit mearum partûs dolores præſens,
Phœbus verò ad juventutem mares perduxit
Illæſos morbis. Vide quàm meritò præſto
Liberiſque & linguâ modeſtâ *Nioben* Tantali filiam.

162. *In Imaginem Thyrſidos paſtoris, cujus oves dormientis ipſe Amor paſcebat.*

MYRINI.

Thyrſis paganus, qui Nympharum oves paſcit,
Thyrſis, qui modulatur Panis par fiſtulæ.
Meridianus Vini potor umbroſa ſub hac pinu dormit.
Servat autem ipſe ſumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ excitate in lupos audacem
Paſtorem, ne ferarum præda fiat Amor.

163. *In Pauperem.*

CALLIMACHI.

Habui è tenui *re* modicum victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuriâ afficiens quenquam, tellus alma,
Micylus: Siquid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque alii Dii, qui me habetis.

In Egeſtatem.

Ad omnia timidus pauper eſt negotia
Et omnes ſe contemnere putat.
Cui enim res tenuis eſt aſperiùs
Fert omnia moleſta, O Lampria.

164. *In Thaletem.*

ANTIPATRI.

Certè quidem parvum monumentum, gloriam vero ad cœlum uſque extenſam
Studioſiſſimi hujus Thaletis vide.

165. *In Miltiadem.*

Omnes, O Miltiade, *tua* laborioſa facinora norunt,
Perſæ *præſertim* & Marathon, tuæ virtutis ſacrata Regio.

166. Incerti.

166. Incerti.

Filio pater hoc ſepulcrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum,
Erat verò juſtitiâ invidia velocior.

167. *In Heraclitum.*

DIOGENIS *Laertii.*

Heraclitus ego *ſum*: quid me deorsùm trahitis, ô indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus.
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem,
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

168. *In Diogenem.*

ANTIPATRI.

Baculus, & pera, & duplex pannus Philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

169. *In Heraclitum.*

CALLIMACHI.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, & ad lacrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterq;
Solem in confabulatione condidimus. at tu quidem alicubi,
Hoſpes Halicarnaſſenſis, pridèm pridèm cinis *es*:
Tuæ vero vivunt Luſciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

170. *In Epictetum.*

LEONIDÆ.

Servus Epictetus fui, & corpore mancus;
Et paupertate Irus, & amicus immortalibus *Dii*.

171. *In Cleombrotum.*

CALLIMACHI.

Effatus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in orcum, Nullum

Nullum morte dignum cum vidiſſet malum, ſed Platonis
Uno de Anima ſcripto perlecto.

172. *In Obtrectatores.*

Incerti.

Non inſcitus ſcripſit Cimon hæc: omni *imminet* operi
Momus, quem ne quidem Heros Dædalus effugit.

173. *In Myronis Bovem.*

JULIANI.

Bubulce, quo procurrere me cogis? deſine pungere;
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

174. *In Poculum ſigillo Tantali ornatum.*

GALLI.

Hic priſtinus beatorum conviva; hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem deſiderat: invidus verò
Humor ſemper labio eſt inferior.
Bibe, dicit ſigillum, & myſteria diſce ſilentii;
Nos linguâ præcipites hæc luimus ſupplicia.

175. *In Echo.*

LUCIANI, *hi verò*, ARCHIÆ.

Echo ſcopulos habitantem vides, amice, Panis comitem,
Repercuſſum ſonum recenturam,
Omnigeni oris loquacem imaginem, paſtoribus dulce
Ludicrum. Quæcunque dicis, totidem audiens abi.

176. *In Statuam Veneris Cnidiæ.*

Ejuſdem.

Tibi formæ ſuſpendi tuæ perpulchram imaginem,
Cypri, tuâ formâ potius nihil habens.

177. *In*

177. *In Armatam Venerem Sparta.*

JULIANI.

Pallas Cytheream armatam dixit conſpicata,
Cypri, vin' ita ad judicium eamus?
Illa verò molle cum reſiſſet, quo mihi ſcutum adverſum tollere?
Si nuda vinco, quid cum arma ſumſero.

178. *In Statuam Mercurii.*

XENOCRATIS.

Mercurio ligneo quidam ſupplicavit, & lignum erat.
Dein ipſum ſublatum humi jecit: ab hoc vero aurum
Effluxit fracto. contumelia præbuit ſæpe lucrum.

179. *In Statuam Junonis Herculi mammam admoventis.*

Ipſam Novercam finxit: quapropter mammam
In notham faber non addidit lac.

180. *In Statuam Nemeſis.*

Nemeſis prædicit cubito frænoque,
Neq; immoderatum quid facere, neq; effræna loqui.

181. *In Templum Æſculapii.*

Caſtum oportet *illum*, qui templum thure redolens introit,
Apparere. Caſtimonia autem eſt caſto eſſe animo.

182. *In Statuam Temporis.*

POSSIDIPPI.

Quis, unde faber? Sicyonius. nomen agè quis?
Lysippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero summis *pedibus* incedis? semper rotor, quid
v. alas
Pedibus habes geminas? volo ventis sublatum.
Manu verò dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius esse.
Coma verò, quid in fronte? obvio, quam prehendat.
Per Jovem partes *capitis* aversæ quapropter calvæ sunt?
Semel enim alatis prætermissum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me Artifex formavit vestrî gratiâ,
Hospes, & in vestibulis posuit documentum.

183. *In Lavacrum.*

PLATONIS.

Aut talis Cytheream peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, suam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne fastidias parva. Gratia sequitur parva.
Parvus & Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris cum Gratiis & filio aureis instructo jaculis
Cum hîc lavisset, mercedem dedit gratiam.

186. *Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Inô, & Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus Diis,
Servatus è Pelagó Lucillius hîc tonsus sum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

187. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos per Pana Arcadem fistulâ canis,
Zenophila canora, dulce quiddam sonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum respirare quidem sinunt tempus.
Aut enim mihi forma incurit amorem, aut rursus Musa
Aut Gratia, aut quid dicam? omninò igne uror.

188. LUCILLII.

Aut amare, dele, Cupido, prorsus, aut amari
Adjunge: ut vel solvas amorem vel misceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, senescimus? non prædixi,
Aderunt citò dissolutrices amoris?
Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum,
Et os priores non amplius gerens gratias.
Numquis te, superba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut sepulchrum verò, jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium, & arguta loquacitas, & lascivus oculus, & cantus
Xanthippes, & ignis jam incipiens
O anime, incendent te; hoc vero, quâ ex parte, aut quando, & quî,
Non novi. scies, infelix, inter ardendum.

182. *In Statuam Temporis.*

POSSIDIPPI.

Quis, unde ſaber? Sicyonius. nomen agè quis?
Lyſippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero ſummis *pedibus* incedis? ſemper rotor, quid
v. alas
Pedibus habes geminas? volo ventis ſublatum.
Manu verò dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius eſſe.
Coma verò, quid in fronte? obvio, quam prehendat.
Per Jovem partes *capitis* averſæ quapropter calvæ ſunt?
Semel enim alatis prætermiſſum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me Artifex formavit veſtri gratiâ,
Hoſpes, & in veſtibulis poſuit documentum.

183. *In Lavacrum.*

PLATONIS.

Aut talis Cytheream peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, ſuam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne faſtidias parva. Gratia ſequitur parva.
Parvus & Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris cum Gratiis & filio aureis inſtructo jaculis
Cum hîc laviſſet, mercedem dedit gratiam.

186. *A Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Inô, & Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus Diis,
Servatus è Pelagó Lucillius hîc tonsus sum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

187. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos per Pana Arcadem fistulâ canis,
Zenophila canora, dulce quiddam sonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum respirare quidem sinunt tempus.
Aut enim mihi forma incurit amorem, aut rursus Musa
Aut Gratia, aut quid dicam? omninò igne uror.

188. LUCILLII.

Aut amare, dele, Cupido, prorsus, aut amari
Adjunge: ut vel solvas amorem vel misceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, senescimus? non prædixi,
Aderunt citò dissolutrices amoris?
Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum,
Et os priores non amplius gerens gratias.
Numquis te, superba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut sepulchrum verò, jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium, & arguta loquacitas, & lascivus oculus, & cantus
Xanthippes, & ignis jam incipiens
O anime, incendent te; hoc vero, quâ ex parte, aut quando, & quî,
Non novi. scies, infelix, inter ardendum.

191. Ejuſdem.

Amatus eras, dives cum eſſes, Soſicrates; ſed pauper factus
Non ampliùs amaris: fames remedium en quale habet.
Illa autem, quæ priùs te vocabat unguentum & dulcem Adonin,
Menophila, nunc tibi nomen quærit.
Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs? ægrè ſanè cognôſti
Iſtud verbum, neminem nihil habenti *eſſe* amicum.

192. Ejuſdem.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc corollam, floribus plexam
Meis ipſius decerptis manibus.
Eſt Lilium, Roſaque clauſa, roſcidaque Anemone,
Et Narciſſus mollis, & purpurea Viola.
His redimita, deſine ſuperba eſſe.
Flores, & defloreſcis, & tu, & corolla.

193. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illâ
Se habiturum nec amicum potiorem, nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium:
Nunc verò ille quidem alius planè accenditur igne, miſeræ autem
Nymphæ, ut Megarenſium, nec ratio nec numerus.

194. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter roſas Amorem;
Et alis prehenſum
Demerſi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum;
Et nunc intra meos artus
Alis titillat.

195. RUFI *Domeſtici.*

Omnia tui amo, ſolum vero tuum judicio caſſum oculum
Odi, odioſis hominibus ſe oblectantem.

196. *In Donarium Laidis.*

PLATONIS.

Quæ inſolenter riſi ſuper Græciâ, quæ amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ ſpeculum *ſuſpendo.* quoniam talis quidem ſpectari
Non volo, qualis verò eram olim, non poſſum.

197. HESIODI.

Ille quidem omnium optimus *eſt*, qui ipſe omnia viderit,
Sed & ille bonus eſt, qui benè monenti paruerit.
Qui verò nec ipſe videat, nec alii parere
In animum inducat, ille contrà Homo *eſt* inutilis.

198. *In Virtutem.*

Quæ dixerit verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulcram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules: ſcilicet labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Ad Hermiam.*

ARISTOTELIS.

Virtus laborioſa,
Humano generi
Pulcherrimum aucupium vitæ;
Tuam propter, O Virgo, formam

Et mori æmulatione-dignum Græciæ fatum,
Et labores ferre tabificos & indefeſſos:
Tale menti injicis
Semenque immortale,
Auroq; potius & parentibus,
Somnoque dolores-ſedante.
Te autem propter Jove *natus* Hercules
Ledæque filii
Multa ſuſtinuere,
Factis prædicantes tuam potentiam.
Tuo verò præ amore Achilles
Ajaxq; Orci domos adiêre.
Tuamq; propter amabilem formam
Atarnei Alumnus
Solis viduavit Lumina.
Quapropter decantatus geſtis *eſt*:
Immortaleſq; ipſum ornabunt Muſæ
Mnemoſynes filiæ,
Jovis Hoſpitalis reverentiam celebrantes,
Amicitiæq; honorem fidæ.

200. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum perſuaſerit *te* malum virum amicum habere, (re,
Cyrne: quid prodeſt iſte vir amicus factus?
Neque te è moleſto labore eripuerit & damno, (vult.
Neq; ſanè boni *quicquam* habens, hujus *te* participem
Improbis verò beneſacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neq; enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
Neq; malis beneſaciens, beneficium viciſſim receperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt gratia.
At probi plurimùm fruuntur *beneficio* accepto,
Memoriamq; habent bonorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſanè potûs & cibi ſunt amici;
In ſeria autem re pauciores.

201.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus ineſt:
Omniſq; vir bonus *eſt*, Cyrne, justus qui eſt.
Divitias quidem numen etiam improbiſſimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Inſolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus eſt locum nullum poſiturus.
Parit ſanè ſatietas inſolentiam, cum improbum opes comitentur
Hominem, & cui non mens integra ſit.
Nunquam utiq; paupertatem animo peſtiferam viro iratus,
Neq; egeſtatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim ſanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem diteſcere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum, quid nox & dies viro perficit.

202.

Arietes quidem & aſinos quærimus, Cyrne, & equos
Generoſos, & quivis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generoſus vir, ſi ei pecunias multas det.
Nulla *fœmina* mali viri recuſat eſſe uxor
Divitis; ſed divitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miſcuerunt genus.

203.

Opes verò cui à Jove & cum juſtitia viro fuerint,
Et purè ſemper ac ſtabiliter permanent:
Si verò injuſtè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, ſive jurejurando, præter juſtum captas,

Statim quidem ferre lucrum videtur, in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.

204.

Divitiarum autem nullus *est* finis certus hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quisnam saturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.

205.

Mali, non prorsus mali ex utero nati sunt;
Sed cum viris malis junctâ amicitiâ,
Factáq; improba didicerunt, & verba maledica, & contumeliam,
Sperantes illos omnia dicere vera.

206.

Multi quidem mali sunt divites, boni autem sunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus (per;
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem stabile *est* semOpes verò hominum nunc hic nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,
Bonòq; est animo inq; bonis positus, inq; malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Insipiens malitiam non potest continere.

207.

Nil nimis festina: tempus enim in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe vero ad virtutem
Festinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propensa in magnum delictum transversum agit:
Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse,
Facile; quæ vero sint utilia, ea mala *esse*.

208.

O improba Paupertas! cur cessas *me* derelicto ad alium
Virum ire? cúrq; dic dum me non volentem amas?

Quin

Quin abi, & domum aliam obito, neq; nobiſcum
Semper miſeræ hujuſce vitæ ſis particeps.

209.

Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*, experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

210.

Neq; malis laborans triſtare mentem, neq; bonis
Oblectatus ſis repentè, antequam finem extremum videris.
Multos ſanè ſatietas viros perdidit dementes;
Nôſſe enim arduum *eſt* modum, cum bona adſint.

211.

Ignavis verò benefacienti duo *ſunt* mala: nam & *ſe* ſuis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*,

212.

Ne unquam laudaveris priuſquam noveris virum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multi ſanè fucatos ſubdolos mores habentes,
Occultant, induti animum diurnum:
Horum vero indicat omnium tempus mores cujuſque.
Nam & ego rectam animi ſententiam longè jam extra perrexi;
Præveniq; laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longè diſcedo.

213.

Timagora, multorum ingenium à longè inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſis ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.

214.

Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alii vero *dii* ad Olympum, *nobis* derelictis, abierunt.

Abiit

Abiit quidem Fides magna dea, abiitq; virorum
Temperantia; Charitéſque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáq; non ampliùs fida inter homines *ſunt* juſta,
Neq; deos ullus veneratur immortales.
Piorum verò virorum genus periit, neq; jura
Ampliùs cognoſcunt, neq; ſanè pietatem:
Sed donec quis vivat & videat lumen ſolis,
Piè ſe gerens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speiq; primæ & ultimæ ſacrificet: (per,
Conſideretq; injuſtorum virorum obliquam rationem ſem-
Qui deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpibus ad mala facinora pactis initis.

215.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque grave
Infortunium, niſi fatum finem impoſuerit:
Neque triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, ſi velit, effugerit.

216. *Solonis quædam.*

Mnemoſynes & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à Diis beatis date, & ab omnibus
Hominibus ſemper exiſtimationem habere bonam:
Eſſe verò jucundum ſic amicis, inimicis autem aſperum,
Illis quidem venerandum, his verò formidabilem aſpectu.
Pecunias autem cupio quidem habere; at injuſtè poſſidere
Nolo: poſt omnia conſequitur Pœna.
Opes verò, quas quidem Dii dederint, adſunt homini
Stabiles ex imo fundo ad verticem *uſque*.
Quas verò homines colunt, ab injuriâ non ritè
Proveniunt, ſed injuſtis operibus inductæ,
Invitæ ſequuntur, ſtatimq; immiſcentur calamitati:
Principium à parvo incipit, velut ignis,
Leve quidem inprimis, ſed luctuoſum deſinit,
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.

217. MENANDRI.

Per Minervam, eximium probitas *eſt bonum*
Ad omnia, & mirificum viaticum vitæ.

218. MENANDRI.

Si lacrymæ nobis malorum erant medicina,
Semperq; qui flevit ab ægritudine ceſſabat,
Mutaremus lacrymas, dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque reſpiciunt
Ad has, Domine, ſed eâdem viâ,
Sive plores, ſive non, ibunt,
Quid igitur proficimus? nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lacrymas.

219. Ejuſdem.

Siquidem natus eras tu, Trophime, omnium *mortalium* ſo-
Cum peperit mater te, eâ lege ut perſtes (lus,
Facere quæ lubet, & fortunâ perfrui bonâ ſemper,
Idque Deorum aliquis recepit tibi,
Meritò indignaris: nam fefellit te,
Improbumq; fecit. Sin iiſdem legibus,
Quibus nos, hauſiſti auram *hanc*
Communem, (ut tecum magnificentius quid loquar)
Ferenda meliùs hæc, & reputanda ſunt;
Summa verò rationum *huc redit.* Homo es,
Quo mutationem citiùs in ſublime, & denuò
Humilitatem nullum animal ſuſtinet:
Et valdè merito: infirmius enim cum ſit
Naturâ, maximis verſatur in adminiſtrandis rebus;
Cum vero deciderit, multa conterit egregia.
Tu verò neque eximia, Trophime, amiſiſti
Bona, nunc autem ſunt modica etiam quæ tibi *contigerunt*
mala.
Quare moderatione quâdam, &, quod nunc te dolet, fer.

220. *In Morosō.*

MENANDRI.

De divitiis crepas, re instabili:
Siquidem enim nôsti has mansuras tecum
In omne tempus, custodias *velim*, nemini
Alii impertiens, sed ipse solus possessor.
Si autem nihil à te, sed à Fortuna omnia habes,
Quid invideas, O pater, horum cuiquam?
Ipsa enim alii forsan indigno cuidam,
Adempta tibi omnia superaddet rursus.
Quapropter ego te dico oportere, quamdiu
Sis dominus, uti liberaliter, Pater
Ipsum succurrere omnibus, opulentos reddere,
Quam plurimos potes per te; Hoc enim
Immortale est; & si unquam impegeris,
Inde erit idem ipsum tibi *denuo*.

221. PHILEMONIS.

Quicunq; dicit eorum prorsus, quæ ad rem pertinent, nihil,
Prolixum judica, licet duas *tantum* dixerit syllabas;
At benè dicentem, ne judices esse prolixum,
Ne quidem quantumvis dixerit multa, & multo tempore.
Argumentum verò hujus rei Homerum sume;
Is enim nobis myriadas versuum scribit,
Tamen ne unus quidem Homerum dixit prolixum.

222. SIMYLI.

Nec natura sufficit sine arte
Ad quodvis studium omnino cuiquam;
Nec rursus ars naturâ destituta.
Sed & his pariter duobus consociatis
In unum, insuper oportet adsciscas sumptum.
Amorem, usum, tempus opportunum, diem longum, aptum a natura
Judicem, dicta qui valet contracta dare.
In quocunq; enim horum quis defecerit,

Non

Non attingit finem propoſiti.
Natura, voluntas, induſtria, diſciplina,
Sapientes reddunt bonoſque: annorum autem ſanè
Numerus nihil aliud præter ſenectutem fert.

223. EVENI.

Multis contradicere quidem mos *eſt* de omni pariter *re*,
Rectè autem contradicere, non jam Hoc in uſu *eſt*.
Et ad hos ſanè ſatis eſt verbum illud unum.
Tibi quidem hæc videntur, mihi verò illa.
Prudentes verò quis perſuaſerit celerrimè dicendo benè:
Qui quidem & facillimè docilis ſunt ingenii.

224. *In Jovem.*

CALLIMACHI.

Ultimi versus primi Hymni.

Salve plurimum, Saturnie omnium-ſupreme, dator bono-
(rum,
Dator incolumitatis. tua verò opera quis canat?
Non fuit, non erit. Quis utiq; Jovis opera canet?
Salve, Pater, ſalve iterum. da verò virtutemq; opeſque.
Neque *enim* ſine virtute opulentia novit homines amplos
facere, (lentiam.
Nec virtus *ſine* opibus. *Tu* verò da virtutemque & opu-

225. *In Lavacrum Palladis.*

Ex Hymno.

Ne unguenta lotrices Palladi, neve alabaſtros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: nec ſpeculum. ſemper venuſtus eſt oculus illius.
Ne quidem, cum Idæ Phryx *Paris* dijudicabat litem,
Vel in Orichalcum Magna Dea, vel Simoentis
Inſpexit vorticem in perlucentem:
Nec Juno: Cypris verò, pellucido ære ſumpto,
Sæpe eandem bis tranſpoſuit comam.

226.

226. *De Agro.*

PHILEMONIS.

Jure optimo tenenda poſſeſſio eſt mortalibus ager,
Quorum natura eget enim, diligenter fert,
Frumenta, oleum, vinum, caricas, mel.
Vaſa autem argentea ſunt, & purpura,
Tragœdis *quidem* accommoda, non *autem* vitæ.

227. *De Superbiâ.*

MENANDRI.

Argentum, Juvenis, tibi videtur
Non neceſſariorum indies modò
Æſtimationem præſtare poſſe, panium, opſoniorum,
Aceti, olei, ſed & majoris alius cujuſpiam.
Immortalitatis verò non poteſt, ne quidem ſi congeſſeris
Tantali talenta illa celebrata.
Verùm ubi morieris, hæc relinques aliis.
Quorſum igitur *hæc* dico? neque ipſe, ſi abunde opum tibi ſit,
Confidas iſti, neque pauperes contrà
Nos deſpicias; verum felicitatis perpetuo tenore
Præbeas teipſum aſpectantibus dignum.

228. *In Lyram.*

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

Volo dicere Atridas,
Volo etiam Cadmum canere:
Barbitus verò chordis
Amorem ſolum ſonat,
Mutavi nervos nuper,
Et lyram univerſam.
Et ego quidem canebam Labores
Herculis: Lyra verò

Amores

Amores reſonabat.
Valeatis deinceps nobis,
Heroes: Lyra enim noſtra
Solos Amores canit.

229. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vertitur ubi Urſa jam
Ad manum Bootæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor ſuperveniens mihi
Forium pulſabat repagula.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis ſomnia.
Amor verò, Aperi, inquit,
Infans ſum, ne formida.
Madeo autem *pluviâ*, & illunem
Per noctem deerravi.
Miſertus ſum, his auditis;
Statimque accensâ lucernâ,
Aperui, & puerum quidem
Conſpicio, geſtantem arcum,
Alaſque, & pharetram.
Ad focum verò cum collocâſſem,
Palmis manus illius
Refovebam, è capillis autem
Exprimebam manantem aquam.
Ille verò, ſimul frigus ſe remiſit,
Age, inquit, experiamur
Huncce arcum, ſiquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit verò, & me ferit
Medium jecur, ut œſtrum,
Subſilit autem cachinnans,
Hoſpes, verò, dixit, unà gratulare,
Cornu illæſum quidem eſt,
Tu verò cor dolebis.

230. *Ad Se.*

Dicunt mihi feminæ,
Anacreon, ſenex es.
Sumto ſpeculo, cerne
Comas quidem non ſupereſſe,
Nudum verò tibi frontem.
Ego autem comas quidem,
Sive ſuperſunt, ſeu abierunt,
Non novi: hoc verò novi,
Senem *eo* magis
Decere jocoſè ludere,
Quò propiùs fatalia.

231. *In Amorem.*

Lubet, lubet amare.
Suadebat Amor me amare;
At egó habens animum
Inconſultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu ſublato
Et aureâ pharetrâ,
Ad pugnam me provocabat.
Et ego, ſumpto in humeris
Thorace, ut Achilles,
Et haſtilibus & ſcuto,
Pugnabam cum Amore.
Mittebat, ego verò fugiebam.
Ut autem non amplius habuit ſagittas,
Indignabatur, dein ipſum ſe
Emiſit pro ſagitta.
Medius autem cordis mihi
Subiit, & me ſolvit.
Fruſtrà verò teneo ſcutum;
Quid enim objicerem extra
Pugnâ intus me occupante?

232. *In Amorem.*

Muſæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quò liberet Amorem.
Si vero liberârit quis illum,
Non exit; manebit vero:
Servire edoctus eſt.

233. *In Amorem.*

Amor olim inter roſas
Cubantem apem
Non advertit, ſed vulneratus eſt:
Digitum verò morſus
Manûs, ululavit.
Curſu autem & pennis allatus
Ad formoſam Cytheream,
Perii, Mater, dixit,
Perii, & emorior.
Serpens me percuſſit parvus
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa verò dixit, ſi aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, dolent illi,
Amor, quotquot tu feris?

234. *In Ver.*

En ut veris adventu
Gratiæ roſis abundant!
En ut fluctus maris
Mollitur ſerenitate!

En ut anas urinatur!
En ut grus remeat!
Purè autem enituit Titan.
Nubium umbræ agitantur.
Mortalium vero nituerunt labores *ruſtici*,
Frugibus terra proſpectat,
Fructus olivæ exſerit ſe.
Bromii coronatur latex.
Perq; ſolia ſingula, perq; ramos
Depreſſos floruit fructus.

235. *In Cicadam.*

Beatum prædicamus te, Cicada,
Quod ſummis in arboribus.
Exiguum rorem potus,
Rex tanquam, canis.
Tua enim ſunt illa omnia,
Quotcunque ſpectas in agris,
Et quotcunque afferunt Horæ.
Tu verò cum agricolis pacem colens;
Nullâ ex re quicquam lædens:
Tu vero honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis propheta.
Amant quidem te Muſæ,
Amat quoque Phœbus ipſe,
Canorámque dedit cantilenam.
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantû amans,
Doloris expers, ſanguinis & carnis expers.
Propè es diis ſimilis.

236. *In Amorem.*

Moleſtum non amare,
Moleſtum verò & amare:
Moleſtius verò omnium
Fruſtrà eſſe amantem.
Genus nihil ad amorem:
Sapientia, mores calcantur.

Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille,
Qui argentum adamavit.
Ob hoc non frater,
Ob hoc non parentes.
Bella, cædes ob iſtud.
Quodque pejus, perimus
Ob hoc nos amatores.

237. *Amor Fugitivus.*

MOSCHI.

Venus amorem filium altùm inclamabat. i. *altâ clamans, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit amorem,
Fugitivus meus eſt: index munus habebit.
Eſt autem puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum.
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei, mala mens, dulcia verba;
Non enim idem ſentit & loquitur. ut mel, vox eſt:
Sed cum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudelia ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, & inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, hunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
Arcum habet valdè exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multo verò magis quæ ipſi eſt
Parva fax, Solem ipſum perurit.

Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſererearis.
Et ſi quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque ſi voluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
Si verò dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt arma,
Ne quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia tincta ſunt.

238. *Aurea Carmina*

PYTHAGORÆ.

Primùm deos immortales, ut lege ordinatum eſt,
Cole, & jusjurandum obſerva, deinde heroas præclaros:
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis ſacra* faciens:
Parenteſque honora, & qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quiſquis *eſt* optimus.
Lenibus autem cede verbis factíſque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterum his ſuperior eſſe aſſueſce,
Ventre quidem primum, & ſomno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpè verò quippiam nunquam feceris nec cum alio,
Nec tecum: ſed omnium maximè teipſum reverere;
Deinde juſtitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconſideratè te in ulla re gerere aſſueſce;
Sed nôris quòd omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri volunt, aliàs perdi.
Quáſque divinâ ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habeas, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò ad homines tam mali quàm boni ſermones
Accidunt: quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto*. Mendacii verò ſi quid dicatur,

Leniter

Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficiatur:
Nemo nec verbis te deceptum adegerit, neq; omnino factis,
Ut facias dicáſve quod tuo animo non melius eſt.
Conſulta ante opus, ut ne ſtulta *indè* exiſtant.
Stolidi utique eſt & facere & dicere inconſiderata viri.
Verùm ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; ſed diſce
Quæcunque opus eſt: atque ita jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neque ſanitatem corpoream neglectui habere oportet,
Sed modum in potu, cibo & exercitiis
Adhibere: modum autem voco id, quod tibi dolorem non creaverit.
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicatum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Ne ſumptus importune facias, velut honeſti ignarus;
Nec illiberalis ſis, modus quippe in omnibus optimus.
Fac autem ea quæ tibi non nocuerint: & rationes ſubduxeris ante opus.
Neque ſomnum languentibus oculis admiſeris,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* obieris:
Quò tranſilii? quid autem feci? quid mihi, cum oportuit, non peractum eſt?
Exorſus autem à primo percenſe: & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpa *te*; bonis verò, delectare.
Hæc elabora, hæc meditare; hæc opus eſt te adamare:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent.

239. PHILISCI.

Vir juſtus eſt, non quivis injuriam non inferens,
Sed qui, inferre injuriam cum valet, nonvult:
Neque, qui parva accipere abſtinuit,
Sed qui magna perdurat non accipere,
Cum habere poſſit & poſſidere impune.
Nec quiſquis hæc omnia præſtat quovis modo,
Sed qui doli neſciam ſinceramq; habens naturam
Eſſe juſtus, & non videri eſſe ſtudet.

240. *Bionis.*

IDYLLIUM 3.

Auguſta mihi Venus adhuc dormienti aſtabat,
Infantulum Amorem pulchrâ manu ducens,
Ad terram nutantem; talique me affata eſt modo,
Canere mihi chare paſtor acceptum Cupidinem doce.
Sic dixit, & illa quidem abiit; ego vero, quæ paſtoritia carmina modulatus eram,
Stultus utpote volentem diſcere Amorem docebam,
Ut invenit obliquam tibiam Pan, ut tibiam Minerva.
Ut teſtudinem Mercurius, citharamq; ut dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: Ille vero non curavit *meas* fabulas,
Sed mihi ipſe canebat amatoria, & me docebat,
Mortalium, immortaliumque amores, & matris opera.
Et ego oblitus ſum quidem eorum, quæ Amorem docebam;
Quæ verò me Amor docuit amatoria, omnia didici.

241. PHILEMONIS.

Graviora mala reddunt plerique, Here,
Ipſi ſuâ culpâ, quàm ſunt ea ſuâpte naturâ.
Nempe, mortuus eſt filius, vel mater cuipiam,
Vel per Jovem aliorum neceſſitudine conjunctorum quis,
Siquidem hoc *ſic* acceperit; mortuus eſt, mortalis enim erat,
Tantundem fit malum, quantum reverà fuit.
Si verò; Vita non vitalis, non amplius tuebor,
Deperiit, ſi *inquam* ſecum iſta conſideret,
Ad mala is alia conſarcinat mala.
At qui ratione rectè ſubductâ omnia ſecum conſiderat,
Quod dolet deducit, quod juvat verò aſſumit.

242. *Euripides.*

CTESIPHONTE.

Pax profundis-*florens* opibus
Et pulcherrima beatarum Dearum,

Deſide-

Desiderium mihi tui *creſcit*, quum adeò moraris.
Veritus ſum verò, ne priùs laboribus
Superaverit me Senectus,
Quàm tuum venuſtum *detur* tueri florem,
Et decentibus-junctos-choreis cantus,
Corolliſque gaudentes comeſſationes.
Adventa mihi Venerabilis hanc urbem,
Inviſam ſeditionem arce ab ædibus,
Inſanientemque Diſcordiam
Acuto gaudentem ferro.

243.

MENANDRI.

—— Illum beatiſſimum prædico,
Quicunq; luctûs expers, Parmeno, contemplatus
Pulchra hæc, quam primùm abiit unde venit,
Solem illum communem, ſidera, aquam, nubes,
Ignem. Eadem, centum licet annos vivendum ſit,
Videbis præſentia, annos licet paucos admodum.
Pulchriora his alia nunquam videbis.
Panegyrin crede quandam eſſe tempus
Hoc quod dico, peregrinationem hanc ſuprà;
Turbam, ſorum, fures, aleæ luſus, occupationes.
Si primus exieris, divertes meliùs,
Abiiſti enim viatico inſtructus, inviſus nemini,
Qui diutiùs moratur, delaſſatus deceſſit.
Et malè ſeneſcens, alicujus rei indigus ſit,
Jactatus hoſtes invenit, inſidias alicundè ſenſit.
Non felici morte deceſſit, qui ad ſenium pervenit.

244.

PHILEMONIS.

O Cleon deſiſte nugari, ſiquidem pigreris diſcere,
Orbam auxilio tibi vitam imprudens reddes:
Neque enim Nauſragus, niſi terram prehenderit allatus,
Unquam ſe ſervaſe valuerit; neq; Vir Egenus cum ſiat,

Artem

Artem nullam edoctus valeat tuto vitam agere.
Sed, *inquies*, opes ſuppetunt nobis. Quæ quidem celerrime pereunt.
Sunt poſſeſſiones, Domus. Fortunæ autem viciſſitudines non ignoras,
Quod opulentum reddit Mendicum craſtino die.
Si quis vero ex nobis in artis portum penetraverit,
Anchoram ibi jacit alligatam ſecuritatis cauſâ.
Si vero indoctus tempeſtate ſors jactatus fuerit,
Contra Egeſtatem in ſenectute nihil habet perfugii.
At ſodales, & familiares tui per Jovem,
Symbolam conferent. Ne optes amicorum periculum facere,
Sin minus, ſcies illos nihil aliud eſſe, præter meram umbram.

245.

PHILEMONIS.

Per Jovem Maximum, putabam, Sofia,
Ego quidem olim pauperes vivere Solos
Doloribus affectos. Divitum vero vitam
Hilare quiddam eſſe, & lætitiam parere
Nunc vero eorum differre quotidianis
Impenſis ſolummodo vitam Cerno, (ſunt.
Miſerias vero habere majores, *quotquot* Fortunis majores

BRITISH 19 JY 77 MUSEUM

FINIS.